

Lovforslag nr. L 171. Fremsat den 20. februar 2004 af integrationsministeren (Bertel Haarder)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven og integrationsloven

(Ændring af reglerne om familiesammenføring med børn, skærpelse af betingelserne for opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v., begrænsning af adgangen til ægtefællesammenføring for personer, der er dømt for vold mod en tidligere ægtefælle eller samlever, m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 685 af 24. juli 2003, som ændret ved lov nr. 1204 af 27. december 2003, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »et ugift mindreårigt barn«: »under 15 år«.

2. I § 9, stk. 3, ændres »stk. 16« til: »stk. 20«.

3. I § 9, stk. 4, 1. pkt., ændres »stk. 14« til: »stk. 18«.

4. I § 9, stk. 5, ændres »stk. 17« til: »stk. 21«.

5. I § 9, stk. 6, ændres »stk. 18« til: »stk. 22«.

6. I § 9 indsættes efter stk. 9 som nyt stykke:

»Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 216, §§ 224 eller 225, jf. § 216, § 237, §§ 244-246, § 250 eller § 261.«

Stk. 10-18 bliver herefter stk. 11-19.

7. I § 9, stk. 10, 1. pkt., der bliver stk. 11, 1. pkt., ændres »stk. 16« til: »stk. 20«.

8. I § 9, stk. 10, 2. pkt., der bliver stk. 11, 2. pkt., ændres »stk. 18« til: »stk. 22«.

9. I § 9 indsættes efter stk. 10, der bliver stk. 11, som nye stykker:

»Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren og en af ansøgerens forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, kun gives, såfremt ansøgeren har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgningen indgives senest 2 år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2, eller hvis ganske særlige grunde taler derimod.

Stk. 13. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor.

Stk. 14. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 23.«

Stk. 11-18, der bliver stk. 12-19, bliver herefter stk. 15-22.

10. I § 9, stk. 11, 1. pkt., der bliver stk. 15, 1. pkt., ændres »stk. 16« til: »stk. 20«.

11. I § 9, stk. 11, 2. pkt., der bliver stk. 15, 2. pkt., ændres »stk. 18« til: »stk. 22«.

12. I § 9, stk. 12, 3. pkt., der bliver stk. 16, 3. pkt., ændres »§§ 6-9 e« til: »§§ 6-9 f«.

13. I § 9, stk. 13, 1. pkt., der bliver stk. 17, 1. pkt., ændres to steder »stk. 11, 1. pkt.« til: »stk. 15, 1. pkt.«.

14. I § 9, stk. 14, 2. pkt., der bliver stk. 18, 2. pkt., ændres »Stk. 13, 3. pkt.« til: »Stk. 17, 3. pkt.«.

15. I § 9, stk. 16, 1. og 2. pkt., der bliver stk. 20, 1. og 2. pkt., ændres »jf. stk. 3, stk. 10, 1. pkt., og stk. 11, 1. pkt.« til: »jf. stk. 3, stk. 11, 1. pkt., og stk. 15, 1. pkt.«.

16. I § 9, stk. 18, 3. pkt., der bliver stk. 22, 3. pkt., ændres »jf. stk. 6, stk. 10, 2. pkt., og stk. 11, 2. pkt.« til: »jf. stk. 6, stk. 11, 2. pkt., og stk. 15, 2. pkt.«.

17. Efter § 9, stk. 18, der bliver stk. 22, indsættes:

»Stk. 23. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 14. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.«

18. I § 9 c, stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 9, stk. 2-9« til: »§ 9, stk. 2-15«.

19. I § 9 c, stk. 1, 3. pkt., ændres »§ 9, stk. 13-18« til: »§ 9, stk. 17-23«.

20. Efter § 9 e indsættes:

»§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynner,
- 2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, eller
- 3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter

stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynner eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.«

21. I § 10, stk. 1 og 2, ændres »§§ 6-9 e« til: »§§ 6-9 f«.

22. I § 10, stk. 4, ændres »§§ 6 og 9-9 e« til: »§§ 6 og 9-9 f«.

23. I § 11, stk. 1, 1. pkt., ændres »§§ 7-9 e« til: »§§ 7-9 f«.

24. I § 11, stk. 9, nr. 1, 2 og 3, ændres »stk. 10« til: »stk. 11«.

25. I § 11 indsættes efter stk. 9 som nyt stykke:

»Stk. 10. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsens bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse eller om meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.«

Stk. 10 bliver herefter stk. 11.

26. I § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., ændres »jf. § 9, stk. 3, stk. 10, 1. pkt., og stk. 11, 1. pkt.« til: »jf. § 9, stk. 3, stk. 11, 1. pkt., og stk. 15, 1. pkt.«

27. I § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., og nr. 5, 2. pkt., ændres »§ 9, stk. 16« til: »§ 9, stk. 20«.

28. I § 19, stk. 1, nr. 6, 1. pkt., og nr. 7, 1. pkt., ændres »jf. § 9, stk. 6, stk. 10, 2. pkt., og stk. 11, 2. pkt.« til: »jf. § 9, stk. 6, stk. 11, 2. pkt., og stk. 15, 2. pkt.«.

29. I § 19, stk. 1, nr. 6, 2. pkt., og nr. 7, 2. pkt., ændres »§ 9, stk. 18« til: »§ 9, stk. 22«.

30. I § 19, stk. 1, indsættes efter nr. 7:

»8) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 4, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.«

31. I § 19 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 136, § 140, § 266, § 266 a eller § 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.«

Stk. 5-7 bliver herefter stk. 6-8.

32. I § 19, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »stk. 1, nr. 2-7« til: »stk. 1, nr. 2-8«.

33. Efter § 19, stk. 7, der bliver stk. 8, indsættes:

»Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.«

34. I § 32, stk. 6, ændres »§§ 6-9 e« til: »§§ 6-9 f«.

35. I § 33, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse«: »eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse«.

36. I § 33, stk. 1, 2. pkt., ændres »reglerne i stk. 3, 1. og 3. pkt.« til: »reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.«.

37. I § 33, stk. 3, indsættes som 4. pkt:

»En udlænding, der hidtil har haft en opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere, har ikke i medfør af 1. pkt. ret til at blive her i landet, indtil en klage over en afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen er afgjort.«

38. § 33, stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.«

39. I § 33, stk. 10, ændres »§§ 9-9 e« til: »§§ 9-9 f«.

40. § 36, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.«

41. I § 42 a, stk. 3, nr. 1, ændres »§§ 9-9 e« til: »§§ 9-9 f«.

42. I § 44 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 4, ændres »§§ 6-9 e« til: »§§ 6-9 f«.

43. I § 44 a, stk. 3, ændres »§ 9, stk. 1, 3-8, 10 eller 11« til: »§ 9, stk. 1, 3-8, 10-12 eller 15«.

44. I § 46, stk. 1, ændres »§ 9, stk. 13 og 14« til: »§ 9, stk. 17 og 18«.

45. § 59, stk. 5, nr. 1, ophæves og i stedet indsættes som nr. 1 og 2:

- »1) forsættligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
- 2) forsættligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet.«

Nr. 2-4 bliver herefter nr. 3-5.

46. Efter § 59, stk. 5, indsættes:

»Stk. 6. Ved straffens udmåling efter stk. 5, nr. 2, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsættlig bistand til ulovligt ophold her i landet.«

§ 2

I lov om integration af udlændinge i Danmark (integrationsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1035 af 21. november 2003, foretages følgende ændring:

1. I § 56, 2. pkt., ændres »eller § 9 c, stk. 1, med henblik på varetagelse af et bestemt arbejde eller

lignende formål« til: », § 9 c, stk. 1, eller § 9 f med henblik på varetagelse af et bestemt arbejde eller lignende formål.«.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2004, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og stk. 10, 12 og 13, § 9 f og § 19, stk. 1, nr. 8, som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 6, 9, 20 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 19, stk. 5, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 31, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som religiøse forkyndere eller missionærer m.v.

Stk. 4. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 4. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 36 og 37, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt afslag på en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets baggrund og indhold

Den 18. september 2003 indgik regeringen aftale om udlændingelovgivning i folketingssamlingen 2003/2004 med Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti.

Aftalen omfatter den lempelse af tilknytningskravet i ægtefællesammenføringsager og den yderligere indsats mod ægteskaber, der indgås mod eget ønske under tvang eller pres, som er gennemført med Folketingets vedtagelse den 16. december 2003 af lovforslag nr. L 6 af 8. oktober 2003 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring og styrket indsats mod ægteskaber, der indgås mod eget ønske). Lovændringen trådte i kraft som lov nr. 1204 af 27. december 2003 den 1. januar 2004.

Dette lovforslag følger op på de øvrige forslag på udlændingeområdet, som er omfattet af aftalen.

Det indgår således i aftalen, at der ikke skal være adgang til ægtefællesammenføring i 10 år efter, at den herboende ægtefælle er dømt for vold mod en ægtefælle eller samlever. Der henvises herved til afsnit 2.

Det indgår endvidere i aftalen, at forældre ikke skal kunne sende deres børn på genopdragsrejser til hjemlandet og først lade dem komme til Danmark kort tid før deres 18 års fødselsdag. Det skal modvirkes ved at ændre reglerne om familiesammenføring, bl.a. ved at nedsætte aldersgrænsen fra 18 år til 15 år. Endvidere skal adgangen til familiesammenføring af børn begrænses, hvis én af forældrene bor i hjemlandet. Regeringen foreslår i den forbindelse endvidere, at der i de tilfælde, hvor barnets opholdstilladelse er bortfaldet som følge af ophold i hjemlandet, alene kan gives opholdstilladelse på ny, såfremt hensynet til barnets tarv taler derfor. Endelig foreslår regeringen, at der skal gives afslag på opholdstilladelse, såfremt dette åbenbart vil stride mod barnets tarv. Der henvises herved til afsnit 3.

Aftaleparterne er endvidere enige om, at der skal ske en skærpet indrejsekontrol af flygtninge med rej-

sebegrænsning i passet med henblik på at klarlægge, om de pågældende har været tilbage i hjemlandet, for dermed at sikre, at der rejses inddragelsessager, når der er grund hertil. Regeringen foreslår i den forbindelse endvidere, at der indføres en adgang for kommunalbestyrelsen til at videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen til brug for Udlændingestyrelsens behandling af en inddragelsessag, forlængelsessag eller en sag om meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse. Der henvises herved til afsnit 4.

Det indgår endvidere i aftalen, at der skal stilles krav om selvforsørgelse for udenlandske religiøse forkyndere og deres familie som betingelse for opholdstilladelse, ligesom opholdstilladelsen skal betinges af, at den udenlandske religiøse forkynder kan dokumentere relevant baggrund og tilknytning til et trossamfund i Danmark. Regeringen foreslår i den forbindelse endvidere, at det præciseres, hvem der kan gives opholdstilladelse som forkynder m.v., ligesom der indføres et værdighedskrav som betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som religiøs forkynder m.v. Endelig foreslår regeringen, at udlændingens opholdstilladelse skal kunne inddrages, hvis den pågældende dømmes for strafbare ytringer i tilknytning til sit virke som forkynder. Der henvises herved til afsnit 5.

Det bemærkes, at det i tilknytning hertil indgår i aftalen, at det skal være en betingelse for at få ret til at foretage vielse m.v., at en udenlandsk religiøs forkynder taler dansk, ligesom udenlandske religiøse forkyndere både i og uden for deres virke skal vise sig værdige til den tillid, som samfundet viser dem ved at give dem ret til at foretage vielser m.v.

Kirkeministeriet har oplyst, at man i juli 2003 har indledt den praksis, at præster, som ønskes bemyndiget til at foretage kirkelige handlinger med borgerlig gyldighed, skal underskrive en erklæring om, at de behersker det danske sprog med henblik på udøvelsen af de funktioner, der er forbundet med at være vielsesforretter, eller at de ikke behersker det danske sprog, men vil tilmelde sig et kursus i dansk med henblik på at kunne bestride hvervet som vielsesforretter. I sidstnævnte tilfælde erklærer de, at de, indtil de behersker

det danske sprog for at kunne bestride dette hverv, vil sikre sig dansksproget medhjælp til afgivelse af de krævede indberetninger til de borgerlige myndigheder. Kirkeministeriet har endnu ikke afsluttet sine undersøgelser vedrørende aftalens decorumkrav for præster i trossamfund uden for folkekirken.

Aftaleparterne er ligeledes enige om, at der skal ske en opstramning af reglerne om udlændinge på tålt ophold, jf. Folketingets behandling i folketingssamlingen 2002/2003 af sagen om den krigsforbrydermistænkte tidligere irakiske hærchef og dennes forsvinden. Der henvises herved til afsnit 6.

Herudover er aftaleparterne enige om, at kriminaliseringen af bistand til ulovligt ophold skal skærpes, således at straffen bliver ubetinget fængsel, hvis bistanden sker for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde. Regeringen foreslår i den forbindelse endvidere, at der skal ske en fordobling af bødestrafen i de tilfælde, hvor der ikke idømmes frihedsstraf. Der henvises herved til afsnit 7.

Endelig er aftaleparterne enige om, at adgangen til at standse sagsbehandlingen, når ansøgeren er forsvundet, skal udvides. Efter de gældende regler behandles en ansøgning om genoptagelse af en asylafgørelse eller en afgørelse om humanitær opholdstilladelse ikke, hvis myndighederne ikke er bekendt med ansøgerens opholdssted. Denne adgang udvides til også at omfatte behandling af førstegangsansøgninger om humanitær opholdstilladelse m.v. Der henvises herved til afsnit 8.

Som led i opfølgningen på Folketingets behandling af beslutningsforslag nr. B 86 af 7. februar 2003 om klarere regler for og bedre kontrol med brug af praktikanter fra tredjelande har regeringen endvidere drøftet med Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti, at der ikke skal være automatisk opsættende virkning ved klager over afslag på forlængelse af praktikanter opholdstilladelse, når denne efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere. Der henvises herved til afsnit 9.

2. 10 års karensperiode for ægtefællesammenføring, når den herboende ægtefælle er dømt for vold mod en tidligere ægtefælle eller samlever

Af regeringens supplerende regeringsgrundlag af 27. august 2003 »Vækst, Velfærd og Fornylse II« fremgår det, at regeringen vil skærpe reglerne om familiesammenføring, således at den herboende ikke må have begået vold mod en tidligere ægtefælle eller samlever i 10 år før tidspunktet for ansøgning om ægtefællesammenføring.

Landsorganisationen af Kvindekrisecentre (LOKK) har i november 2003 på baggrund af en spør-

geskema- og interviewundersøgelse med deltagelse af 37 krisecentre udarbejdet rapporten *Når drømme og håb forvandles til mareridt: En rapport om danske mænds vold mod udenlandske kvinder og børn*.

Det fremgår bl.a. af rapporten, at andelen af udenlandske kvinder på danske krisecentre er uforholdsmæssigt høj og i tidsrummet 2000-2002 er steget fra 35 % til 42 %. Af rapporten fremgår det endvidere, at det på krisecentrene er velkendt, at visse danske mænd er ansvarlige for flere udenlandske kvinders ophold sådanne steder, og at ægtefæller til udenlandske kvinder, som opsøger krisecentre, undertiden – udover at udsætte dem for vold og undertrykkelse svarende til den, som danske kvinder, der tager ophold på krisecentre, har været udsat for – som middel til at underkue de pågældende udnytter kvindernes afhængighed af deres opholdstilladelse, som er betinget af parrets faste samliv på fælles bopæl, og gør dem til genstand for fornædrende behandling af racistisk karakter. Krisecentrene har også flere gange iagttaget, hvorledes nogle danske mænd, som er bekendt med, at deres udenlandske ægtefælles opholdstilladelse afhænger af, at parret har fast samliv på fælles bopæl, smider den udenlandske ægtefælle ud af hjemmet og derpå efter at være blevet skilt fra den pågældende henter en ny ægtefælle til Danmark.

Regeringen finder det uacceptabelt, at nogle mænd her i landet på den beskrevne måde udnytter den udsatte situation, som mange udenlandske kvinder befinder sig i efter deres ankomst her til landet.

Det foreslås på den baggrund, at der ikke, medmindre ganske særlige omstændigheder taler derfor, skal gives tilladelse til ægtefællesammenføring, hvis den herboende inden for de seneste 10 år ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for visse former for personfarlig kriminalitet begået mod en tidligere ægtefælle eller samlever.

Hermed mindskes risikoen for, at udlændinge, som kommer hertil som led i en ægtefællesammenføring, udsættes for vold m.v. fra herboende ægtefæller eller samlever, som inden for de seneste 10 år er blevet endelig dømt for at have udvist en sådan adfærd over for tidligere ægtefæller eller samlever.

Ligeledes vil såvel ægtefæller eller samlever til familiesammenførte udlændinge, der allerede er kommet her til landet, som ægtefæller eller samlever til danske statsborgere eller andre herboende udlændinge få en tilskyndelse til at undlade at udsætte deres ægtefælle eller samlever for vold m.v., da de ellers risikerer at blive afskåret fra i en 10-årig periode at leve

sammen med eventuelle fremtidige udenlandske ægtefæller eller samlevere her i landet. Det bemærkes i den forbindelse, at det er uden betydning for anvendelse af den 10-årige karensperiode, om den herboende og/eller dennes tidligere ægtefælle eller samlever er dansk statsborger eller udlænding.

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for bl.a. sit privatliv og familieliv.

Efter den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 12 har giftefærdige mænd og kvinder ret til at indgå ægteskab og stifte familie i overensstemmelse med de nationale love og udøvelsen af denne ret. Det antages, at denne bestemmelse ikke indeholder en videre beskyttelse end artikel 8.

FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og FN's konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder anerkender ingen ret til familiesammenføring, men kan efter omstændighederne indirekte føre til en beskyttelse af en sådan ret, blandt andet som følge af retten til respekt for familielivet, som fremgår af artikel 17 i konventionen om borgerlige og politiske rettigheder og artikel 10 i konventionen om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder. Det antages, at disse bestemmelser ikke indeholder en videre beskyttelse end Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har anerkendt det almindelige internationale princip om, at de enkelte lande har en generel kompetence til at kontrollere udlændinges adgang til ophold i landet. Kompetencen skal dog udnyttes med respekt af bl.a. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Artikel 8 indebærer ikke en generel og ubetinget ret til ægtefællesammenføring.

Det følger i den forbindelse af artikel 8, stk. 2, at der kan gøres indgreb i retten til respekt for bl.a. privatliv og familieliv, hvis det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder eller friheder.

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14 skal rettigheder i henhold til konventionen beskyttes uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller ethvert andet forhold.

Efter artikel 26 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder er alle mennesker lige for loven og berettigede til lovens ligelige beskyttelse uden nogen forskelsbehandling.

Den foreslåede indskrænkning i visse herboende personers adgang til her i landet at opnå ægtefællesammenføring med en udlænding er begrundet i hensynet til beskyttelsen af ansøgerens liv og personlige integritet, herunder hensynet til den pågældendes integrationsmuligheder, og varetager dermed hensynet til andres rettigheder og friheder, hvilket er et lovligt hensyn efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 2. Indskrænkningen vurderes endvidere at være nødvendig og proportional, idet mindre indgribende foranstaltninger ikke findes på betryggende vis at kunne sikre varetagelsen af de nævnte hensyn.

Udlændinge, som lever i et ægteskab eller samlivsforhold, i hvilket de gøres til genstand for vold og undertrykkelse, vil ofte – også på grund af deres afhængighed af ægtefællen – savne det fornødne personlige overskud, som kræves for at gøre sig fri af volden og undertrykkelsen, og som er en nødvendig forudsætning for at kunne integrere sig og falde til i det danske samfund. Det bemærkes i den forbindelse, at mange familiesammenførte udlændinge, i særdeleshed udenlandske kvinder, ved ankomsten til Danmark befinder sig i en yderst sårbar situation, bl.a. som følge af deres stærke afhængighed af den herboende person og ofte manglende indblik i skik og brug her i landet. Det må derfor formodes, at udenlandske kvinder i et voldeligt ægteskab vil have særlig vanskeligt ved at modsætte sig undertrykkelse. Der kendes da også som ovenfor anført mange eksempler på, at udenlandske kvinder efter at have fået opholdstilladelse her i landet på grundlag af et ægteskab med en herboende person er blevet udsat for vold og undertrykkelse fra den pågældendes side.

Forslaget gælder ansøgere af begge køn samt herboende danskere og udlændinge af begge køn.

Herudover indebærer forslaget, at der i tilfælde, hvor ganske særlige grunde taler derfor, skal gives tilladelse til ægtefællesammenføring, uanset at den herboende inden for den foreslåede 10-årige karensperiode ved endelig dom har været idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for personfarlig kriminalitet af den beskrevne art begået mod en tidligere ægtefælle eller samlever.

Det vil kunne være tilfældet, hvis den begærede personfarlige kriminalitet, der danner grundlag for karensperioden, kan tilskrives en psykisk lidelse, som

den herboende person i mellemtiden er blevet fuldstændig kureret for, eller et nu ophørt misbrug af f.eks. alkohol eller narkotika. Det vil ligeledes kunne være tilfældet, hvis der er forløbet mange år siden indgåelsen af ægteskabet mellem ansøgeren og den herboende person, og ansøgeren og den herboende person har samlevet i en længere periode, og det må anses for utvivlsomt, at begge parter ønsker at fortsætte samlivet.

Den omstændighed, at der måtte være fællesbørn i ægteskabet eller samlivsforholdet, vil ikke i sig selv tale for, at karenperioden ikke skal finde anvendelse.

Ligeledes vil det forhold, at parterne ikke vil have mulighed for sammen at tage ophold i et andet land, ikke i sig selv kunne begrunde, at karenperioden ikke skal finde anvendelse. Det bemærkes i den forbindelse, at den foreslåede indskrænkning i adgangen til her i landet at opnå ægtefællesammenføring med en udlænding som ovenfor anført er begrundet i hensynet til beskyttelsen af ansøgerens liv og personlige integritet, herunder hensynet til den pågældendes integrationsmuligheder, og dermed varetager hensynet til andres rettigheder og friheder, hvilket er et lovligt hensyn efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 2.

Det er på den baggrund regeringens opfattelse, at forslaget er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6.

3. Begrænsning af adgangen til familiesammenføring med mindreårige børn

Efter de gældende regler, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, kan der gives opholdstilladelse til et ugift mindreårigt barn af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person har enten dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, opholdstilladelse som flygtning eller tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med henblik på varigt ophold.

Endvidere kan der gives opholdstilladelse til en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelse gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. Det er også i sådanne tilfælde en betingelse, at den i Danmark fastboende person har enten

dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, opholdstilladelse som flygtning eller tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med henblik på varigt ophold.

Efter forarbejderne til bestemmelserne kan der efter en konkret vurdering i ganske særlige tilfælde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvis den i Danmark fastboende person har opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, jf. lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.) (Folketingstidende 2001-2002, Tillæg A, s. 3952).

Der kan endvidere gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, bl.a. hvis familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i § 9, stk. 1, nr. 2 eller 3, men hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser – herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 – er nødvendigt at tillade familiesammenføring.

Såfremt væsentlige hensyn taler herfor, kan opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge barnet, godtgør at være i stand hertil, og at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 10.

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge barnet og godtgør at være i stand hertil. Når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, skal opholdstilladelsen endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Der henvises til udlændingelovens § 9, stk. 11.

Punkterne vedrørende familiesammenføring med børn i regeringens aftale af 18. september 2003 med Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti om udlændingelovgivning i folketingssamlingen 2003/2004 er formuleret på baggrund af følgende initiativer vedrørende familiesammenføring af børn fra »Regeringens vision og strategier for bedre integration« fra juni 2003:

- Aldersgrænsen for børns krav på opholdstilladelse sænkes fra 18 år til 15 år. Der henvises til afsnit 3.1.

- Kravet på familiesammenføring af børn skal ikke gælde ubetinget, hvis en af forældrene fortsat er bosiddende i hjemlandet; i disse tilfælde skal der foretages en afvejning af de konkrete omstændigheder i sagen, hvori det skal indgå som et væsentligt kriterium, hvor lang tid der er forløbet, fra betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er opfyldt, til der søges om familiesammenføring. I de tilfælde, hvor én af forældrene fortsat er bosiddende i hjemlandet, indføres der tillige et tilknytningskrav, således at der kun gives tilladelse til familiesammenføring i Danmark, hvis barnet og den herboende af forældrene har en tilknytning til Danmark, der samlet er større end tilknytningen til barnets hjemland. Der henvises til afsnit 3.2.

- Kravet på igen at blive meddelt opholdstilladelse her i landet, efter at en oprindelig opholdstilladelse er bortfaldet som følge af et længerevarende ophold i hjemlandet, ophæves. Der henvises til afsnit 3.3.

For en nærmere gennemgang henvises til siderne 16-19 i »Regeringens vision og strategier for bedre integration« fra juni 2003, som blev sendt til Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik den 16. juni 2003 (Folketingsåret 2002-03, alm. del, bilag 323).

Hertil kommer, at det af det supplerende regeringsgrundlag »Vækst, Velfærd, Fornyelse II« af 27. august 2003 bl.a. fremgår, at grunden til god integration lægges her i Danmark, hvorfor regeringen vil fremlægge forslag, der modvirker, at børn sendes på længerevarende genopdragsrejser til udlandet. Forslaget bidrager således til at udmønte det supplerende regeringsgrundlag på dette område.

Regeringen finder endelig, at hensynet til barnets tarv skal inddrages i udlændingemyndighedernes behandling af ansøgninger om familiesammenføring af børn, hvor oplysninger i den enkelte sag giver anledning hertil. Der henvises til afsnit 3.4.

3.1. Nedsættelse af aldersgrænsen for mindreårige børns krav på familiesammenføring fra 18 år til 15 år

Det har vist sig, at nogle herboende forældre sender deres børn tilbage til forældrenes hjemland eller et naboland hertil på såkaldte »genopdragsrejser«, for at de kan blive opdraget der og præget af dette lands værdier og normer. Dette forekommer særligt i situationer, hvor barnet har sociale problemer her i landet.

Endvidere er der eksempler på, at forældre bevidst vælger at lade et barn blive i hjemlandet – enten sammen med en af forældrene eller med andre familiedlemmer – indtil barnet er næsten voksent, på trods

af at barnet på et tidligere tidspunkt kunne have fået opholdstilladelse i Danmark. På den måde opnås det, at barnet får en opvækst i overensstemmelse med hjemlandets kultur og skikke og ikke i sin barndom præges af danske normer og værdier.

Mindreårige udlændinge, der skal bo i Danmark, bør efter regeringens opfattelse – af hensyn til barnet og af integrationsmæssige årsager – komme hertil så tidligt som muligt og få en så stor del af deres opvækst her i landet som muligt.

Tilsvarende bør børn og unge udlændinge, der allerede bor her i landet, så vidt muligt have deres opvækst her og ikke i forældrenes hjemland.

På den baggrund finder regeringen, at aldersgrænsen for mindreårige børns krav på familiesammenføring skal nedsættes fra 18 år til 15 år. Formålet med en sådan nedsættelse af aldersgrænsen for familiesammenføring af børn er at modvirke såvel genopdragsrejser som de tilfælde, hvor forældre bevidst vælger at lade et barn blive i hjemlandet, indtil barnet er næsten voksent.

Der vil dog fortsat skulle meddeles opholdstilladelse til børn over 15 år på baggrund af en ansøgning om familiesammenføring, hvor et afslag ville være i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvor en flygtning, der har forladt sin familie i hjemlandet eller et andet land og efterfølgende meddeles asyl i Danmark, søger om at få et eller flere børn under 18 år, men over 15 år, til Danmark, og hvor flygtningen ikke har mulighed for at indrejse eller tage ophold med familien i hjemlandet eller et andet land. Der henvises til afsnit 3.5. for en nærmere beskrivelse af forholdet til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Hertil kommer, at hensynet til barnets tarv vil kunne indebære, at familiesammenføring ikke vil kunne nægtes, selvom barnet er over 15 år. Der henvises til afsnit 3.5. for en nærmere beskrivelse af forholdet til FN's børnekonvention og det heri indeholdte krav om, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn skal komme i første række.

Meddelelse af opholdstilladelse vil i disse særlige tilfælde i givet fald skulle ske efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1.

Aldersgrænsen for familiesammenføring af mindreårige udlændinge med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller ophold hos barnets nærmeste familie, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, nedsættes ikke.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 27 forudsætter opholdstilladelse i forbindelse med adoption, at adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, at barnet ligger inden for godkendelsen, og at adoptionsansøgeren har samtykket i at modtage barnet. Opholdstilladelse med henblik på ophold hos andre end nær familie (plejeforhold) forudsætter, at der foreligger ganske særlige omstændigheder, og at plejeforholdet anbefales af kommunalbestyrelsen på grundlag af en tilsvarende undersøgelse som ved adoption af udenlandske børn, eller vedrørende børn over 14 år når plejeforholdet på grundlag af andre oplysninger må anses for betryggende. Endelig forudsætter opholdstilladelse med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, at der foreligger en særlig begrundelse for, at barnet ikke kan bo hos forældrene eller andre nære slægtninge i hjemlandet.

I disse særlige tilfælde vil der fortsat skulle meddeles opholdstilladelse i overensstemmelse med gældende praksis, uanset barnet er over 15 år.

3.2. Indførelse af et krav om en sådan tilknytning, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet, i tilfælde, hvor én af forældrene fortsat er bosiddende i hjemlandet

Som anført i afsnit 3.1. er der eksempler på, at herboende personer bevidst vælger at lade deres barn blive i hjemlandet sammen med den anden af forældrene, indtil barnet er næsten voksent, på trods af at barnet på et tidligere tidspunkt kunne have fået opholdstilladelse i Danmark. På den måde opnås det, at barnet får en opvækst i overensstemmelse med hjemlandets kultur og skikke og ikke i sin barndom præges af danske normer og værdier.

Med henblik på at modvirke sådanne eksempler finder regeringen, at der i de tilfælde, hvor barnet og en af barnets forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, ved siden af nedsættelsen af aldersgrænsen for familiesammenføring med børn fra 18 år til 15 år skal indføres et krav om en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration.

Der vil herefter i sådanne situationer som udgangspunkt kun gives tilladelse til familiesammenføring af et barn under 15 år, hvis barnet har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet.

I tilknytning hertil skal der efter regeringens opfattelse tages højde for, om det har været ønsket, at barnet skal have sin opvækst hos den anden af forældrene i hjemlandet med henblik på at opnå, at barnet får en opvækst i overensstemmelse med hjemlandets kultur og skikke og ikke i sin barndom præges af danske nor-

mer og værdier. Hvis ansøgningen indgives senest to år efter, at den herboende person opfylder betingelserne for at opnå familiesammenføring med barnet, må det antages, at det ikke herved har været hensigten at undgå, at barnet i sin barndom præges af danske normer og værdier. I disse tilfælde vil der derfor ikke efter regeringens opfattelse skulle stilles krav om en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration.

Hensynet til artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indebærer, at der i særlige tilfælde ikke kan nægtes familiesammenføring af børn, uanset at kravet om tilknytning, der kan give grundlag for en vellykket integration, ikke er opfyldt. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvor en flygtning, der har forladt sin familie i hjemlandet eller et andet land og efterfølgende meddeles asyl i Danmark, mere end to år efter, at den pågældende opfylder betingelserne for at opnå familiesammenføring med et barn, søger om at få et eller flere børn til Danmark, og hvor flytningen ikke har mulighed for at indrejse eller tage ophold med barnet eller børnene i hjemlandet eller et andet land. Der henvises til afsnit 3.5. for en nærmere beskrivelse af forholdet til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Hertil kommer, at hensynet til barnets tarv vil skulle indgå i vurderingen af, om kravet om tilknytning, der kan give grundlag for en vellykket integration, er opfyldt, hvor oplysningerne i sagen i øvrigt giver nærmere anledning til at overveje betydningen heraf. Der henvises i den forbindelse til afsnit 3.5. for en nærmere beskrivelse af forholdet til FN's børnekonvention og det heri indeholdte krav om, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn skal komme i første række.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9.

3.3. Ophævelse af krav på familiesammenføring ved bortfald af tidligere opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2

Som anført i afsnit 3.1. er der eksempler på, at nogle herboende forældre sender deres børn tilbage til forældrenes hjemland eller et naboland hertil på såkaldte genopdragelsesrejser, for at de kan blive opdraget der og præget af dette lands værdier og normer. Dette forekommer særligt i situationer, hvor barnet har sociale problemer her i landet.

Efter udlændingelovens § 17 bortfalder en opholdstilladelse som udgangspunkt, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder. Er

udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end to år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Et barn, der sendes på genopdragelsesrejse til forældrenes hjemland, risikerer således at miste sit opholdsgrundlag. I praksis medfører dette, at barnet skal indgive ansøgning om en ny opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, såfremt det ønskes, at barnet på ny skal have ophold her i landet. Er betingelserne for opholdstilladelse fortsat opfyldt, meddeles barnet herefter opholdstilladelse på ny.

Dette indebærer, at barnets herboende forældre – i forbindelse med overvejelser om at sende barnet på en genopdragelsesrejse – kan have en ganske høj grad af vished for, at barnet atter vil blive meddelt opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring af børn.

Med henblik på yderligere at modvirke sådanne eksempler finder regeringen, at der ved siden af de i afsnit 3.1. og 3.2. nævnte forslag i sådanne situationer kun bør være et krav på igen at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, hvis hensynet til barnets tarv taler derfor. Herved sendes et klart signal til de forældre, der overvejer at sende et barn på genopdragelsesrejse, om, at en sådan praksis ikke accepteres af hensyn til barnet og barnets integration her i landet.

I disse tilfælde, hvor adskillelsen er forårsaget af forældrenes egen frivillige beslutning, er hensynet til barnets tarv således alene afgørende for, om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, skal meddeles på ny, uanset barnet fortsat opfylder betingelserne herfor. Der henvises til afsnit 3.5. for en nærmere beskrivelse af forholdet til FN's børnekonvention og det heri indeholdte krav om, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn skal komme i første række.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9.

3.4. Afslag på meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, af hensyn til barnets tarv

I visse sager om familiesammenføring af børn har den herboende families forhold været af en sådan karakter, at der kunne forudses alvorlige sociale problemer for barnet under barnets ophold her i landet, såfremt barnet blev meddelt opholdstilladelse.

FN's børnekonvention fastslår i artikel 3, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad en-

ten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal komme i første række.

Dette indebærer efter regeringens opfattelse, at hensynet til barnets tarv skal inddrages i udlændingemyndighedernes behandling af ansøgninger om familiesammenføring af børn, hvor oplysninger i den enkelte sag giver anledning hertil. Der henvises til afsnit 3.5. for en nærmere beskrivelse af forholdet til FN's børnekonvention.

På den baggrund finder regeringen, at det bør præciseres i udlændingeloven, at der meddeles afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, i de tilfælde, hvor meddelelse af opholdstilladelse åbenbart vil stride mod barnets tarv.

I forlængelse heraf – og med henblik på at sikre, at kommunalbestyrelsen afgiver en udtalelse i de tilfælde, hvor dette skønnes nødvendigt – foreslås det endvidere, at kommunalbestyrelsen på Udlændingestyrelsens anmodning skal afgive en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af tilladelse til familiesammenføring af et barn åbenbart vil stride mod barnets tarv.

Det bemærkes, at der efter gældende praksis alene meddeles opholdstilladelse med henblik på adoption, ophold som led i plejeforhold eller ophold hos barnets nærmeste familie, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, hvis der foreligger ganske særlige grunde. Det indebærer, at der meddeles afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, hvis meddelelse af opholdstilladelse åbenbart strider mod barnets tarv.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9 og 17.

3.5. Forholdet til internationale konventioner

Efter *Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8* har enhver ret til respekt for bl.a. sit privatliv og familieliv.

Regeringen er opmærksom på, at det følger af artikel 8, at der i helt særlige tilfælde må gives tilladelse til familiesammenføring af børn, uanset ansøgeren og den herboende person ikke opfylder udlændingelovens betingelser herfor, jf. nedenfor.

FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og FN's konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder anerkender ingen ret til familiesammenføring, men kan efter omstændighederne indirekte føre til en beskyttelse af en sådan ret, blandt andet som følge af retten til respekt for familielivet, som fremgår af artikel 17 i konventionen om borgerlige og politiske rettigheder og artikel 10 i konventionen om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder.

Det antages, at disse bestemmelser ikke indeholder en videre beskyttelse end Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (Domstolen), at medlemsstaterne har ret til i overensstemmelse med international ret og med respekt af deres menneskeretlige forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at kontrollere udlændinges indrejse, ophold og udvisning, jf. f.eks. Abdulaziz m.fl. mod UK (dom af 28. maj 1985). Kompetencen skal således udnyttes med respekt af bl.a. artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om retten til respekt for bl.a. familieliv.

Artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder først og fremmest en forpligtelse for medlemsstaten til ikke at gøre indgreb i udøvelsen af retten til bl.a. familieliv, medmindre det sker i overensstemmelse med loven, varetager ét eller flere af de i artikel 8, stk. 2, opregnede hensyn og er nødvendigt i et demokratisk samfund. Hertil kommer, at staten efter omstændighederne har en positiv forpligtelse til at sikre en effektiv opfyldelse af retten til familielivet. Sondringen mellem negative og positive forpligtelser under artikel 8 er imidlertid ikke skarp, ligesom den ikke nødvendigvis bliver afgørende for udfaldet af den konkrete vurdering. I begge situationer må der foretages en vurdering af hensynet til den enkelte set i forhold til retten til at kontrollere udlændinges indrejse m.v., jf. f.eks. Gül mod Schweiz (dom af 19. februar 1996) og I.M. mod Holland (afgørelse af 25. marts 2003).

I den forbindelse tillægges medlemsstaterne efter Domstolens praksis en vis skønsmargin («margin of appreciation»). Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 indebærer således efter Domstolens praksis ikke, at medlemsstaterne har en generel og ubetinget forpligtelse til at respektere en families valg af, i hvilket land et familieliv skal optages, eller til at tillade familiesammenføring af børn, jf. f.eks. Abdulaziz m.fl. mod UK (dom af 28. maj 1985) og Gül mod Schweiz (dom af 19. februar 1996). I stedet for vil der efter Domstolens praksis skulle foretages en vurdering af omstændighederne i hver enkelt sag, jf. f.eks. Gül mod Schweiz (dom af 19. februar 1996).

I den forbindelse vil der efter Domstolens praksis skulle lægges vægt på årsagen til den adskillelse, der ønskes tilendebragt, jf. f.eks. Ahmut mod Holland (dom af 28. november 1996), I.M. mod Holland (afgørelse af 25. marts 2003) og Chandra m.fl. mod Holland (afgørelse af 13. maj 2003). Hvor adskillelsen skyldes ansøgerens eller referencens egen beslutning,

vil dette kunne tale imod en forpligtelse til at respektere de pågældendes valg af, i hvilket land et familieliv ønskes optaget. I modsat retning taler, hvis referencen uanset adskillelsen har forsøgt at bibeholde et familieliv med ansøgeren, men dette ikke har været muligt som følge af bl.a. medlemsstatens begrænsning af muligheden for indrejse m.v., jf. f.eks. Berrehab mod Holland (dom af 21. juni 1988).

Det vil i den forbindelse tillige skulle vurderes, om referencen har mulighed for at tage ophold sammen med ansøgeren i det andet land, jf. f.eks. Ahmut mod Holland (dom af 28. november 1996). Tilladelse til indrejse og ophold kræver således som udgangspunkt, at det ikke vil være muligt eller i praksis næsten umuligt for parterne at etablere og udvikle deres familieliv i et andet land. Det vil kunne være tilfældet, hvis parterne ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor referencen ikke har mulighed for sammen med ansøgeren at indrejse og tage ophold. Som eksempel herpå kan nævnes en herboende person med opholdstilladelse som flygtning eller med beskyttelsesstatus, som ikke kan tage ophold i hjemlandet, hvor den pågældende fortsat risikerer forfølgelse eller dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Der kan endvidere lægges vægt på ansøgerens kulturelle, sproglige og familiemæssige tilknytning til hjemlandet, ligesom ansøgerens alder på ansøgningstidspunktet vil kunne tages i betragtning, jf. f.eks. Sen mod Holland (dom af 21. december 2001), Gül mod Schweiz (dom af 19. februar 1996), I.M. mod Holland (afgørelse af 25. marts 2003) og Chandra m.fl. mod Holland (afgørelse af 13. maj 2003). Også det forhold, at referencen har stiftet familie i det land, hvor familielivet med ansøgeren ønskes optaget, vil kunne indgå i vurderingen, herunder særligt hvor referencen har fået børn, der er født og opvokset i det pågældende land og har haft deres skolegang der eller i øvrigt været en del af landets kulturelle miljø, jf. f.eks. Sen mod Holland (dom af 21. december 2001).

Vurderingen af retten til familieliv efter artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention skal som udgangspunkt foretages uafhængigt af spørgsmålet om forældremyndighed. Efter Domstolens praksis lægges der således vægt på det faktiske – og ikke det formelle – forhold mellem parterne.

Domstolens praksis i sager om familiesammenføring af børn kan efter regeringens opfattelse sammenfattes således, at medlemsstaten ved udøvelsen af sin skønsmæssige beføjelse til at afgøre, om der i den konkrete situation skal gives opholdstilladelse, skal foretage en vurdering af indgrebets nødvendighed

med henblik på at godtgøre, at der er den rette balance mellem statens interesse i at kontrollere udlændinges indrejse og ophold og parternes interesse i at leve sammen i medlemsstaten som familie. Det skal i den forbindelse vurderes, om staten kunne vælge en mindre indgribende form for restriktion frem for en mere indgribende, og om indgrebets intensitet står i et rimeligt forhold til det angivne formål (kravet om proportionalitet). Tilladelse til indrejse og ophold (familiesammenføring) kræver som udgangspunkt, at det ikke vil være muligt – eller i praksis overordentligt vanskeligt – for parterne at etablere og udvikle deres familieliv i et andet land. I den forbindelse skal medlemsstaten navnlig lægge vægt på årsagen til adskillelsen, ligesom ansøgerens kulturelle, sproglige og familiemæssige tilknytning til hjemlandet og eventuelt alder vil kunne tillægges en vis vægt.

Herudover vil en henvisning til at leve som familie i et andet land i helt særlige øvrige tilfælde kunne virke så belastende for referencen, at det muligvis reelt vil kunne være et indgreb i retten til et familieliv i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvis familiesammenføring ikke tillades.

Det er regeringens vurdering, at de foreslåede ændringer i reglerne om familiesammenføring af børn er i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og Danmarks øvrige internationale forpligtelser, jf. ovenfor.

Det bemærkes i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har en sådan karakter og er opbygget på en sådan måde, at det oftest ikke så meget er selve reglerne på et bestemt retsområde som reglerens anvendelse, der i det konkrete tilfælde kan være i strid med rettighederne i konventionen.

Det er i den forbindelse forudsat, at de skønsmæssige beføjelser, der i medfør af dette forslag overlades til udlændingemyndighederne, administreres i overensstemmelse med bestemmelserne i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols løbende fortolkning heraf.

I præambelen til *FN's konvention om barnets rettigheder (FN's børnekonvention)* anføres det, at familien – som den grundlæggende enhed i samfundet og naturlige ramme for alle sine medlemmers og særligt børns vækst og trivsel – bør gives den nødvendige beskyttelse og hjælp, og at barnet med henblik på fuld og harmonisk udvikling af sin personlighed bør vokse op i et familiemiljø.

Det grundlæggende hensyn til barnets tarv fastslås i *artikel 3, stk. 1, i FN's børnekonvention*, hvorefter

barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal komme i første række.

Efter *artikel 9, stk. 3, i FN's børnekonvention*, skal deltagerstaterne respektere retten for et barn, der er adskilt fra den ene eller begge forældre, til at opretholde regelmæssig personlig forbindelse og direkte kontakt med begge forældre, undtagen hvis dette strider mod barnets tarv.

Det følger af *artikel 10, stk. 1, i FN's børnekonvention*, at ansøgninger fra et barn eller dets forældre om indrejse i eller udrejse fra en deltagende stat med henblik på familiesammenføring skal behandles på en positiv, human og hurtig måde af deltagerstaterne. Deltagerstaterne skal endvidere sikre, at indgivelse af en sådan ansøgning ikke medfører negative virkninger for ansøgere og deres familiemedlemmer. Efter *artikel 10, stk. 2*, skal et barn, hvis forældre har fast bopæl i forskellige stater, have ret til, undtagen under særlige omstændigheder, regelmæssigt at have personlig forbindelse og direkte kontakt med begge forældre. Med henblik herpå skal deltagerstaterne respektere barnets og dets forældres ret til at forlade et hvilket som helst land, herunder deres eget, og til at indrejse i deres eget land. Retten til at forlade et hvilket som helst land skal kun underkastes sådanne begrænsninger, som er fastsat ved lov, og som er nødvendige for at beskytte den nationale sikkerhed, den offentlige orden (ordre public), folkesundheden eller sædeligheden, eller andre personers rettigheder og friheder, og som er i overensstemmelse med de øvrige rettigheder, der er anerkendt i konventionen.

FN's børnekonvention anerkender således ikke en generel og ubetinget ret til familiesammenføring af børn, men indeholder alene en anbefaling om en positiv, human og hurtig behandling af ansøgninger herom. Hertil kommer, at deltagerstaterne skal sikre et barn, hvis forældre har fast bopæl i forskellige stater, ret til, undtagen under særlige omstændigheder, regelmæssigt at have personlig forbindelse og direkte kontakt med begge forældre. En sikring af regelmæssig kontakt indebærer ikke nødvendigvis, at der skal gives tilladelse til familiesammenføring, idet sådan kontakt vil kunne komme i stand på anden vis, herunder ved udstedelse af besøgsvisum m.v.

Det er regeringens vurdering, at de foreslåede ændringer i reglerne om familiesammenføring af børn er i overensstemmelse med FN's børnekonvention.

F. t. l. vedr. udlændingeloven og integrationsloven

4. Tiltag mod flygtninges ferierejser til hjemlandet m.v. – skærpet kontrol, indberetningsmulighed for kommunerne m.v.

Der er flere eksempler på, at udlændinge, der er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark som flygtninge, rejser på ferie til hjemlandet. Dette er efter regeringens opfattelse uacceptabelt, fordi de pågældende over for de danske myndigheder har oplyst, at de risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.) blev de tidsmæssige betingelser, der gælder for, hvornår opholdstilladelser kan inddrages, skærpet, således at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages i op til syv år, hvis grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Samtidig blev det præciseret i udlændingeloven, at tidsbegrænsede opholdstilladelser til udlændinge med opholdstilladelse som flygtning som udgangspunkt skal inddrages, når forfølgelsesrisikoen ikke længere er til stede. Også andre opholdstilladelser – f.eks. på grundlag af ægtefællesammenføring – skal som udgangspunkt inddrages, hvis grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede.

4.1. Administrative tiltag, som er iværksat i forbindelse med eller efter lov nr. 365 af 6. juni 2002

I tilknytning til lovændringen i sommeren 2002 blev det fastsat i udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4 og 5, at flygtninges rejseudokumenter altid skal forsynes med en rejsebegrænsning for hjemlandet, som kun kan ophæves efter ansøgning herom til Udlændingestyrelsen, eller når den pågældende meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. Ansøgning om ophævelse af rejsebegrænsningen indebærer, at Udlændingestyrelsen foretager en nærmere vurdering af, om der er grundlag for at inddrage den pågældendes opholdstilladelse.

Det fremgår af De Fælleskonsulære Instrukser til de Diplomatiske og Konsulære Repræsentationer, at de danske repræsentationer i udlandet skal underrette Udlændingestyrelsen, hvis de bliver bekendt med, at en herboende flygtning befinder sig i sit hjemland i strid med den rejsehjemmel, som Udlændingestyrelsen har udstedt til den pågældende.

Udenrigsministeriet har oplyst, at de danske repræsentationer i overensstemmelse med de fælleskonsu-

lære instrukser underretter udlændingemyndighederne og i visse tilfælde også politiet, når repræsentationerne måtte blive bekendt med en sådan situation. Det vil hyppigst dreje sig om situationer, hvor flygtningen møder op på repræsentationen i forbindelse med slægtinges eller bekendtes indgivelse af ansøgning om visum eller familiesammenføring, ved anmodning om økonomisk bistand samt ved hospitalsindlæggelse og fængsling.

Udenrigsministeren har samtidig oplyst, at man over for samtlige repræsentationer i sommeren 2003 på ny har henleget opmærksomheden på indberetningspligten i disse situationer.

Det blev endvidere i tilknytning til lovændringen i sommeren 2002 fastsat i udlændingebekendtgørelsens § 9, stk. 6, at politiet i forbindelse med indrejse- og udrejsekontrol af herboende flygtninge kan kontrollere, om flygtningen overholder rejsebegrænsningen, og at politiet indberetter manglende overholdelse til Udlændingestyrelsen. Manglende overholdelse kan efter omstændighederne føre til inddragelse af opholdstilladelsen.

Regeringen ønsker en skærpet indrejse- og udrejsekontrol af flygtninge med rejsebegrænsning i passet med henblik på at klarlægge, om de pågældende har været tilbage i hjemlandet, for dermed at sikre, at der rejses inddragelsessager, når der er grund hertil.

Integrationsministeriet har på den baggrund i december 2003 foretaget en ændring af udlændingebekendtgørelsens § 9, stk. 6, således at politiet ved indrejse- og udrejsekontrol – når dette ikke vil forårsage uforholdsmæssige gener for indrejse- og udrejsekontrollen i øvrigt – altid skal foretage kontrol af, om udlændinge med opholdstilladelse som flygtninge overholder den rejsebegrænsning, der er indført i de pågældendes pas, jf. bekendtgørelse nr. 1260 af 12. december 2003.

Ændringsbekendtgørelsen trådte i kraft den 15. januar 2004.

Da det ikke ønskes, at skærpelsen af kontrol- og indberetningspligten skal medføre uforholdsmæssige gener for indrejse- og udrejsekontrollen i øvrigt (f.eks. ved paskontrollen i Københavns Lufthavn), kan kontrolpligten fraviges, hvis kontrollen af en flygtning konkret vil forårsage uforholdsmæssige gener for indrejse- og udrejsekontrollen i øvrigt.

Rigspolitiet har ved rundskrivelse af 23. december 2003 anmodet politikredse med ydre Schengen-grænser om fra den 15. januar 2004 at iværksætte en skærpet indrejse- og udrejsekontrol efter den ændrede bestemmelse i udlændingebekendtgørelsens § 9, stk. 6. Rigspolitiet har samtidig hermed anmodet samtlige

politikredse om i forbindelse med den almindelige udlændingekontrol at være opmærksomme på, om udlændinge med opholdstilladelse som flygtninge har haft ophold i hjemlandet i strid med den rejsehjemmel, som Udlændingestyrelsen har udstedt.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at flygtninge, der er omfattet af de nye regler, der blev indført ved lov nr. 365 af 6. juni 2002, jf. ovenfor, får en grundig orientering om de relevante regelsæt. Således orienteres flygtninge, når de pågældende får opholdstilladelse, om udlændingelovens bortfalds- og inddragelsesregler. Når flygtninge søger om opholdskort eller pas, orienteres de om rejsebegrænsningen og dens betydning og om konsekvenserne af en ansøgning om ophævelse af rejsebegrænsningen.

Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige bl.a. til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan inddrages. Afgivelse af urigtige oplysninger til udlændingemyndighederne kan straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 4, kan udlændingemyndighederne kræve, at en person, der afgiver en erklæring til oplysning af en udlændingesag, afgiver erklæringen på tro og love. Efter straffelovens § 161 straffes den, der til offentlig myndighed afgiver en falsk erklæring på tro og love, med bøde, fængsel indtil 4 måneder eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 2 år.

Integrationsministeren har på den baggrund i december 2003 besluttet, at flygtninge i forbindelse med ansøgning om forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse eller om meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse fremover over for Udlændingestyrelsen skal underskrive en erklæring på tro og love om, hvorvidt den pågældende har været tilbage i hjemlandet i den periode, hvori den pågældende har haft tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Ved at afkræve flygtninge en sådan erklæring på tro og love sendes et signal til de pågældende om, hvor væsentligt det er for de pågældendes opholdstilladelse her i landet, om de har været tilbage i hjemlandet. Endvidere opnås mulighed for et skærpet strafansvar i tilfælde, hvor udlændingemyndighederne efterfølgende konstaterer, at den pågældende – trods erklæring på tro og love om det modsatte – har været tilbage i hjemlandet.

4.2. Forslag om indberetningsmulighed for kommunerne i sager om inddragelse eller nægtelse afforlængelse af opholdstilladelse eller om meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 15, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af en familiesammenføringssag efter udlændingelovens § 9, stk. 1, om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 15, giver alene kommunalbestyrelsen mulighed for at afgive en udtalelse i forbindelse med Udlændingestyrelsens behandling af førstegangsansøgninger om familiesammenføring.

Kommunalbestyrelsen kan imidlertid have relevant viden for spørgsmålet om opholdstilladelse i andre situationer end ved en førstegangsansøgning om familiesammenføring – f.eks. om, at en flygtning, der har bopæl i kommunen, har været bortrejst i en længere periode, og eventuelt om, at den pågældende har været tilbage i hjemlandet. Også i andre tilfælde kan kommunalbestyrelsens viden være relevant – f.eks. i forbindelse med en familiesammenføringssag, hvor parterne er gået fra hinanden, eller hvor forsørgelseskravet eller boligkravet ikke længere opfyldes.

I forlængelse af de allerede iværksatte initiativer mod flygtninges ferierejser til hjemlandet og med henblik på at forstærke denne indsats og indsatsen mod, at udlændinge uden et reelt opholdsgrundlag bevarer deres opholdstilladelse her i landet, finder regeringen det hensigtsmæssigt, at kommunerne – i lighed med, hvad der gælder i forbindelse med førstegangsansøgninger om familiesammenføring – skal kunne afgive en udtalelse til brug for udlændingemyndighedernes behandling af en inddragelsessag vedrørende såvel tidsbegrænset som tidsubegrænset opholdstilladelse, en sag om forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse eller en sag om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse om forhold vedrørende den pågældende udlænding, som er kommunalbestyrelsen bekendt, og som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Efter de almindelige forvaltningsretlige regler kan der allerede i dag i de fleste sådanne tilfælde ske videregivelse af oplysninger ud fra en konkret vurdering af, at videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser – her hensynet til overholdelsen og håndhævelsen af udlændingelovens betingelser

for opholdstilladelse – der klart overstiger hensynet til den person, som oplysningerne angår.

Med henblik på at sikre, at kommunalbestyrelserne ikke er i tvivl om, at der uden samtykke kan videregives oplysninger, der vil være af betydning for en inddragelses- eller forlængelsessag hos udlændingemyndighederne, foreslås det, at der tilføjes en tilsvarende bestemmelse som udlændingelovens § 9, stk. 15, i udlændingelovens inddragelsesbestemmelse (§ 19) og bestemmelse om forlængelse af tidsbegrænsede opholdstilladelser og om meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse (§ 11), hvorefter kommunalbestyrelsen uden samtykke fra såvel den pågældende udlænding som en eventuel herboende reference kan afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende udlænding og eventuelt den herboende reference, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for spørgsmålet om, hvorvidt udlændingens opholdstilladelse skal nægtes forlænget eller inddrages, eller for spørgsmålet om meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse.

Herefter vil kommunalbestyrelsen i alle udlændingssager have sikkerhed for, at der uden samtykke kan videregives oplysninger til Udlændingestyrelsen, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag, således at udlændingemyndighederne kan tage højde herfor ved behandlingen af sagen eller ved vurderingen af, om der er grundlag for at indlede en sag. Bestemmelserne vil kunne finde anvendelse i en række tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen – under hensyn til den ofte tætte kontakt til udlændinge i kommunen – kommer i besiddelse af oplysninger om den pågældende udlænding og eventuelt den herboende reference, som kommunalbestyrelsen skønner vil kunne danne grundlag for eller være af betydning for, at udlændingens opholdstilladelse inddrages eller nægtes forlænget, eller for, at udlændingen ikke meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse.

Bestemmelserne vil således kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen er i besiddelse af oplysninger, som direkte angiver eller peger på, at en flygtning med tidsbegrænset opholdstilladelse med bopæl i kommunen har været tilbage i hjemlandet. Bestemmelserne vil ligeledes kunne finde anvendelse i en række andre tilfælde, særligt i familiesammenføringsager. Bestemmelserne vil f.eks. kunne have betydning i tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen er i besiddelse af oplysninger, der peger på, at et familiesammenført ægtepar er flyttet fra hinanden, f.eks. hvis den herboende reference gennem længere tid ikke har efterkommet sin forsørgelsespligt over for udlændin-

gen, og kommunen i den anledning har udbetalt hjælp til udlændingen efter integrationsloven eller efter lov om aktiv socialpolitik.

Bestemmelserne vil derimod ikke kunne anvendes til at videregive løse rygter og uunderbyggede oplysninger om personer i kommunen.

Efter regeringens opfattelse har kommunerne og udlændingemyndighederne en fælles interesse i, at reglerne om opholdstilladelse i praksis administreres rimeligt og retfærdigt. De foreslåede bestemmelser åbner mulighed for, at kommunalbestyrelsen uhindret kan videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen, som kan være af afgørende betydning for, om en udlænding har ret til at opholde sig her i landet og dermed også ret til udbetaling af ydelser, bolig, pasnings-tilbud m.v. Der er således efter regeringens opfattelse tale om en styrkelse af samarbejdet mellem kommunalbestyrelserne og udlændingemyndighederne.

Integrationsministeriet vil i forbindelse med lovens ikrafttræden orientere kommunerne nærmere om videregivelsesadgangen efter de foreslåede bestemmelser.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 25 og 33.

5. Skærpelse af reglerne om opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v.

Efter gældende praksis kan der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til udlændinge, der af Kirkeministeriet er meddelt eller givet tilsagn om vielsekompetence, og som skal forkynde det religiøse budskab inden for et anerkendt eller godkendt trossamfund.

Det er efter praksis en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse til religiøse forkyndere med vielseskompetence, at ansøgeren fremlægger dokumentation for, dels at den pågældende skal forkynde det religiøse budskab inden for et herværende trossamfund eller en menighed, dels at den pågældende af Kirkeministeriet er meddelt eller givet tilsagn om vielseskompetence.

Endvidere gives der opholdstilladelse til udlændinge, der uden at være meddelt vielseskompetence skal forkynde det religiøse budskab inden for et anerkendt trossamfund, et godkendt trossamfund, en evangelisk-luthersk menighed med nær tilknytning til folkekirken, en fælleskirkelig organisation, der udgår fra et eller flere anerkendte trossamfund, eller en fælleskirkelig organisation, der udgår fra et eller flere godkendte trossamfund.

For denne persongruppe er det efter praksis en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at ansøgeren fremlægger dokumentation for, dels at den pågældende skal forkynde det religiøse budskab inden

for et herværende trossamfund, en menighed eller en fælleskirkelig organisation, dels at antallet af missionærer med opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, inden for trossamfundet, menigheden eller den fælleskirkelige organisation står i rimeligt forhold til trossamfundets, menighedens eller den fælleskirkelige organisations størrelse.

Eventuelle medfølgende familiemedlemmer meddeles ligeledes efter omstændighederne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Ifølge tal fra Udlændingestyrelsen blev der i perioden fra 2001 til og med november 2003 givet opholdstilladelse efter missionærordningen til i alt 431 udlændinge, mens der i 25 sager blev meddelt afslag herpå. I samme periode blev der i 407 sager meddelt forlængelse af tilladelsen, mens der blev meddelt afslag på forlængelse af tilladelsen i 10 sager. I perioden blev der i seks sager foretaget inddragelse af tilladelsen.

Regeringen finder, at der er behov for en præcisering af, hvilke grupper af udenlandske religiøse forkyndere m.v. der kan meddeles opholdstilladelse. Regeringen finder således, at der alene skal kunne gives opholdstilladelse til egentlige forkyndere og missionærer samt udlændinge, der skal virke inden for et religiøst ordenssamfund, og at dette bør fremgå udtrykkeligt af udlændingeloven ved indsættelse af en særskilt bestemmelse herom.

Herefter vil der kunne meddeles opholdstilladelse til udlændinge, der her i landet skal virke som religiøse forkyndere eller missionærer, eller som skal virke inden for et religiøst ordenssamfund. Det vil således som udgangspunkt være en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at udlændingen kommer her til landet for at forkynde et religiøst budskab eller udbrede en bestemt religion eller tro.

Baggrunden herfor er, at mulighederne for opholdstilladelse til religiøse forkyndere m.v. bl.a. er begrundet i hensynet til befolkningen her i landet, herunder hensynet til, at herværende trossamfund kan rekruttere forkyndere, og at bl.a. herboende udlændinge har en reel mulighed for at udøve deres religion her i landet.

Hertil kommer, at der hidtil er blevet meddelt opholdstilladelse til nonner og munke eller personer, hvis funktioner kan sidestilles hermed, der traditionelt alene virker internt i et ordenssamfund og ikke forkynder et religiøst budskab eller udbreder en bestemt religion eller tro. Efter regeringens opfattelse skal der fortsat kunne meddeles opholdstilladelse til sådanne udlændinge. Dette bør dog gøres betinget af, at et herværende trossamfund afgiver en erklæring om, at ordenssamfundet er oprettet af og/eller virker inden for trossamfundet.

Det foreslås derfor, at der fremover gives opholdstilladelse til udlændinge, der her i landet skal virke som religiøse forkyndere eller missionærer, eller som skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

De forslag om nærmere betingelser for meddelelse af opholdstilladelse til religiøse forkyndere og missionærer m.v., der indgår i regeringens aftale af 18. september 2003 med Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti om udlændingelovgivning i folketingssamlingen 2003/2004, er formuleret på baggrund af følgende initiativer vedrørende opholdstilladelse til religiøse forkyndere fra »Regeringens vision og strategier for bedre integration« fra juni 2003:

- Krav om selvforsørgelse for den religiøse forkynder og dennes eventuelle medfølgende familiemedlemmer som betingelse for opholdstilladelse samt mulighed for inddragelse af opholdstilladelsen, hvis forkynderen eller et medfølgende familiemedlem får hjælp til forsørgelse. Der henvises til afsnit 5.1.
- Udlændinge skal for at kunne få opholdstilladelse som religiøse forkyndere kunne dokumentere en relevant baggrund/uddannelse. Der henvises til afsnit 5.2.
- Det stilles som betingelse for opholdstilladelse som forkynder/missionær, at den pågældende har tilknytning til et trossamfund i Danmark. Der henvises til afsnit 5.3.
- Opholdstilladelsen skal kunne inddrages, hvis den religiøse forkynder under sit ophold her i landet dømmes for at have fremsat strafbare ytringer. Der henvises til afsnit 5.4.

For en nærmere gennemgang henvises til siderne 34-35 i »Regeringens vision og strategier for bedre integration« fra juni 2003, som blev sendt til Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik (Folketingsåret 2002-03, alm. del, bilag 323) den 16. juni 2003.

Hertil kommer, at det af det supplerende regeringsgrundlag »Vækst, Velfærd, Fornyelse II« af 27. august 2003 bl.a. fremgår, at regeringen vil fremlægge forslag, som modvirker, at religiøse forkyndere modarbejder integration i Danmark. Forslaget bidrager således til at udmønte det supplerende regeringsgrundlag på dette punkt.

5.1. Krav om selvforsørgelse m.v.

Efter regeringens opfattelse bør det sikres, at ordningen med meddelelse af opholdstilladelse til religiøse forkyndere og missionærer m.v. og deres eventuelle medfølgende familiemedlemmer ikke medfører udgifter til offentlig forsørgelse af de pågældende.

Det foreslås på den baggrund, at det skal være en betingelse for ophold i Danmark som religiøs forkynder eller missionær m.v., at udlændingen og/eller udlændingens eventuelle medfølgende familie ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

I tilknytning hertil skal det være en betingelse for ophold i Danmark som religiøs forkynder eller missionær m.v., at den pågældende religiøse forkynder eller missionær m.v., der søger om opholdstilladelse i Danmark på dette grundlag, erklærer, at den pågældende vil forsørge sig selv og sin eventuelle medfølgende familie, eller at et herværende trossamfund erklærer, at det vil forsørge den pågældende og dennes eventuelle medfølgende familie under opholdet i Danmark. Udlændingen skal tillige erklære, at hverken den pågældende selv eller dennes eventuelle medfølgende familie vil modtage offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Hvis udlændingen eller udlændingens eventuelle medfølgende familie herefter modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet i Danmark, vil udlændingens opholdstilladelse og eventuelle medfølgende familiemedlemmers opholdstilladelser som udgangspunkt skulle inddrages.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 20 og 30.

5.2. *Krav om godtgørelse af relevant baggrund eller uddannelse*

Der er inden for mange religioner og trossamfund tradition for, at kirkelige ledere og forkyndere ud over at være religiøse vejledere også har en mere generel norm- og meningsdannende funktion.

Udlændinge, der opholder sig i Danmark med opholdstilladelse som religiøse forkyndere eller missionærer, er kommet hertil for at formidle holdningsbetonede budskaber og vejlede almindelige borgere. Det er derfor efter regeringens opfattelse afgørende, at disse udlændinge ikke som led i deres virke formidler værdier og holdninger, der strider mod de grundlæggende værdier i et demokratisk samfund.

Det må antages, at en kvalificeret uddannelses- eller erfaringsmæssig baggrund for at kunne fungere som religiøs forkynder eller missionær i et vist omfang vil kunne bidrage til at mindske de tilfælde, hvor en religiøs forkynder eller missionær handler eller ytrer sig på en måde, der strider mod de grundlæggende værdier i et demokratisk samfund.

Med henblik på at imødegå sådanne uacceptable aktiviteter finder regeringen således, at religiøse forkyndere, missionærer og udlændinge, der skal virke inden for et religiøst ordenssamfund, skal godtgøre at

have en relevant baggrund eller uddannelse som betingelse for opholdstilladelse.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 20.

5.3. *Krav om tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund i Danmark samt krav om, at antallet af udenlandske forkyndere står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse*

Mulighederne for opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere og missionærer m.v. er begrundet i hensynet til befolkningen her i landet og den enkeltes mulighed for at kunne praktisere sin religion.

Formålet med en ordning, hvorefter der kan gives opholdstilladelse til religiøse forkyndere og missionærer, er således at sikre, at herværende eksisterende trossamfund og menigheder af hensyn til såvel den enkeltes som kollektivets religiøse praksis kan benytte sig af udenlandske forkyndere og missionærer. Derimod indeholder ordningen ikke en forudsætning om, at repræsentanter for nye religioner, der endnu ikke har fodfæste i Danmark, skal kunne indrejse og opholde sig her i landet med henblik på at udbrede religionen.

Det er i samfundets interesse, at særlige rettigheder som eksempelvis muligheden for at modtage forkyndere fra udlandet alene tildeles egentlige trossamfund, hvis formål er af kultisk karakter, dvs. egentlig gudsdyrkelse efter en nærmere udformet lære og ritus, og ikke mere interesseprægede filosofiske eller religiøse foreninger, der samler sig om andet end en guddom, f.eks. ateistiske eller rent spiritistiske sammenslutninger eller ritus-prægede logefællesskaber.

Ved siden af folkekirken anvender Kirkeministeriet to betegnelser for forskellige typer af egentlige trossamfund, nemlig anerkendte og godkendte trossamfund.

Efter grundlovens § 69 ordnes de fra folkekirken afvigende trossamfunds forhold ved lov, men en sådan lovgivning er ikke blevet gennemført, hvorfor disse forhold er blevet administreret gennem Kirkeministeriets praksis m.v.

Anerkendte trossamfund omfatter trossamfund, der er blevet anerkendt ved kgl. resolution. Anerkendelsen indebærer, at de enkelte menigheders præster – under visse forudsætninger og efter et skøn i hvert enkelt tilfælde – anerkendes og derved bemyndiges til at udføre kirkelige handlinger med borgerlig gyldighed, jf. ægteskabslovens § 16, stk. 1, nr. 2, samt føre ministerialbøger og udstede attester og udskrifter af disse med status som de folkekirkelige attester. Ved indførelse af lov om ægteskabs indgåelse og opløsning

(ægteskabsloven) af 4. juni 1969 ophørte denne anerkendelsespraksis.

Tildeling af vielsesbemyndigelse til præster i trossamfund uden for folkekirken, jf. ægteskabslovens § 16, stk. 1, nr. 3, forudsætter, at vedkommende trossamfund forinden er godkendt af Kirkeministeriet, og at der således foreligger et godkendt trossamfund.

Der er for tiden 11 anerkendte og cirka 70 godkendte trossamfund, kristne såvel som ikke-kristne.

På den baggrund finder regeringen, at det skal være en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v., at den pågældende har tilknytning til folkekirken eller et herværende anerkendt eller godkendt trossamfund.

Herved sikres, at der alene meddeles opholdstilladelse til forkyndere og missionærer m.v., der har tilknytning til egentlige trossamfund. Endvidere sikres det, at udlændinge, der ikke på nogen måde har tilknytning til et herværende trossamfund, ikke kan gives opholdstilladelse her i landet som religiøse forkyndere eller missionærer m.v.

Regeringen foreslår endvidere, at meddelelse af opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v. skal være betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse som religiøse forkyndere eller missionærer m.v. inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Herved sikres, at opholdstilladelse til udenlandske forkyndere m.v. begrænses til de tilfælde, hvor hensynet til trossamfundets – og dermed også den enkeltes – religiøse praksis taler derfor.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 20.

5.4. Inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til religiøse forkyndere og missionærer m.v. ved dom for strafbare ytringer og indførelse af et værdighedskrav

Udlændinge, der opholder sig i Danmark med opholdstilladelse som religiøse forkyndere eller missionærer m.v., er kommet hertil bl.a. for at formidle holdningsbetonede budskaber og vejlede almindelige borgere. De nyder derfor en særlig tillid fra samfundets side, og det bør have konsekvenser for den pågældendes opholdsret, hvis han eller hun bryder denne tillid ved at handle eller ytre sig på en måde, der er til skade for grundlæggende demokratiske principper m.v.

Udlændingeloven indeholder allerede i et vist omfang mulighed for at imødegå sådanne handlinger eller ytringer i form af udvisning med indrejseforbud. Udvisning kan ske administrativt eller ved dom.

Afhængig af den idømte frihedsstrafs længde og karakter og varigheden af udlændingens ophold her i

landet vil der efter omstændighederne bl.a. kunne ske udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24, hvor udlændingen idømmes frihedsstraf for overtrædelse af

- straffelovens § 136, stk. 1, der omhandler den, som uden derved at have forskyldt højere straf end fængsel indtil 4 år offentlig tilskynder til forbrydelse,
- straffelovens § 136, stk. 2, der omhandler den, der offentligt udtrykkeligt billiger en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v.),
- straffelovens § 140, der omhandler den, der offentlig driver spot med eller forhåner noget her i landet lovligt bestående religionssamfunds tros lærdomme eller gudsdyrkelse,
- straffelovens § 266, der omhandler den, som på en måde, der er egnet til at fremkalde alvorlig frygt for eget eller andres liv, helbred eller velfærd, truer med at foretage en strafbar handling,
- straffelovens § 266 a, der omhandler den, der, uden at forholdet omfattes af §§ 136 og 266, offentligt fremsætter udtalelser, der tilstræber at fremkalde voldshandlinger eller hærværk, eller
- straffelovens § 266 b, der omhandler den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering.

Hertil kommer, at der efter udlændingelovens § 22, nr. 4-6, gælder en særlig udvisningsadgang ved en række straffelovsdelikter uanset længden af opholdet og varigheden af den idømte frihedsstraf. Der vil heretter efter omstændighederne kunne ske udvisning ved dom, hvor udlændingen bl.a. idømmes frihedsstraf for overtrædelse af bestemmelser i

- straffelovens kapitel 12 (der omhandler forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og
- straffelovens kapitel 13 (der omhandler forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v.).

Idømmes udlændingen alene en bøde, kan der ikke ske udvisning ved dom.

En udlænding kan endvidere udvises administrativt, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. udlændingelovens § 25. Dette vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvor en religiøs forkyn-

der forbyrder sig mod de interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 og 13, ligesom andre interesser af stor samfundsmæssig betydning kan tages i betragtning ved bestemmelsens anvendelse.

Med henblik på at modvirke tilfælde, hvor udlændinge med opholdstilladelse som religiøse forkyndere eller missionærer m.v. ved handlinger eller ytringer foretager sig noget, der er til skade for grundlæggende demokratiske principper m.v., finder regeringen, at en opholdstilladelse til en udlænding som religiøs forkynder eller missionær m.v. skal kunne inddrages, hvis udlændingen under sit ophold i Danmark idømmes straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 136, § 140, § 266, § 266 a eller § 266 b.

Herved sikres, at en opholdstilladelse til en religiøs forkynder eller missionær m.v. vil kunne inddrages også i de tilfælde, hvor den pågældende alene idømmes straf af bøde eller betinget frihedsstraf, uanset at der ikke – efter omstændighederne – ville kunne ske udvisning i sådanne tilfælde.

Der er i forlængelse heraf efter regeringens opfattelse behov for at sikre, at Udlændingestyrelsen i ethvert tilfælde bliver bekendt med, at en udlænding med opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v. dømmes efter en af de anførte straffelovsbestemmelser, med henblik på at Udlændingestyrelsen kan iværksætte en inddragelsessag m.v.

På den baggrund foreslås det, at politiet til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse som religiøse forkynder eller missionær m.v. uden udlændingens samtykke kan videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffeloven af den beskrevne art.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 31.

Der er endvidere efter regeringens opfattelse behov for at sikre, at en udlænding, hvis opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v. er inddraget på grund af et strafbart forhold som anført, ikke umiddelbart efter udrejsen kan søge og opnå opholdstilladelse på ny, selvom betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Regeringen foreslår på den baggrund, at der indsættes en form for værdighedskrav som betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v.

Der vil herefter ikke kunne meddeles opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v., hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den of-

fentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Det bemærkes, at værdighedskravet er formuleret i overensstemmelse med de i artikel 9, stk. 2, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, opregnede hensyn.

En trussel vil efter forslaget eksempelvis kunne foreligge, hvis udlændingens opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v. inddrages som følge af, at udlændingen under sit ophold i Danmark idømmes straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 136, § 140, § 266, § 266 a eller § 266 b.

Det vil ligeledes kunne være tilfældet, hvis der foreligger oplysninger om tilsvarende handlinger foretaget i udlandet, der giver grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 20.

5.5. Forholdet til internationale konventioner

Retten til at udøve og manifestere sin religion eller tro er indeholdt i en række internationale og regionale konventioner, herunder *artikel 9 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention* og *artikel 18 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder*.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (Domstolen), at medlemsstaterne har ret til i overensstemmelse med international ret og med respekt af deres menneskeretlige forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at kontrollere udlændingens indrejse, ophold og udvisning, jf. f.eks. Abdulaziz m.fl. mod UK (dom af 28. maj 1985). Kompetencen skal således udnyttes med respekt af bl.a. artikel 9 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om retten til frit at udøve og manifestere sin religion eller tro m.v.

Artikel 9 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder bl.a. en forpligtelse for medlemsstaten til ikke at gøre indgreb i retten til at udøve og manifestere sin religion eller tro, medmindre det sker i overensstemmelse med loven, varetager ét eller flere af de i artikel 9, stk. 2, opregnede hensyn og er nødvendigt i et demokratisk samfund. I den forbindelse må der bl.a. foretages en vurdering af hensynet til den enkelte set i forhold til retten til at kontrollere udlændingens indrejse m.v.

For så vidt angår det foreslåede krav om tilknytning til folkekirken eller et herværende anerkendt eller godkendt trossamfund som betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som religiøs forkynder m.v., jf.

herved afsnit 5.3., indebærer artikel 9 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at et sådant krav ikke må have den virkning, at herboende personer i praksis afskæres muligheden for frit at udøve og manifestere deres religion eller tro.

Et krav om tilknytning til et herværende trossamfund er ikke i strid med artikel 9 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, såfremt herboende personer har mulighed for at udøve og manifestere deres religion eller praksis uafhængigt af muligheden for at opnå opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v. Det forhold, at trossamfundet – eventuelt i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse til en udenlandsk religiøs forkynder m.v. – har mulighed for at blive omfattet af Kirkeministeriets godkendelsesordning, jf. afsnit 5.3., indebærer endvidere, at der ikke herved foretages et indgreb i retten til frit at udøve og manifestere sin religion eller tro, uanset at trossamfundets virke i praksis er afhængigt af muligheden for at få udenlandske religiøse forkyndere m.v. her til landet. Hvis en – eventuelt nyetableret – religiøs sammenslutning godkendes af Kirkeministeriet som trossamfund, vil der således i overensstemmelse med forslaget kunne meddeles opholdstilladelse til religiøse forkyndere og missionærer m.v. inden for trossamfundet.

Det er endvidere ikke i strid med artikel 9 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at stille et krav om selvforsørgelse, jf. herved afsnit 5.1., eller et værdighedskrav, jf. herved afsnit 5.4., til den udlænding, der søger om opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v., når der ikke herved foretages et indgreb i herboende personers gudsydelse, eller når indgrebet er nødvendigt og begrundet i hensynet til den offentlige orden m.v., herunder retten til at kontrollere udlændinges indrejse og ophold.

På den baggrund er det regeringens vurdering, at de foreslåede ændringer i reglerne om opholdstilladelse til religiøse forkyndere m.v. ikke begrænser den religiøse mangfoldighed i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention eller Danmarks øvrige internationale forpligtelser, jf. ovenfor.

6. Opstramning af reglerne om udlændinge på såkaldt tålt ophold

Der befinder sig i Danmark et mindre antal udlændinge, der på den ene side opfylder de grundlæggende betingelser for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl), idet de vurderes at ville være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, men som på den anden side har begået forbrydelser af en sådan grovhed, at de er udelukket

fra at få opholdstilladelse. Disse udlændinge opholder sig i Danmark på såkaldt tålt ophold.

6.1. Gennemførte lovinitiativer over for udlændinge på såkaldt tålt ophold

I sommeren 2002 gennemførte regeringen de første initiativer i udlændingeloven, der særligt retter sig mod udlændinge på såkaldt tålt ophold.

Ved lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven (Initiativer mod terrorisme m.v. – opfølgning på FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme), blev der således indført en pligt for Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning til det, at undersøge, om udlændinge, der er udelukket fra asyl i Danmark, kan sendes ud af landet uden at risikere forfølgelse i hjemlandet, jf. udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b.

Endvidere blev der indført hjemmel til, at politiet kan bestemme, at en udlænding, som er udelukket fra asyl, skal melde sig hos politiet med jævne mellemrum – som udgangspunkt hver 14. dag, jf. udlændingelovens § 34, stk. 3.

Hvis udlændingen ikke efterkommer meldepligten, kan udlændingen straffes med bøde eller fængsel i indtil fire måneder, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1.

Herudover blev der indført hjemmel til, at udlændinge, der ikke overholder meldepligten gennem længere tid – f.eks. nogle måneder – kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. udlændingelovens § 36, stk. 7 (tidligere stk. 5).

Med lovændringen gennemførtes endvidere en skærpelse af reglerne i udlændingelovens § 10 om udelukkelse fra opholdstilladelse på grund af kriminalitet og af reglerne i udlændingelovens § 19 om inddragelse af opholdstilladelser.

I forlængelse af disse tiltag blev det ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.) fastsat, at Udlændingestyrelsen – medmindre særlige grunde taler derimod – bestemmer, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, men som ikke kan udsendes af landet, fordi den pågældende herved risikerer forfølgelse, skal tage ophold på et bestemt asylcenter, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 8.

Udlændinge på såkaldt tålt ophold skal efter forarbejderne til udlændingelovens § 42 a, stk. 8, i lovfor-

slag nr. L 152 af 28. februar 2002, jf. Folketingstidende 2001/2002, Tillæg A, s. 3952, som udgangspunkt pålægges at tage ophold i Center Sandholm, som er indhegnet, og hvor der er adgangskontrol og polititilstedeværelse. Hermed sikres det, at myndighederne er bekendt med de pågældendes opholdssted.

Det er i forarbejderne endvidere anført, hvornår Udlændingestyrelsen kan undlade at træffe bestemmelse om, at en sådan udlænding skal tage ophold i Center Sandholm. Der henvises til lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, s. 86 ff.

Hvis udlændingen nægter at efterkomme et pålæg om at tage ophold i Center Sandholm, kan udlændingen straffes med bøde eller fængsel i indtil fire måneder, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1.

Det fremgår endvidere af forarbejderne til lov nr. 365 af 6. juni 2002, at politiet skal pålægge de udlændinge på tålt ophold, der er pålagt at tage ophold i Center Sandholm, meldepligt – som udgangspunkt hver uge. Derved sikres det, at politiet løbende holder opsyn med de pågældendes tilstedeværelse i Center Sandholm.

6.2. Den praktiske anvendelse af de gennemførte initiativer

Når Udlændingestyrelsen modtager meddelelse fra Flygtningenævnet om, at nævnet har truffet afgørelse om, at en udlænding er udelukket fra asyl, men ikke kan udsendes af landet på grund af risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om indkvartering af den pågældende.

Til brug for vurderingen af, om der er særlige forhold, som taler imod indkvartering af den pågældende i Center Sandholm, indhentes bl.a. helbredsmæssige oplysninger og oplysninger om eventuel herboende familie.

I de tilfælde, hvor der træffes afgørelse om indkvartering i Center Sandholm, meddeles den pågældende som udgangspunkt 14 dages frist fra afgørelsesdatoen til at efterkomme styrelsens pålæg. Dette sker ud fra et hensyn til, at den pågældende – som oftest – hidtil har boet sammen med familie eller venner, og at vedkommende skal have rimelig tid til at arrangere flytningen.

Udlændingestyrelsen undersøger herefter, hvorvidt den pågældende har taget ophold i Center Sandholm. Styrelsen indgiver anmeldelse til politiet, såfremt en person ikke har efterkommet styrelsens pålæg om indkvartering. Anmeldelse sker, når styrelsen bliver opmærksom på, at den pågældende rent faktisk ikke er indkvarteret i Center Sandholm som pålagt. Anmeldelse indgives til politiet i den politikreds, hvor ud-

lændingen har bopælsadresse på tidspunktet for Udlændingestyrelsens pålæg til den pågældende om at tage ophold i Center Sandholm.

Rigspolitiet har oplyst, at udlændinge på såkaldt tålt ophold pålægges meldepligt henholdsvis hver 14. dag eller hver uge, jf. herved afsnit 6.1. Ved fremmøde til meldepligten udspørges de pågældende jævnligt om deres rejseplaner, og mindst hver 6. måned afhøres de udførligt til rapport om deres udrejsemuligheder/-planer med henblik på Udlændingestyrelsens revurdering af sagerne i henhold til udlændingelovens § 32 b.

Rigspolitiet har endvidere oplyst, at det endnu ikke har været aktuelt at anvende den gældende bestemmelse om frihedsberøvelse i udlændingelovens § 36, stk. 7, ligesom det heller ikke har været aktuelt at foretage anmeldelse, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1, i anledning af manglende overholdelse af meldepligt efter udlændingelovens § 34, stk. 3. Anmeldelse af manglende overholdelse af meldepligt indgives i givet fald til politiet i den politikreds, hvor udlændingen er pålagt meldepligt.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at der den 7. januar 2004 var registreret 20 udlændinge på såkaldt tålt ophold i Danmark.

8 af disse 20 udlændinge er udelukket fra at få asyl på grund af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde i artikel 1 F, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvorefter f.eks. personer, hvorom der er alvorlig grund til at antage, at de pågældende har begået krigsforbrydelser eller alvorlige ikke-politiske forbrydelser, udelukkes fra flygtningestatus.

De resterende 12 af disse 20 udlændinge er udelukket fra asyl på grund af særlig grov kriminalitet, der er pådømt her i landet, jf. udlændingelovens § 10.

6.3. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention fastslår i artikel 5, stk. 1, retten til personlig frihed som en grundlæggende ret, hvori der kun kan ske indgreb i nogle nærmere opregnede tilfælde og kun, hvis indgrebet er foretaget i overensstemmelse med den ved lov foreskrevne fremgangsmåde. De opregnede tilfælde i artikel 5, stk. 1, litra a-f, er udtømmende angivet. Det vil være konventionsmedholdeligt, hvis en frihedsberøvelse, der er foretaget i overensstemmelse med den ved lov foreskrevne fremgangsmåde, falder ind under blot ét af de opregnede tilfælde.

Ifølge Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5, stk. 1, litra b, og den praksis, der knytter sig til bestemmelsen, er frihedsberøvelse tilladt for at sikre opfyldelsen af en endnu ikke efterlevet

specifik og konkret forpligtelse, der udtrykkeligt påhviler den pågældende person. Det er endvidere en betingelse, at frihedsberøvelse er et egnet middel til at sikre opfyldelsen.

Indgreb efter artikel 5, stk. 1, litra b, kan kun ske med henblik på at fremtvinge opfyldelse af forpligtelsen, og det må antages at være i strid med bestemmelsen at frihedsberøve ud over det tidspunkt, hvor forpligtelsen er efterlevet. Det må derfor antages, at frihedsberøvelsen skal ophøre, når den forpligtelse, der søges gennemtvunget, er efterlevet.

Det bemærkes herved, at frihedsberøvelse efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 7, kan ske, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse. Frihedsberøvelsen foretages således for at gennemtvunge pligten efter udlændingelovens § 40, stk. 3, 1. pkt., til at meddele de nødvendige oplysninger i forbindelse med udsendelsen af landet. Formålet med frihedsberøvelsen er, at udlændingen skal medvirke til en afklaring af udsendelsesspørgsmålet. Frihedsberøvelsen skal ophøre, når udlændingen har bidraget med oplysninger til afklaring af, om udsendelse til hjemlandet eller et andet land er mulig.

Adgangen til frihedsberøvelse efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 7, må på den baggrund antages at være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5, stk. 1, litra b.

Ifølge Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5, stk. 1, litra f, er det endvidere i overensstemmelse med konventionen at frihedsberøve en person, »mod hvem der tages skridt til udvisning«, jf. f.eks. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i Chahal mod Storbritannien (dom af 15. november 1996).

Udlændingelovens § 36, stk. 7, finder alene anvendelse over for udlændinge, der har pligt til at udrejse af landet. På det tidspunkt, hvor en udlænding bliver frihedsberøvet efter udlændingelovens § 36, stk. 7, vil det være ukendt for udlændingemyndighederne, om der er opstået grundlag for at udsende den pågældende af landet. Det kan således ikke udelukkes, at der på tidspunktet for pågribelse af udlændingen, efter at den pågældende gennem længere tid ikke har overholdt politiets bestemmelse om meldepligt efter udlændingelovens § 34, stk. 3, findes et aktuelt grundlag for udsendelse af landet.

Efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis i tilknytning til artikel 5, stk. 1, litra f, kan frihedsberøvelse i udvisningssager kun retfærdig-

gøres i det omfang, sagen faktisk verserer, ligesom sagen ikke må trække i langdrag.

Det bemærkes hertil, at frihedsberøvelse efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 7, skal ophøre, når udlændingen har bidraget med oplysninger til afklaring af, om udsendelse til hjemlandet eller et andet land er mulig.

Adgangen til frihedsberøvelse i udlændingelovens § 36, stk. 7, må på den baggrund antages at være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5, stk. 1, litra f.

Afgørelser om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 7, træffes i overensstemmelse med den ved lov foreskrevne fremgangsmåde, således som det er en betingelse efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5, stk. 1.

6.4. Vurdering af gældende regler og praksis samt forslag til opstramning

I Folketingets vedtagelse nr. V 111 af 22. maj 2003 under Forespørgsel nr. F 56 om den tidligere irakiske hærchef, jf. Folketingstidende 2002/2003 FF, s. 9715, blev regeringen bl.a. opfordret til inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser yderligere at stramme regler og praksis for udlændinge på såkaldt tålt ophold, som er mistænkte for krigsforbrydelser. Samme opfordring fremgår af Folketingets Retsudvalgs beretning nr. 3 af 25. april 2003 om regeringens håndtering af sagen om den krigsforbrydermistænkte tidligere irakiske hærchef og dennes forsvinden.

Som anført ovenfor i afsnit 6.1. blev der i sommeren 2002 vedtaget en række udlændingeretlige regler om udlændinge på såkaldt tålt ophold, som bl.a. indebærer, at disse udlændinge pålægges meldepligt som udgangspunkt hver 14. dag hos politiet med henblik på løbende at sikre, at myndighederne er bekendt med de pågældendes opholdssted. Pålægges udlændingen at tage ophold i Center Sandholm, skal den pågældende som udgangspunkt melde sig hos politiet en gang hver uge. Overholdes meldepligten ikke gennem længere tid – f.eks. nogle måneder – kan udlændingen frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. udlændingelovens § 36, stk. 7.

Formålet med udlændingelovens regler vedrørende udlændinge på såkaldt tålt ophold er ikke at straffe de pågældende eller at sikre de pågældendes tilstedeværelse med henblik på en eventuel retssag. Reglerne herom findes i straffeloven og i retsplejeloven. Formålet med udlændingelovens regler er derimod at sikre grundlaget for, at de pågældende udlændinge kan udsendes af landet, så snart dette er muligt.

Det er regeringens opfattelse, at de gennemførte regler i udlændingeloven vedrørende udlændinge på såkaldt tålt ophold opfylder deres formål og er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, jf. herved afsnit 6.3.

Det er samtidig regeringens opfattelse, at man ikke inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser kan foretage en generel udvidelse af adgangen i udlændingeloven til frihedsberøvelse af udlændinge på såkaldt tålt ophold.

Det er imidlertid regeringens opfattelse, at der efter omstændighederne vil kunne være opstået mulighed for udsendelse af udlændinge på såkaldt tålt ophold allerede efter kort tids manglende efterkommelse af meldepligten og ikke først efter flere måneders manglende efterkommelse af meldepligten.

Udebliver en udlænding, der ikke er blevet pålagt at tage ophold i Center Sandholm, blot én gang fra meldepligten, vil der således kunne forløbe op til fire uger, hvor politiet ikke har kendskab til udlændingens opholdssted, og hvor den pågældende kan have været udrejst af Danmark til et land, hvortil der vil kunne ske udsendelse i overensstemmelse med udlændingelovens § 31. Tilsvarende kan efter omstændighederne tænkes at kunne ske inden for kortere tidsperioder.

På den baggrund foreslås det, at der skal kunne ske frihedsberøvelse af en udlænding på såkaldt tålt ophold, som en eller flere gange ikke efterkommer meldepligten, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse.

Det vil fortsat være en forudsætning for anvendelse af frihedsberøvelse, at udlændingens manglende overholdelse af meldepligten har været i et tidsrum, der giver mulighed for, at der kunne være opstået mulighed for udsendelse af den pågældende, f.eks. fordi den pågældende kunne have været udrejst til et tredjeland, hvortil der ville kunne ske udsendelse. Efter omstændighederne vil der kunne opstå anledning til at frihedsberøve en udlænding, efter at den pågældende er udeblevet fra at melde sig hos politiet blot én gang, hvis politiet kommer i besiddelse af oplysninger om, at den pågældende har været udrejst af Danmark.

Det vil ligeledes fortsat være en forudsætning for frihedsberøvelse, at frihedsberøvelse konkret vurderes at være nødvendig for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse. Frihedsberøvelsen foretages således for at gennemtvinge pligten efter udlændingelovens § 40, stk. 3, 1. pkt., til at meddele de nødvendige oplysninger i forbindelse med udsendelsen af landet. Formålet med frihedsberøvelsen er, at udlændingen skal medvirke til en afklaring af udsendelses-spørgsmålet, og frihedsberøvelsen skal derfor ophøre,

når udlændingen har bidraget med oplysninger til afklaring af, om udsendelse til hjemlandet eller et andet land er mulig.

Den foreslåede skærpelse af adgangen til frihedsberøvelse af udlændinge på såkaldt tålt ophold, der ikke efterkommer meldepligten en eller flere gange, må på den baggrund antages at være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 5, jf. nærmere herom i afsnit 6.3.

Det foreslås endvidere, at der foretages en opstramning af de fungerende administrative procedurer i forhold til udlændinge på såkaldt tålt ophold.

Som nævnt ovenfor i afsnit 6.3. meddeles en udlænding på såkaldt tålt ophold, der af Udlændingestyrelsen er blevet pålagt at tage ophold i Center Sandholm, som udgangspunkt 14 dages frist til at efterkomme styrelsens pålæg.

Den anførte frist på 14 dage foreslås skærpet således, at en udlænding på såkaldt tålt ophold, der har fået pålæg om at tage ophold i Center Sandholm, alene gives en frist på én uge til at efterkomme pålægget.

Som det ligeledes er nævnt i afsnit 6.3. undersøger Udlændingestyrelsen løbende, hvorvidt den pågældende har taget ophold i Center Sandholm. Styrelsen indgiver anmeldelse til politiet, såfremt en udlænding ikke har efterkommet styrelsens pålæg om indkvartering, med henblik på indledning af en straffesag, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1. Anmeldelse sker, når styrelsen bliver opmærksom på, at den pågældende rent faktisk ikke er indkvarteret i Center Sandholm som pålagt. Der er således ingen formel frist for, hvornår der skal ske anmeldelse til politiet.

Det foreslås, at Udlændingestyrelsen senest én uge efter den af styrelsen fastsatte dato for indkvartering i Center Sandholm skal indgive anmeldelse til politiet med henblik på indledning af en straffesag, når en udlænding på såkaldt tålt ophold ikke efterkommer Udlændingestyrelsens pålæg om at tage ophold i Center Sandholm. Udlændingestyrelsen oplyser udlændingen herom ved meddelelse af pålægget om at tage ophold i Center Sandholm.

Integrationsministeriet vil i forbindelse med lovens ikrafttræden orientere Udlændingestyrelsen om ovenstående og samtidig indskærpe over for såvel Udlændingestyrelsen som Rigspolitiet, at de forholdsregler, der efter udlændingelovens regler skal tages over for udlændinge på såkaldt tålt ophold – pålæg om ophold i Center Sandholm, meldepligt, eventuel frihedsberøvelse, politianmeldelse ved manglende overholdelse af pålæg om at tage ophold i Center Sandholm eller meldepligt – bringes i anvendelse så konsekvent og hurtigt, som det i hvert konkret tilfælde er muligt.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 40.

7. Skærpet kriminalisering af bistand til ulovligt ophold

Efter udlændingelovens § 30, stk. 1, skal en udlænding, som efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejse af landet.

Meddeler Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 1 (åbenbart grundløs-procedure), eller Flygtningenævnet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl), pålægges udlændingen at udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt.

En afvist asylansøger uden andet opholdsgrundlag, som undlader at udrejse af landet, opholder sig således ulovligt her i landet.

Efter udlændingelovens § 59, stk. 5, nr. 1, straffes den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i, rejse gennem eller opholde sig her i landet, med bøde eller fængsel indtil 2 år. Det er ikke nogen betingelse, at bistanden udøves for vindings skyld.

Efter straffelovens § 125 a straffes menneskesmugling efter udlændingelovens § 59, stk. 5 – dvs. bistand til ulovlig indrejse – som udøves for vindings skyld eller under i øvrigt skærpende omstændigheder med fængsel indtil 8 år. Som skærpende omstændigheder anses navnlig tilfælde, hvor andres liv udsættes for fare, eller hvor der er tale om overtrædelser af mere systematisk eller organiseret karakter.

Den 21. juni 2002 nedsatte regeringen Arbejdsgruppen vedrørende udsendelse af afviste asylansøgere og udlændinge, der er udvist ved dom. Arbejdsgruppen fik bl.a. til opgave at undersøge, hvilke instrumenter der kan anvendes for at få et større antal afviste asylansøgere sendt tilbage til hjemlandet, selv om de ikke ønsker at medvirke til udsendelsen.

I sin redegørelse fra oktober 2002 anfører arbejdsgruppen bl.a., at det forekommer, at afviste asylansøgere har held til at unddrage sig udsendelse af landet, fordi herboende personer medvirker til at skjule og i øvrigt støtte dem under det ulovlige ophold. Efter arbejdsgruppens opfattelse er det af væsentlig betydning for at sikre en konsekvent opfølgning på en afgørelse om, at en asylansøger skal udrejse, at muligheden for at leve under jorden i Danmark mindskes mest muligt.

Arbejdsgruppen anfører endvidere, at den straffesramme, der knytter sig til bestemmelsen i udlændingelovens § 59, stk. 5, nr. 1, dvs. bøde eller fængsel indtil 2 år, umiddelbart synes tilstrækkelig, men at domspraksis har vist, at domstolene alene idømmer personer, der forsætligt bistår en udlænding med ulov-

ligt at opholde sig her i landet, meget beskedne bøder. Det er efter arbejdsgruppens opfattelse tænkeligt, at dette forholdsvis lave strafniveau har betydning for, hvor mange afviste asylansøgere der har held til at skjule sig og dermed unddrage sig udsendelsen af landet. Endvidere kan det forholdsvis lave strafniveau for bistand til ulovligt ophold efter arbejdsgruppens opfattelse give indtryk af, at det er mere acceptabelt og humant at hjælpe en udlænding, som ikke kan anses for flygtning og derfor har fået afslag på asyl, med at opholde sig ulovligt i Danmark end at hjælpe en udlænding, der kan være berettiget til flygtningestatus, med at indrejse ulovligt her i landet.

Arbejdsgruppen anbefaler på den baggrund, at der søges tilvejebragt et højere strafniveau for bistand til en udlændings ulovlige ophold her i landet.

Den gældende retstilstand kan illustreres ved to domme på området.

Ved Vestre Landsrets dom af 20. september 1999 (UfR 1999.2082) blev et tidligere medlem af Folketinget, som gennem ca. 1 år havde givet husly til en hviderussisk familie på 3 personer, der efter at være meddelt afslag på asyl af Flygtningenævnet opholdt sig ulovligt i Danmark, henset til gerningsperiodens varighed idømt en bøde på 2.500 kr.

Ved Østre Landsrets dom af 30. oktober 2000 (TfK 2001.79) blev en præst, som tidligere var straffet for bistand til ulovligt ophold med hæfte i 14 dage betinget med en prøvetid på to år, idømt en bøde på 7.500 kr. for i en periode mellem den 25. maj og den 19. august 1999 at have bistået nogle afviste serbiske flygtninge fra Østslavonien med at opholde sig ulovligt i her i landet samt for forsøg herpå og for at udsende opfordringer om at indbetale penge på hans bankkonto til overlevelseshjælp for de pågældende, hvorefter han videreformidlede i hvert fald en del af de indbetalte penge til flygtninge, der havde henvendt sig om hjælp. Prøvetiden blev samtidig forlænget med et år.

Endvidere afspejler Rigsadvokatens meddelelse nr. 4/2003 om sanktionspåstande i sager om overtrædelse af udlændingelovens § 59 det aktuelle strafniveau. Ifølge meddelelsen anvendes i sager om overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 5, følgende bødetakster/sanktionspåstande:

»Bistand til ulovligt ophold: bøde på 800 kr. stigende med 150 kr. ud over den første måned, maksimalt 2.500 kr., i grovere tilfælde frihedsstraf. Er bistanden ydet for vindings skyld, tages der hensyn hertil ved strafudmålingen, f.eks. i form af forhøjet bøde.

Bistand til ulovlig indrejse og transit: frihedsstraf.«

Regeringen kan fuldt ud tilslutte sig anbefalingen fra Arbejdsgruppen vedrørende udsendelse af afviste asylansøgere og udlændinge, der er udvist ved dom, om, at straffniveauet for bistand til udlændinges ulovlige ophold her i landet generelt bør hæves.

Det er således efter regeringens opfattelse uacceptabelt at bistå afviste asylansøgere med at holde sig skjult her i landet, når de uafhængige asylmyndigheder, herunder Flygtningenævnet, efter en grundig sagsbehandling har fastslået, at de pågældende ikke kan anses for flygtninge.

Det er efter regeringens opfattelse ligeledes uacceptabelt at bistå andre udlændinge end afviste asylansøgere med at opholde sig ulovligt her i landet. Det kan f.eks. dreje sig om bistand til udlændinge, der er udvist ved dom, eller udlændinge, der ikke på noget tidspunkt har haft opholdsgrundlag her i landet.

Regeringen finder på baggrund heraf, at straffniveauet for forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet bør skærpes væsentligt.

Det er i den forbindelse regeringens opfattelse, at det nuværende bødeniveau for bistand til ulovligt ophold generelt bør fordobles, og at bistand til ulovligt ophold i tilfælde af særlig skærpene omstændigheder – dvs. hvis bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller hvis der ved samme dom dømmes for flere forhold vedrørende bistand til ulovligt ophold – som udgangspunkt altid bør straffes med fængsel og ikke med bøde, da bødestraf i sådanne tilfælde forekommer at være en utilstrækkelig sanktion.

Det foreslås på den baggrund, at bødeniveauet for bistand til ulovligt ophold, hvor der ikke idømmes frihedsstraf, fordobles i forhold til det bødeniveau, der hidtil har været fulgt i praksis.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 45.

Det foreslås endvidere, at det betragtes som en særlig skærpene omstændighed, at bistand til ulovligt ophold er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold vedrørende bistand til ulovligt ophold. Det foreslås i den forbindelse, at der i sådanne sager som udgangspunkt altid idømmes fængselsstraf.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 46.

8. Udvidelse af adgangen til at standse sagsbehandlingen, når myndighederne ikke er bekendt med ansøgerens opholdssted

Det fremgår af udtræk fra Udlændingeregistret over antallet af asylansøgere, som i perioden fra den 1. januar 2003 til den 31. december 2003 er registreret som udrejst af landet, at ud af de i alt 6.351 asylansøgere, der i perioden er registreret som udrejst af landet, er i

alt 3.912 registreret som »skønnet udrejst«. Tallet vedrører udlændinge, som har indgivet ansøgning om asyl, og som af politiet er skønnet udrejst, fordi deres opholdssted er ukendt for myndighederne. I tallet indgår både asylansøgere, som forsvinder inden afgørelse af asylsagen, og asylansøgere, som forsvinder efter afgørelse af asylsagen. Langt hovedparten af disse asylansøgere formodes at være udrejst af Danmark, men i tallet indgår også asylansøgere, der skjuler sig for myndighederne.

Der findes selvsagt ingen opgørelse over, hvor mange afviste asylansøgere, der skjuler sig for myndighederne. Det forekommer imidlertid, at afviste asylansøgere, der skjuler sig for myndighederne her i landet, ansøger om genoptagelse af asylsagen eller om humanitær opholdstilladelse eller andre former for asylrelateret opholdstilladelse.

Regeringen ønsker at bekæmpe, at afviste asylansøgere opholder sig ulovligt og skjuler sig her i landet. Der henvises i den forbindelse til forslaget om skærpet kriminalisering af bistand til ulovligt ophold, jf. afsnit 7.

Regeringen finder det samtidig uacceptabelt, hvis afviste asylansøgere skal have mulighed for at belaste asyl- og udlændingemyndighederne, selvom de pågældende skjuler sig for myndighederne.

Der er tidligere gjort tiltag i retning af at begrænse sagsbehandlingen i tilfælde, hvor en asylansøger ikke tilkendegiver sit opholdssted over for myndighederne.

Det følger således af udlændingelovens § 40, stk. 8, at hvis en asylansøger udebliver efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden lovligt forfald, bortfalder den pågældendes asylansøgning.

Det følger endvidere af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 8, at en ansøgning om genoptagelse af en asylsag, en sag om humanitær opholdstilladelse eller en sag om opholdstilladelse af ganske særlige grunde til en afvist asylansøger, ikke behandles, hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Dette gælder såvel i tilfælde, hvor udlændingen er skønnet udrejst, og hvor der ikke er konkret anledning til at formode, at den pågældende opholder sig her i landet, som i tilfælde, hvor udlændingen formodes at skjule sig for myndighederne her i landet.

Det er regeringens opfattelse, at hvis en afvist asylansøger ikke tilkendegiver sit opholdssted over for myndighederne, skal den pågældendes ansøgning om opholdstilladelse ikke behandles, uanset om der er tale om en førstegangsansøgning eller en ansøgning

om genoptagelse, og uanset, hvilken opholdstilladelse på det asylrelaterede område der ansøges om.

Integrationsministeriet har på den baggrund i efteråret 2003 foretaget en justering af behandlingen af førstegangsansøgninger om humanitær opholdstilladelse.

Er en udlænding skønnet udrejst, og foreligger der ikke oplysninger i sagen, der giver Integrationsministeriet anledning til at formode, at den pågældende opholder sig her i landet, afsluttes en førstegangsansøgning om humanitær opholdstilladelse med, at udlændingen eller partsrepræsentanten oplyses om, at ansøgningen ikke færdigbehandles.

I tilfælde, hvor udlændingen udrejser efter at have informeret udlændingemyndighederne herom, eller hvor udlændingen udsendes tvangsmæssigt, færdigbehandles ansøgningen om humanitær opholdstilladelse, medmindre den pågældende over for Integrationsministeriet tilkendegiver, at ansøgningen ikke ønskes færdigbehandlet.

Denne praksis ligger efter regeringens opfattelse inden for rammerne af den eksisterende lovgivning, da den er i overensstemmelse med principperne bag udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., hvorefter en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige for bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan gives. Meddeler udlændingen ikke de nødvendige oplysninger, tillægges dette processuel skadevirkning og kan føre til, at der meddeles afslag på en ansøgning om opholdstilladelse. Er en udlænding forsvundet, vil den pågældende således ikke kunne afgive de nødvendige oplysninger til myndighederne.

Det er regeringens opfattelse, at denne praksis bør præciseres i udlændingeloven.

Det foreslås på den baggrund, at det præciseres i udlændingelovens § 33, stk. 8, at førstegangsansøgninger om humanitær opholdstilladelse ikke realitetsbehandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Dette vil gælde såvel i tilfælde, hvor udlændingen er skønnet udrejst, som i tilfælde, hvor udlændingen formodes at skjule sig for myndighederne her i landet.

Førstegangsansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c i tilfælde, hvor ansøgningen vedrører en afvist asylansøger, realitetsbehandles i dag, selvom udlændingens opholdssted ikke er myndighederne bekendt. Tilsvarende gælder såvel førstegangsansøgninger som ansøgninger om genoptagelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e vedrørende udlændinge fra Kosovoprovinsen i Serbien og Montenegro (tidligere Forbundsrepublikken Jugoslavien).

Det foreslås, at heller ikke førstegangsansøgninger om opholdstilladelse til afviste asylansøgere efter udlændingelovens § 9 c og såvel førstegangsansøgninger som ansøgninger om genoptagelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e vedrørende udlændinge fra Kosovoprovinsen i Serbien og Montenegro (tidligere Forbundsrepublikken Jugoslavien) behandles, hvis udlændingens opholdssted ikke er kendt for myndighederne. Dette vil gælde såvel i tilfælde, hvor udlændingen er skønnet udrejst, som i tilfælde, hvor udlændingen formodes at skjule sig for myndighederne her i landet.

En udlænding, hvis sag ikke behandles, med henvisning til at den pågældendes opholdssted ikke er myndighederne bekendt, vil kunne få genoptaget behandlingen af sagen, når den pågældende på ny giver sig til kende over for myndighederne. Der vil således ikke være tale om, at udlændingen udsendes tvangsmæssigt af landet, uden at den pågældende får behandlet sin ansøgning.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 38.

9. Afskæring af automatisk opsættende virkning ved klage over afslag på forlængelse af midlertidig opholdstilladelse, når denne efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere

Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Bestemmelsen anvendes blandt andet til meddelelse af opholdstilladelse til udenlandske praktikanter.

Praktikanter er personer mellem 18 og 35 år, der i uddannelsesøjemed i kortere tid ønsker beskæftigelse i Danmark. Det er en forudsætning for at opnå opholds- og arbejdstilladelse som praktikant, at praktikantopholdet har en naturlig tilknytning til en i hjemlandet erhvervet eller påbegyndt uddannelse, at der findes særlige uddannelsesmæssige grunde til, at praktikantarbejdet skal udføres af den pågældende udlænding, og at løn- og ansættelsesvilkår er sædvanlige efter danske forhold.

Ordningen har således et uddannelsesmæssigt formål, idet hensigten med ordningen er, at de forholdsvis unge praktikanter i Danmark kan bygge videre på en uddannelse fra hjemlandet til gavn for udviklingen i de pågældendes hjemlande.

Den 7. februar 2003 fremsatte repræsentanter fra Socialdemokratiet (nu Socialdemokraterne) forslag til folketingsbeslutning nr. B 86 om klarere regler for og bedre kontrol med brug af praktikanter fra tredjelande. Regeringen afviste i forbindelse med førstebehandling den 28. februar 2003 det fremsatte beslut-

ningsforslag, idet den eksisterende praktikantordning efter regeringens opfattelse generelt set fungerer tilfredsstillende.

Regeringen er dog enig med forslagsstillerne i, at eventuelt misbrug af praktikantordningen skal stoppes.

Regeringen har derfor bl.a. drøftet med Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti, at der ikke skal være automatisk opsættende virkning ved klager over afslag på forlængelse af praktikanters opholdstilladelse, når denne efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere.

Et ophold i Danmark som praktikant kan som udgangspunkt maksimalt udgøre 18 måneder. Opholdet kan dog – såfremt seks måneder af opholdet anvendes på et for praktikopholdet relevant fuldtids skoleophold – forlænges med seks måneder, således at det samlede ophold maksimalt andrager 24 måneder.

Der gives efter fast praksis ikke tilladelse til ophold som praktikant i mere end 24 måneder.

Tilsvarende gælder f.eks. opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på au pair-ophold i Danmark. For au pair-personer følger tidsbegrænsningen tillige af artikel 3 i den europæiske overenskomst af 24. november 1969 om »au pair«-ansættelse (bekendtgjort i Lovtidende C som bekendtgørelse nr. 11 af 20. januar 1972), hvorefter ansættelse som au pair højst må udstrækkes til en varighed af to år.

Det følger herudover af udlændingebekendtgørelsens §§ 28-30, at visse opholdstilladelser meddelt med henblik på uddannelse i Danmark maksimalt kan meddeles for nærmere angivne perioder på henholdsvis 18 og 24 måneder.

Det bemærkes, at de nævnte eksempler ikke udgør en udtømmende angivelse af opholdstilladelser, der meddeles med henblik på midlertidigt ophold, og som efter fast praksis højst kan meddeles for eller forlænges til en bestemt periode.

I forbindelse med ansøgninger om opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold og i forbindelse med ansøgninger om forlængelse af sådanne tilladelser vejleder Udlændingestyrelsen – såfremt det er relevant – ansøgerne om, at de pågældende maksimalt kan forvente et ophold af en bestemt og nærmere angiven varighed.

Udlændingestyrelsen skønner, at der til trods for denne vejledning er ca. 1000 personer med opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold, der årligt indgiver ansøgning om forlængelse af opholdet udover den maksimale periode. Udlændinge-

myndighederne meddeler efter fast praksis afslag herpå. For herværende udenlandske praktikanters vedkommende er det den overvejende del, der indgiver en sådan ansøgning om yderligere forlængelse, ligesom langt den overvejende del af denne gruppe påklager Udlændingestyrelsens afslag herpå til Integrationsministeriet.

Efter udlændingelovens § 33, stk. 3, har klager over sådanne afgørelser opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, såfremt afgørelsen påklages inden syv dage efter, at den er meddelt den pågældende, idet den pågældende hidtil har haft opholdstilladelse her i landet.

Regeringen finder det uhensigtsmæssigt, at klager over afgørelser om afslag på forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold tillægges opsættende virkning, når opholdstilladelsen efter de materielle regler og fast praksis ikke kan forlænges yderligere, og når den pågældende ikke har kunnet forvente at få tilladelsen forlænget.

Baggrunden herfor er, at de pågældende ved at udnytte de gældende processuelle regler om opsættende virkning i forbindelse med påklage af et afslag på forlængelse af opholdstilladelse – som følge af klagesagsbehandlingen – uretmæssigt kan opnå et længere ophold i Danmark, end der efter de materielle regler er mulighed for at give. Udlændingen får derved mulighed for at fortsætte et ophold i Danmark, herunder en praktik eller et au pair-ophold, som den pågældende ikke er berettiget til efter de materielle regler.

Hertil kommer, at der er tale om personer, der løbende er blevet vejledt om, at opholdet i Danmark maksimalt kan udstrækkes til en nærmere angiven periode, og som derfor af udlændingemyndighederne er blevet vejledt om, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges udover denne periode.

Det er en vigtig forudsætning for en effektiv kontrol med bl.a. praktikanter – herunder at hindre eventuelt misbrug af praktikantordningen og andre regler – og for at sikre en effektiv overholdelse af de europæiske regler om au pair-ansættelse og i øvrigt for en effektiv fuldbyrdelse af afgørelser om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold, som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere, at det fastslås i udlændingeloven, at klager over sådanne afgørelser ikke tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres en sådan bestemmelse i udlændingeloven.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 37.

10. Økonomiske og administrative konsekvenser af lovforslaget

Lovforslaget forventes ikke at medføre økonomiske eller administrative konsekvenser.

11. Erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske og miljømæssige konsekvenser af lovforslaget og lovforslagets administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at medføre erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske eller miljømæssige konsekvenser eller administrative konsekvenser for borgerne.

12. Ligestillingsmæssige konsekvenser af lovforslaget

De foreslåede ændringer af udlændingeloven er kønsneutrale og forventes generelt ikke at få ligestillingsmæssige konsekvenser.

Lovforslaget forventes dog at få positive ligestillingsmæssige konsekvenser for så vidt angår den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 10, om indførelse af en 10-årig karenperiode, i hvilken der som udgangspunkt ikke kan ske ægtefællesammenføring med en herboende person, såfremt den pågældende ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for de i bestemmelsen angivne former for personfarlig kriminalitet begået mod en tidligere ægtefælle eller samlever, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, og afsnit 2. Bestemmelsen vil således – uanset at den i sin affattelse er kønsneutral – i praksis navnlig kunne modvirke den vold og undertrykkelse, som en del udenlandske kvinder, der meddeles opholdstilladelse på grundlag af ægteskab eller samliv med en herboende mand, erfaringsmæssigt udsættes for, og som virker hæmmende på de pågældendes mulighed for at integrere sig og falde til i det danske samfund.

13. Forholdet til EU-retten

Rådets direktiv 2003/86/EF om ret til familiesammenføring (Den Europæiske Unions Tidende, 3. oktober 2003, L 251/12) har til formål at fastsætte betingelserne for udøvelsen af retten til familiesammenføring for tredjelandsstatsborgere, der har lovligt ophold på en medlemsstats område.

Som følge af det danske forbehold over for EU's samarbejde vedrørende retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af direktivets bestemmelser.

14. Hørte myndigheder m.v.

Lovforslaget har været sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Amnesty International, Amtsrådsforeningen, Børnerådet, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Landbrug, Dansk Missionsråd, Dansk Retspolitisk Forening, Dansk Røde Kors, Dansk Socialrådgiverforening, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Flygtningenævnet, Foreningen af Politimestre i Danmark, Foreningen af Statsamtænd, Foreningen af Statsamtsjurister, Frederiksberg Kommune, Institut for Menneskerettigheder, Kirkernes Integrationstjeneste, KL, Københavns Kommune, Landsforeningen Adoption og Samfund, Landsorganisation af Kvindekrisecentre, Landsorganisationen i Danmark, Mellemfolkeligt Samvirke, POEM, Politidirektøren i København, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, præsidenterne for Østre og Vestre landsret, Red Barnet, Retslægerådet, retterne i København, Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Rigsadvokaten, Rigspolichefen, Rådet for Etniske Minoriteter, Samarbejdsgruppen om Børnekonventionen, Uddannelsesstyrelsen samt UNHCR.

F. t. l. vedr. udlændingeloven og integrationsloven

15. Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Som følge af det danske forbehold over for EU's samarbejde vedrørende retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af bestemmelserne i Rådets direktiv 2003/86/EF om ret til familiesammenføring	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til et ugift mindreårigt barn af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person har enten dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, opholdstilladelse som flygtning eller tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Endvidere kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Denne bestemmelse anvendes bl.a., hvor familiesammenføring ikke er mulig efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, men hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser – herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 – er nødvendigt at tillade familiesammenføring.

Med den foreslåede ændring af § 9, stk. 1, nr. 2, kan der gives opholdstilladelse til et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark

fastboende person har enten dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, opholdstilladelse som flygtning eller tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Forslaget indebærer, at det er en betingelse for at meddele opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, at barnet er under 15 år på ansøgningstidspunktet. Den foreslåede bestemmelse indebærer således en nedsættelse af aldersgrænsen i forbindelse med familiesammenføring af børn fra de nuværende 18 år til 15 år.

Det foreslåede alderskrav på 15 år gælder som udgangspunkt for alle.

Der vil dog i visse undtagelsesvise tilfælde kunne være ganske særlige grunde, der bevirker, at der må gives tilladelse til familiesammenføring af et barn her i landet, selvom barnet ikke opfylder betingelsen om, at det ikke må være fyldt 15 år på ansøgningstidspunktet.

I tilfælde, hvor nægtelse af familiesammenføring vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og hvor der ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er mulighed for at tillade familiesammenføring, vil der således skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. For en nærmere gennemgang af Danmarks internationale forpligtelser henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.5.

Det kan f.eks. være tilfældet, hvis barnet og den herboende person ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor den herboende ikke har mulighed for

sammen med ansøgeren at indrejse og tage ophold. Som eksempel kan nævnes en herboende person med opholdstilladelse som flygtning eller med beskyttelsesstatus, som søger om at få et eller flere børn under 18 år, men over 15 år, til Danmark, og som ikke har mulighed for at indrejse eller tage ophold med barnet eller børnene i hjemlandet eller et andet land.

Herudover vil der kunne foreligge andre ganske særlige grunde, hvis det på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforvarsligt at henvide den herboende af forældrene til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder.

Hvor den herboende af forældrene har forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn bosiddende i Danmark, vil dette ligeledes kunne indebære, at der skal gives tilladelse til familiesammenføring her i landet. Der vil i den forbindelse skulle lægges betydelig vægt på, om der er fastsat og rent faktisk udøves normalsamvær. Normalsamvær er ifølge oplysninger fra Civilretsdirektoratet typisk hver anden weekend eller et omfang svarende hertil. Herudover fastsættes der typisk samvær én hverdag hver anden uge. For helt små børn er samværet dog af kortere varighed.

Endvidere vil hensynet til barnets tarv efter FN's børnekonvention kunne indebære, at der skal gives tilladelse til familiesammenføring her i landet, uanset barnet på ansøgningstidspunktet er 15 år eller derover. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis barnet ikke har familie i hjemlandet, hvis den af barnets forældre, der opholder sig i hjemlandet, på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap er ude af stand til at tage vare på barnet, eller hvis der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet vil blive eller er blevet tvangsfjernet fra den pågældende af forældrene.

Tilsvarende vil være tilfældet, hvor den ene af barnets forældre, der opholder sig i hjemlandet, og hos hvem barnet har sin bopæl, gives tilladelse til ægtefællesammenføring her i landet med en person, der ikke er en af barnets forældre, og hvor barnet tidligere har haft et familieliv med den anden af forældrene, der stadig er bosiddende i hjemlandet. Det gælder ligeledes, hvor etablering af et familieliv med den af forældrene, der stadig er bosiddende i hjemlandet, må antages ikke at være muligt, eller hvor hensynet til barnet tarv taler imod at henvide barnet til at etablere et familieliv med den af forældrene, der stadig er bosiddende i hjemlandet.

I de tilfælde, hvor barnet har tilbragt den altovervejende del af sin opvækst i Danmark, og hvor tilknyt-

ningen til forældrenes hjemland er meget ringe, herunder hvor barnet alene har gået i skole her i landet, eller hvor barnet taler dansk, men ikke det sprog, der tales i forældrenes hjemland, vil hensynet til barnets tarv efter omstændighederne ligeledes kunne indebære, at der skal gives tilladelse til familiesammenføring her i landet. Der vil også i andre situationer kunne foreligge omstændigheder, der med styrke taler for, at der skal meddeles opholdstilladelse af hensyn til barnets tarv, uanset barnet på ansøgningstidspunktet er 15 år eller derover.

Meddelelse af opholdstilladelse vil i disse ganske særlige tilfælde i givet fald skulle ske efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Efter gældende praksis kan der efter en konkret vurdering i ganske særlige tilfælde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvis den i Danmark fastboende person har opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, jf. lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.

Det forudsættes, at der i disse tilfælde fremover alene meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til børn over 15 år, hvor ganske særlige grunde som anført ovenfor gør sig gældende.

Til nr. 2-5, 7, 8, 10, 11 og 13-16

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 6 og 9.

Til nr. 6

Det foreslås i § 9, stk. 10, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ikke kan gives, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 216 (voldtægt), §§ 224 eller 225, jf. § 216 (voldtægt i form af anden kønslig omgængelse end samleje eller i form af kønslig omgængelse med en person af samme køn), § 237 (manddrab), §§ 244-246 (vold), § 250 (hensættelse af en anden i hjælpeløs tilstand m.v.) eller § 261 (frihedsberøvelse).

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at der indføres en 10-årig karenperiode, i hvilken der som udgangspunkt ikke kan ske familiesammenføring på grundlag af ægteskab eller fast samliv af længere varighed (ægtefællesammenføring) med en herboende person, såfremt den pågældende ved endelig dom er

idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for de angivne former for personfarlig kriminalitet begået mod en tidligere ægtefælle eller samlever.

Der indtræder ikke nogen karenperiode ved strafbortfald eller bødestraf.

Det er en betingelse for karenperiodens indtræden, at den herboende person er dømt her i landet.

Den foreslåede bestemmelse omfatter de tilfælde, hvor den herboende ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en eller flere af de overtrædelser, der er opregnet i bestemmelsen, herunder for forsøg på overtrædelse af de i den foreslåede bestemmelse nævnte straffelovsbestemmelser.

Den foreslåede bestemmelse omfatter endvidere de tilfælde, hvor den herboende ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i bestemmelsen, i sammenstød med en eller flere andre overtrædelser. Bestemmelsen gælder også i tilfælde, hvor frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, er fastsat som en fællessanktion.

I de tilfælde, hvor den herboende ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i bestemmelsen, og for en eller flere andre overtrædelser, vil det dog være en forudsætning for anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 10, at den del af sanktionen, som kan henføres til en eller flere af de overtrædelser, der er opregnet i bestemmelsen, i sig selv ville have medført idømmelse af betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse. Udlændingemyndighederne vil i tilfælde af tvivl herom skulle foretage en høring af anklagemyndigheden, dvs. statsadvokaten eller politimesteren, med henblik på en vurdering af, om den del af sanktionen, som kan henføres til en eller flere af de overtrædelser, der er opregnet i bestemmelsen, i sig selv ville have medført idømmelse af betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse. Såfremt der herefter fortsat er tvivl herom, vil den fore-

slåede bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 10, ikke finde anvendelse.

Det er en betingelse, at den personfarlige kriminalitet er begået mod en tidligere ægtefælle, samlever eller registreret partner til den pågældende.

Ved vurderingen af, hvornår en forurettet kan betragtes som den herboendes »samlever«, skal der lægges vægt på, hvorvidt der har været tale om et ægteskabslignende forhold. Personfarlig kriminalitet begået mod eksempelvis logerende, som den herboende ikke har stået i forhold til, eller mod familiemedlemmer eller venner, som den herboende har delt bolig med, skal således ikke betragtes som begået mod en »samlever«.

Karenperioden regnes fra tidspunktet for endelig dom.

Er den herboende flere gange og for forskellige forhold idømt frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, regnes karenperioden fra den senest afsagte endelige dom.

Er den herboende i første instans idømt frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, løber karenperioden fra tidspunktet for domsafsigelsen, dersom dommen ikke ankes inden ankefristens udløb.

Ankes dommen, og bliver den herboende i ankeinstansen idømt frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, regnes karenperioden fra tidspunktet for domsafsigelsen i anden instans. Dette gælder også i tilfælde, hvor den pågældende ikke blev idømt frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, i første instans, men hvor den pågældende efter anke idømmes en sådan straf i ankeinstansen.

Udlændingemyndighederne berostiller ikke behandlingen af en ansøgning om ægtefællesammenføring, blot fordi der verserer en straffesag mod den herboende i første instans, hvori der er nedlagt påstand om frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for overtrædelse af straffelovsbestemmelser vedrørende de angivne former for personfarlig kriminalitet begået mod en tidligere ægtefælle eller samlever.

Er den herboende person i første instans frifundet eller blot ikke idømt frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, og ankes dommen, sætter udlændingemyndighederne tilsvarende ikke ægtefællesammenføringssagen i bero på straffesagens endelige udfald.

Dersom den herboende i første instans idømmes frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, stilles behandlingen af en verserende ægtefællesammenførings sag i bero på ankefristens udløb, idet karenperioden herefter indtræder, dersom dommen ikke ankes. Ankes dommen, stilles ægtefællesammenførings sagen i bero på ankesagens afgørelse.

Karenperioden bliver alene bestemmende for ægtefællesammenførings sagens udfald, hvis den fortsat løber på afgørelse tidspunktet. Udløber karenperioden under sagens behandling, kan der således ikke meddeles afslag på ægtefællesammenføring alene med den begrundelse, at karenperioden ikke var udløbet på ansøgningstidspunktet. Der vil omvendt ikke bestå nogen pligt for udlændingemyndighederne til at stille behandlingen af en ansøgning i bero, blot fordi karenperiodens udløb måtte være nært forestående. Der kan således meddeles afslag under henvisning til karenperioden helt frem til dennes udløb. Udlændingemyndighederne vil i tilknytning til afslaget vejlede ansøgeren om muligheden for at indgive fornyet ansøgning om ægtefællesammenføring efter karenperiodens udløb, hvis dette tidspunkt på afgørelse tidspunktet er nært forestående.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige bl.a. til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Også andre personer end udlændingen selv kan pålægges at meddele sådanne oplysninger, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 4. pkt. Udlændingemyndighederne kan kræve, at en person, der afgiver erklæring til oplysning i sager, der henhører under udlændingeloven, afgiver erklæringen på tro og love, jf. udlændingelovens § 40, stk. 4.

Til brug for afgørelsen af, om der skal gives tilladelse til ægtefællesammenføring vil Udlændingestyrelsen anmode den herboende person om på tro og love at afgive erklæring om, hvorvidt den pågældende inden for de seneste 10 år for forhold begået mod en ægtefælle eller samlever er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 216, §§ 224 eller 225, jf. § 216, § 237, §§ 244-246, § 250 eller § 261.

Oplyser den herboende på tro og love, at dette ikke er tilfældet, lægger udlændingemyndighederne dette til grund, medmindre der foreligger konkrete omstændigheder, som peger i retning af, at den herboendes oplysning er urigtig.

Meddeles ansøgeren herefter opholdstilladelse, og viser det sig efterfølgende, at den herboende urigtigt har oplyst ikke at have været idømt frihedsstraf for personfarlig kriminalitet af den beskrevne art inden for de seneste 10 år, kan opholdstilladelsen efter omstændighederne inddrages, idet grundlaget for opholdstilladelsen var urigtigt, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Dette vil parterne blive informeret om i forbindelse med ansøgningen om ægtefællesammenføring.

Føreligger der for udlændingemyndighederne oplysninger, der peger i retning af, at den herboende inden for de seneste 10 år er idømt frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for de angivne former for personfarlig kriminalitet begået mod en tidligere ægtefælle eller samlever, uanset at den herboende person på tro og love har afgivet erklæring om det modsatte, skal Udlændingestyrelsen foretage en nærmere undersøgelse heraf.

Undersøgelsen sker ved, at Udlændingestyrelsen med den herboendes samtykke indhenter en udskrift vedrørende den herboende fra Det Centrale Kriminalregister. Hvis det fremgår af Det Centrale Kriminalregister, at den herboende er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 216, §§ 224 eller 225, jf. § 216, § 237, §§ 244-246, § 250 eller § 261, rekvirerer Udlændingestyrelsen – med henblik på en undersøgelse af den herboendes forhold til den forurettede – med den herboendes samtykke de relevante domsudskrifter, ligesom Udlændingestyrelsen foretager eventuelle fornødne opslag i Det Centrale Personregisters (CPR) civilstands- og boligoplysninger.

I de tilfælde, hvor den herboende ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i den foreslåede bestemmelse, og for en eller flere andre overtrædelser, hører udlændingemyndighederne med den herboendes samtykke om fornødent anklagemyndigheden, dvs. statsadvokaten eller politimesteren, med henblik på en vurdering af, om den del af sanktionen, som kan henføres til en eller flere af de overtrædelser, der er opregnet i bestemmelsen, i sig selv ville have medført idømmelse af betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse.

Den herboende persons manglende samtykke vil efter omstændighederne kunne tillægges processuel skadesvirkning.

Finder Udlændingestyrelsen på baggrund af de foreliggende oplysninger, at betingelserne for meddelelse af ægtefællesammenføring ikke er opfyldt, anmoder Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med forvaltningslovens regler herom ansøgeren om at fremkomme med sine eventuelle bemærkninger inden for en af Udlændingestyrelsen angiven frist. Efter udløbet af fristen træffer Udlændingestyrelsen afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag.

Det foreslås, at der – uanset at den 10-årige karensperiode ikke er udløbet – skal kunne gives tilladelse til ægtefællesammenføring, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis den begåede personfarlige kriminalitet kan tilskrives en psykisk lidelse, som den herboende person i mellemtiden er blevet fuldstændig kureret for, eller et nu ophørt misbrug af f.eks. alkohol eller narkotika. Det vil ligeledes kunne være tilfældet, hvis der er forløbet mange år siden indgåelsen af ægteskabet mellem ansøgeren og den herboende, og ansøgeren og den herboende person har samlevet i en længere periode, og det må anses for utvivlsomt, at begge parter ønsker at fortsætte samlivet.

Den omstændighed, at der måtte være fællesbørn i ægteskabet eller samlivsforholdet, vil ikke i sig selv tale for, at karensperioden ikke skal finde anvendelse. Ligeledes vil det forhold, at parterne ikke vil have mulighed for sammen at tage ophold i et andet land, ikke i sig selv kunne begrunde, at karensperioden ikke skal finde anvendelse.

Til nr. 9

Det foreslås i § 9, stk. 12, 1. pkt., at opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 1, nr. 2, som ændret ved lovforslagets § 1, nr. 1, i tilfælde, hvor ansøgeren og en af ansøgerens forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, kun kan gives, såfremt ansøgeren har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet.

I § 9, stk. 12, 2. pkt., foreslås det, at betingelsen i den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 12, 1. pkt., ikke gælder, hvis ansøgningen indgives senest to år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 2, eller hvis ganske særlige grunde taler derimod.

Bestemmelsen indebærer, at der som betingelse for familiesammenføring af børn i tilfælde, hvor barnet og en af barnets forældre er bosiddende i hjemlandet

eller et andet land, som udgangspunkt indføres et krav om, barnet har – eller har mulighed for at opnå – en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Kravet finder dog alene anvendelse, hvis ansøgningen indgives senere end to år efter, at den herboende opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Formålet hermed er at modvirke, at forældre bedst vælger at lade deres barn blive i hjemlandet sammen med en af barnets forældre, indtil barnet er næsten voksent, på trods af at barnet på et tidligere tidspunkt kunne have fået opholdstilladelse i Danmark, for på den måde at opnå, at barnet får en opvækst i overensstemmelse med hjemlandets kultur og skikke og ikke i sin barndom præges af danske normer og værdier.

En vurdering af, om der er eller er mulighed for en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet, vil alene være relevant i situationer, hvor barnet og den ene af barnets forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land.

I de tilfælde, hvor barnet alene har en af sine forældre, og hvor denne af forældrene opholder sig her i landet, eller hvor begge forældre opholder sig her i landet, stilles kravet om tilknytning, der kan give grundlag for en vellykket integration, således ikke. Tilsvarende gælder, hvor barnet indgiver en ansøgning om familiesammenføring sammen med den af forældrene, der opholder sig i hjemlandet, og hvor denne af forældrene meddeles tilladelse til ægtefællesammenføring.

Ved vurderingen af, om barnet har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet, skal udlændingemyndighederne inddrage samtlige foreliggende oplysninger i sagen, der kan belyse barnets personlige situation.

Der skal herved bl.a. lægges vægt på længden og karakteren af barnets ophold i de respektive lande, herunder om barnet har opholdt sig her i landet tidligere, og i givet fald i hvilket land barnet har haft hovedparten af sin opvækst, og hvor barnet har gået i skole. Der skal endvidere lægges vægt på, om barnet taler dansk, og om barnet taler det sprog, der tales i barnets hjemland. Herudover skal der lægges vægt på, om barnet under sin opvækst i øvrigt er blevet præget af danske værdier og normer i en sådan grad, at barnet har eller har mulighed for opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet.

Det vil – i sammenhæng med de øvrige elementer – tillige skulle tillægges en vis betydning, om den herboende af forældrene er velintegreret i og har en stærk tilknytning til det danske samfund.

Det afgørende er det faktiske forhold mellem forældrene og barnet. Spørgsmålet om, hvem der formelt har forældremyndigheden, er derimod ikke i sig selv afgørende.

I de tilfælde, hvor en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, indgives senest to år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 2, er det efter den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 12, 2. pkt., ikke nødvendigt at vurdere, om ansøgeren herudover har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet.

Der vil endvidere i visse undtagelsesvise tilfælde kunne være ganske særlige grunde, der bevirker, at der må gives tilladelse til familiesammenføring af et barn her i landet, selvom barnet ikke måtte have eller måtte have mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet, og hvor ansøgning om familiesammenføring er indgivet mere end to år efter, at den herboende person opfylder betingelserne efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det vil være tilfældet, hvis en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, indgives mere end to år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 2, som følge af barnets egen sygdom eller sygdom hos én eller begge af barnets forældre, eller hvor den herboende af forældrene ikke på et tidligere tidspunkt har haft rimelig mulighed for at gøre sig bekendt med barnets opholdssted.

Tilsvarende gælder i tilfælde, hvor der søges om familiesammenføring mindre end to år efter, at referencen opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, men hvor der meddeles afslag herpå på grund af manglende opfyldelse af forsørgelses- eller boligkravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 10, og hvor disse betingelser efterfølgende opfyldes.

I tilfælde, hvor nægtelse af familiesammenføring vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, skal kravet om tilknytning, der kan give grundlag for en vellykket integration, ikke stilles. For en nærmere gennemgang af Danmarks internationale forpligtelser henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.5.

Det kan f.eks. være tilfældet, hvis barnet og den herboende person ellers henvises til at leve som fami-

lie i et land, hvor den herboende person ikke har mulighed for sammen med barnet at indrejse og tage ophold. Som eksempel kan nævnes en herboende person med opholdstilladelse som flygtning eller med beskyttelsesstatus, som mere end to år efter, at den pågældende opfylder betingelserne efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, søger om at få et eller flere børn til Danmark, og hvor den herboende ikke har mulighed for at indrejse eller tage ophold med barnet eller børnene i hjemlandet eller et andet land.

Herudover vil der kunne foreligge andre ganske særlige grunde, hvis det på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforvarsligt at henvise den herboende forælder til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder.

Hvor den herboende af forældrene har forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn bosiddende i Danmark, vil dette ligeledes kunne indebære, at der skal gives tilladelse til familiesammenføring her i landet. Der vil i den forbindelse skulle lægges betydelig vægt på, om der er fastsat og rent faktisk udøves normalsamvær. Normalsamvær er ifølge oplysninger fra Civilretsdirektoratet typisk hver anden weekend eller et omfang svarende hertil. Herudover fastsættes der typisk samvær én hverdag hver anden uge. For helt små børn er samværet dog af kortere varighed.

Endvidere vil hensynet til barnets tarv efter FN's børnekonvention kunne indebære, at der skal gives tilladelse til familiesammenføring her i landet, uanset at tilknytningskravet ikke er opfyldt. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvor den af barnets forældre, der er bosiddende i hjemlandet, på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap er ude af stand til at tage vare på barnet, eller hvor der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet vil blive eller er blevet tvangsfjernet fra den ene af forældrene.

Tilsvarende vil være tilfældet, hvor den af barnets forældre, der opholder sig i hjemlandet, og hos hvem barnet har sin bopæl, gives tilladelse til ægtefællesammenføring her i landet med en person, der ikke er en af barnets forældre, og hvor barnet ikke tidligere har haft et familieliv med den af forældrene, der stadig er bosiddende i hjemlandet. Det gælder ligeledes, hvor etablering af et familieliv med den af forældrene, der stadig er bosiddende i hjemlandet, må antages ikke at være muligt, eller hvor hensynet til barnet tarv taler imod at henvise barnet til at etablere et familieliv med den af forældrene, der stadig er bosiddende i hjemlandet.

Det foreslås i § 9, stk. 13, at opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 1, nr. 2, som ændret ved lovforslagets § 1, nr. 1, i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, kun kan gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor.

Bestemmelsen indebærer, at der i de tilfælde, hvor et barns opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er bortfaldet efter reglerne herom i udlændingelovens § 17, kun kan meddeles opholdstilladelse på ny, hvis hensynet til barnets tarv taler derfor, uanset at betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, fortsat er opfyldt. Det gælder principielt, uanset om barnet er sendt til forældrenes hjemland eller et naboland hertil på genopdragelsesrejse uden forældrene, om forældrene er udrejst sammen med barnet, eller om familien har opgivet bopælen her i landet.

Der vil i hver enkelt sag på ny skulle tages stilling til, hvorvidt opholdstilladelse skal meddeles, og i denne vurdering skal hensynet til barnets tarv indgå som selvstændig betingelse for at meddele opholdstilladelse. Det er således efter bestemmelsen afgørende, om hensynet til barnets tarv taler for, at der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Ved vurderingen af, om hensynet til barnet tarv taler for meddelelse af opholdstilladelse, skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold her i landet set i forhold til barnets ophold i hjemlandet.

I den forbindelse skal det indgå, hvor barnet har haft hovedparten af sin opvækst, og hvor barnet har gået i skole. Der vil endvidere skulle lægges vægt på barnets sproglige færdigheder, herunder om barnet taler dansk, og om barnet taler det sprog, der tales i barnets hjemland.

Det vil tillige kunne indgå, om barnet er sendt på en genopdragelsesrejse mod sin vilje, og om barnet har nær familie i hjemlandet, hos hvem barnet har opholdt sig.

Hvis der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet risikerer alvorligere repressalier fra familien eller andre som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer eller med henvisning til hjemlandets religiøse traditioner, vil hensynet til barnets tarv efter omstændighederne kunne indebære, at der skal meddeles tilladelse til familiesammenføring. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis barnet i hjemlandet skal indgå i et tvangsægteskab, tvinges til at skifte religion, eller hvis der eksisterer en nærliggende risiko for kvindelig omskæring.

Også andre former for repressalier af mindre intensitet som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer vil kunne begrunde, at der skal meddeles opholdstilladelse af hensyn til barnets tarv, hvor summen af repressalierne eller repressaliernes gentagne karakter antager et ikke-ubetydeligt omfang.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.5., for en nærmere beskrivelse af forholdet til FN's børnekonvention og det heri indeholdte krav om, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn skal komme i første række.

Hvis et afslag på opholdstilladelse vil være i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om retten til bl.a. familieliv, skal der ligeledes meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.5.

I de tilfælde, hvor hensynet til barnets tarv taler for meddelelse af opholdstilladelse, men hvor barnets forældre ikke ønsker, at barnet skal vende tilbage til Danmark, hvorfor betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, om, at barnet skal bo hos forældremyndighedens indehaver, ikke er opfyldt, vil der skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det foreslås i § 9, stk. 14, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, ikke kan gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv.

Bestemmelsen indebærer, at det udtrykkeligt angives i udlændingeloven, at der skal gives afslag på familiesammenføring af børn, hvor hensynet til barnets tarv taler herfor.

Efter artikel 3 i FN's børnekonvention skal barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, komme i første række.

Afslag på familiesammenføring af børn af hensyn til barnets tarv vil navnlig være relevant, hvor den herboende families forhold er af en sådan karakter, at der kan forudses alvorlige sociale problemer for barnet under barnets ophold her i landet, såfremt barnet gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det vil bl.a. kunne indgå i denne vurdering, om der er en betydelig og nærliggende risiko for, at barnet vil blive tvangsfjernet allerede ved eller kort tid efter ankomsten til Danmark. En sådan risiko vil f.eks. kunne foreligge i tilfælde, hvor barnets søskende her i landet er blevet tvangsfjernet, eller hvor de sociale myndigheder har taget skridt til at foranstalte tvangsfjernelse m.v. Ligeledes vil det kunne indgå i vurderingen, om

der er risiko for, at barnet vil blive udsat for fysiske eller seksuelle overgreb, f.eks. hvor den herboende person eller den herboende persons ægtefælle eller samlever tidligere er dømt for overgreb mod børn, og hvor det må antages, at der fortsat er risiko for nye overgreb.

Der vil tillige skulle lægges vægt på barnets situation i hjemlandet. I denne afvejning vil bl.a. skulle indgå længden og karakteren af barnets eventuelle ophold her i landet set i forhold til barnets ophold i hjemlandet, herunder hvor barnet har haft sin opvækst, og hvor det har gået i skole. Der vil endvidere skulle lægges vægt på barnets sproglige færdigheder, herunder om barnet taler dansk, og om barnet taler det sprog, der tales i barnets hjemland. Det vil tillige skulle indgå, om barnet opholder sig hos nær familie i hjemlandet.

I de tilfælde, hvor oplysninger fra de sociale myndigheder giver anledning til nærmere at overveje, hvorvidt der skal meddeles afslag på familiesammenføring af hensyn til barnets tarv, vil det således være nødvendigt at foretage en hypotetisk sammenligning af barnets situation ved ankomsten til Danmark med barnets situation i hjemlandet.

Bestemmelsen forudsættes administreret i overensstemmelse med FN's børnekonvention og navnlig det i konventionens artikel 3 indeholdte krav om, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn skal komme i første række, jf. lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.5. Det skal i den forbindelse indgå, at barnet som udgangspunkt bør vokse op i et familiemiljø, medmindre dette strider mod barnets tarv, jf. præambelen til FN's børnekonvention.

I de tilfælde, hvor oplysninger i en sag, der er kommet i stand på baggrund af en ansøgning indgivet af en af barnets forældre på vegne af barnet, peger i retning af, at hensynet til barnets tarv taler imod at give tilladelse til familiesammenføring, og hvor oplysningerne i sagen ydermere giver grund til at antage, at der er modstrid mellem barnets eget ønske og forældrenes ønske med hensyn til spørgsmålet om familiesammenføring, vil der i helt særlige tilfælde kunne være behov for at foretage en særskilt høring af barnet. Høringen vil i givet fald normalt skulle foretages ved personligt fremmøde på den nærmeste danske repræsentation.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den ved lovforslagets § 1, nr. 17, foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 23, hvorefter kommunalbestyrelsen efter anmodning fra Udlændingestyrelsen afgiver en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod

barnets tarv. Udtalelsen afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen vedrører. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 17.

Foreligger der for Udlændingestyrelsen oplysninger, der peger i retning af, at en herboende person er dømt for overgreb mod børn eller andre strafbare forhold, der har betydning for vurderingen af hensynet til barnets tarv, indhenter Udlændingestyrelsen med den pågældendes samtykke en udskrift vedrørende den pågældende fra Det Centrale Kriminalregister. Hvis det fremgår af Det Centrale Kriminalregister, at den pågældende er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffeloven, der kan have betydning for vurderingen af hensynet til barnets tarv, rekvirerer Udlændingestyrelsen med den pågældendes samtykke de relevante domsudskrifter med henblik på at undersøge, om domfældelsen er sket vedrørende forhold af den nævnte karakter. Manglende samtykke vil efter omstændighederne kunne tillægges processuel skadesvirkning.

Til nr. 12

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 17

Det foreslås i § 9, stk. 23, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen efter anmodning fra Udlændingestyrelsen afgiver en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 (familiesammenføring af børn), åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at kommunalbestyrelsen i tilfælde, hvor dette skønnes nødvendigt til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter den ved lovforslagets § 1, nr. 9, foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 14, efter anmodning fra Udlændingestyrelsen afgiver en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af tilladelse til familiesammenføring af et barn åbenbart vil stride mod barnets tarv. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 14, jf. lovforslagets § 1, nr. 9.

Det foreslås i § 9, stk. 23, 2. pkt., at kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Udlændingestyrelsen fra kommunalbestyrelsen kan indhente en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af tilladelse til familiesammenføring af et barn åbenbart vil stride mod barnets tarv, uden at barnet, forældremyndighedsindehaverne eller personer, der hører til den her-

boende forældremyndighedsindehavers husstand, skal give samtykke hertil.

Udlændingestyrelsen indhenter alene en udtalelse fra kommunalbestyrelsen, hvis der for Udlændingestyrelsen foreligger oplysninger, der peger i retning af, at hensynet til barnets tarv taler imod at meddele opholdstilladelse.

Indhentelse af en udtalelse fra kommunalbestyrelsen efter den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 23, vil bl.a. være relevant, hvor oplysninger vedrørende eksempelvis den herboendes forhold fra kommunalbestyrelsen videregivet efter udlændingelovens § 9, stk. 15, giver Udlændingestyrelsen grund til at antage, at hensynet til barnets tarv taler imod at give tilladelse til familiesammenføring. Efter udlændingelovens § 9, stk. 15, kan kommunalbestyrelsen således uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter udlændingelovens § 9, stk. 1, om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Endvidere vil indhentelse af en udtalelse fra kommunalbestyrelsen efter den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 23, bl.a. være relevant, hvor oplysninger fra barnet selv eller fra personer, der hører til den herboende persons husstand, giver Udlændingestyrelsen grund til at antage, at hensynet til barnets tarv taler imod at give tilladelse til familiesammenføring.

Oplysninger, der giver grund til at antage, at hensynet til barnets tarv taler imod at give tilladelse til familiesammenføring, vil bl.a. kunne foreligge, hvor barnets søskende her i landet er blevet tvangsfjernet, eller hvor de sociale myndigheder har taget skridt til at foranstalte tvangsfjernelse m.v. Ligeledes vil oplysninger af den nævnte karakter kunne foreligge, hvor den herboende person, den herboende persons ægtefælle eller samlever eller andre personer, der hører til den herboende persons husstand, tidligere er dømt for overgreb mod børn.

Kommunalbestyrelsen skal alene udtale sig om forhold, der er kommunalbestyrelsen bekendt. Det kan være oplysninger om den herboende person eller dennes ægtefælle i sager om tvangsfjernelse af eller overgreb på børn. Bestemmelsen indebærer således ikke, at kommunalbestyrelsen – til brug for udtalelsen – skal iværksætte særskilte undersøgelser.

Efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 1, og § 29, stk. 2, nr. 1, kan oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold videregives, hvis den person, oplysningerne angår, har givet samtykke hertil. Efter for-

valtningslovens § 28, stk. 2, nr. 3, og § 29, stk. 2, nr. 3, kan der endvidere videregives oplysninger af den nævnte karakter, hvis det sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrundet hemmeligholdelse, herunder hensynet til den person, oplysningerne angår (værdispringsreglen). Anvendelse af værdispringsreglen kræver, at den myndighed, der afgiver oplysninger, i hvert enkelt tilfælde foretager en konkret vurdering af hensynene til de offentlige eller private interesser, der varetages ved videregivelsen, i forhold til de konkrete hensyn til hemmeligholdelse.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 23, kan Udlændingestyrelsens indhentelse af og kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger ske uden samtykke fra den eller de personer, som oplysningerne angår. Ligeledes kan videregivelse ske, uden at der forinden skal foretages en konkret vurdering af de hensyn, der taler for henholdsvis imod videregivelse. Dette indebærer en lovhjemlet fravigelse af de almindelige regler om videregivelse af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold fra en forvaltningsmyndighed til en anden forvaltningsmyndighed, jf. herved forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2, og § 29, stk. 2, nr. 2.

Det bemærkes herved, at formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre hensynet til det ansøgende barns tarv, jf. herved FN's børnekonventions artikel 3.

Den foreslåede bestemmelse indebærer ikke en fravigelse af reglerne om videregivelse af følsomme oplysninger omfattet af persondatalovens § 7 (oplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, om politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, om fagforholdsmæssigt tilhørsforhold eller om helbreds- eller seksuelle forhold). Det fremgår således af persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4, at de pågældende oplysninger kan behandles (videregives), hvis behandlingen er nødvendig for, at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 147 af 9. december 1999, jf. Folketingstidende 1999/2000, Tillæg A, s. 3971, at undtagelsen f.eks. kan finde anvendelse i den situation, hvor de sociale myndigheder har mistanke om incest eller andre seksuelle overgreb mod børn og i den forbindelse ønsker at kontakte andre myndigheder for at beskytte børnene.

Undtagelsesbestemmelsen i persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4, må på den baggrund antages at kunne finde anvendelse i forbindelse med videregivelse af sådanne oplysninger efter den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 23, idet videregivelsen af oplysninger sker

for at beskytte det barn, der ønskes familiesammenført i Danmark.

Den foreslåede bestemmelse forudsætter endvidere ikke en fravigelse af persondatalovens § 8, stk. 2, om videregivelse af andre følsomme oplysninger. Videregivelse fra kommunalbestyrelsen til udlændingemyndighederne vil således kunne finde sted efter persondatalovens § 8, stk. 2, nr. 3, hvorefter fortrolige oplysninger kan videregives, hvis videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

For så vidt angår oplysninger fra forvaltningsmyndigheder, der udfører opgaver på det sociale område, herunder kommunale socialforvaltninger, indebærer den foreslåede bestemmelse en fravigelse af persondatalovens regler herom. Det følger således af persondatalovens § 8, stk. 3, jf. stk. 2, nr. 1 og 2, at oplysninger omfattet af persondatalovens §§ 7 og 8 fra forvaltningsmyndigheder, der udfører opgaver på det sociale område, kun må videregives, hvis den, oplysningerne vedrører, har givet sit udtrykkelige samtykke hertil, eller hvis videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningerne angår. Sidstnævnte kræver, at den myndighed, der er i besiddelse af oplysningerne, i hvert enkelt tilfælde foretager en konkret vurdering af de hensyn, der taler for henholdsvis imod videregivelse.

Den foreslåede bestemmelse indebærer en fravigelse af de strenge betingelser for videregivelse i persondatalovens § 8, stk. 3, jf. § 8, stk. 2, nr. 1 og 2. Videregivelse af oplysninger fra forvaltningsmyndigheder, der udfører opgaver inden for det sociale område vil således kunne ske i medfør af persondatalovens § 8, stk. 2, nr. 3, idet videregivelsen normalt vil være nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

Det bemærkes i den forbindelse, at formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre hensynet til det ansøgende barns tarv, jf. herved FN's børnekonventionens artikel 3.

Det bemærkes endvidere, at Udlændingestyrelsen alene indhenter en udtalelse fra kommunalbestyrelsen efter den foreslåede bestemmelse, hvis der er konkret anledning til at antage, at det vil være i strid med barnets tarv at give tilladelse til familiesammenføring med en herboende person.

Udlændingestyrelsen træffer afgørelse i familiesammenføringssagen på baggrund af en samlet vurde-

ring af de foreliggende oplysninger i sagen, herunder kommunalbestyrelsens udtalelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 23. Udlændingestyrelsen er således ikke bundet af kommunalbestyrelsens udtalelse ved afgørelsen af familiesammenføringssagen, men kommunalbestyrelsens udtalelse indgår – ligesom sagens øvrige oplysninger – i grundlaget for afgørelsen.

Til nr. 18

Med den foreslåede ændring af § 9 c, stk. 1, 2. pkt., skal opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at de i udlændingelovens § 9, stk. 2-15, nævnte betingelser er opfyldt.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 2. pkt., skal opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, betinges af, at de i udlændingelovens § 9, stk. 2-9, nævnte betingelser er opfyldt, medmindre ganske særlige grunde taler derimod.

For så vidt angår den foreslåede henvisning til § 9, stk. 11 og 15, bemærkes, at der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 6 og 9. Med henvisningen præciseres det udtrykkeligt i lovteksten, at bestemmelserne i § 9, stk. 11 og 15 – som vedrører forsørgelseskrav og boligkrav ved familiesammenføring af børn efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 og 3 – også finder anvendelse ved familiesammenføring af børn efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, medmindre særlige grunde taler derimod. Anvendelsen sker i overensstemmelse med hidtidig praksis.

De nævnte foreslåede bestemmelser i § 9, stk. 10 og 12-14, vedrører

- betingelse om, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, ikke kan gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 216, §§ 224 eller 225, jf. § 216, § 237, §§ 244-246, § 250 eller § 261, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 10,
- betingelse om, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, hvor ansøgeren og en af

ansøgerens forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, kun kan gives, såfremt ansøgeren har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 12,

- betingelse om, at opholdstilladelse, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, kun kan gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 13, samt
- betingelse om, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, ikke kan gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod barnets tarv, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 14.

Der henvises til bemærkningerne til de foreslåede bestemmelser, jf. lovforslagets § 1, nr. 6 og 9.

De nævnte betingelser kan alene finde anvendelse ved opholdstilladelser efter § 9 c, stk. 1, hvis der er tale om, at opholdstilladelsen meddeles som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person. Betingelsen anført i første pind ovenfor, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 10, vedrører ægtefællesammenføring, mens de følgende betingelser anført i anden, tredje og fjerde pind ovenfor, jf. de foreslåede bestemmelser i § 9, stk. 12-14, vedrører familiesammenføring af børn.

De nævnte betingelser kræves opfyldt, medmindre særlige grunde taler derimod.

Det forudsættes, at der som udgangspunkt alene gøres undtagelse fra betingelserne i de foreslåede bestemmelser i § 9, stk. 10, 12 og 13, i det omfang, dette følger af de pågældende bestemmelser. Det forudsættes endvidere, at der aldrig gøres undtagelse fra den ovenfor beskrevne betingelse i den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 14. Der henvises herved til det i bemærkningerne til de foreslåede bestemmelser i § 9, stk. 10, og 12-14, anførte herom, jf. lovforslaget § 1, nr. 6 og 9.

I tilfælde, hvor den herboende person er meddelt opholdstilladelse under henvisning til beskæftigelses- eller erhvervmæssige grunde, jf. udlændingelovens § 9 a, forudsættes det dog, at betingelserne i de foreslåede bestemmelser i § 9, stk. 12 og 13, ikke kræves opfyldt.

Til nr. 19

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 6, 9 og 17.

Ændringen indebærer i den forbindelse, at den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 23, finder tilsvarende anvendelse i de tilfælde, hvor der i tilfælde af familiesammenføring med børn skal træffes afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 23, jf. lovforslagets § 1, nr. 17.

Til nr. 20

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 1, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynder.

Bestemmelsen indebærer, at der kan meddeles opholdstilladelse til udenlandske forkyndere, der her i landet skal forkynde et religiøst budskab. Herved sikres, at der alene meddeles opholdstilladelse til forkyndere, der skal virke som sådanne her i landet.

Det er en betingelse, at udlændingen fremlægger dokumentation for, at den pågældende skal virke som forkynder og dermed forkynde et religiøst budskab inden for et herværende trossamfund, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 2.

Det kan eksempelvis ske ved fremlæggelse af en erklæring fra trossamfundet, hvorved trossamfundet tilkendegiver, at udlændingen skal virke som religiøs forkynder her i landet.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 1, nr. 2, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der her i landet skal virke som missionær.

Det er en betingelse, at udlændingen fremlægger dokumentation for, at den pågældende skal virke som missionær og dermed udbrede en bestemt religion eller tro med tilknytning til et herværende trossamfund, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 2.

Udlændingen kan eksempelvis dokumentere sit virke som missionær ved fremlæggelse af en erklæring fra trossamfundet, hvor det tilkendegives, at udlændingen skal udbrede en bestemt religion og tro.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 1, nr. 3, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Med bestemmelsen sikres det, at nonner og munke, der traditionelt alene virker internt i et ordenssamfund og ikke virker hverken som forkyndere, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 1, nr. 1, eller missionærer, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 1, nr. 2, fortsat kan meddeles opholdstilladelse.

Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse til udlændinge, der skal virke inden for et ordenssamfund, at folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund afgiver en erklæring til udlændingemyndighederne om, at ordenssamfundet er oprettet af og/eller virker inden for trossamfundet.

Endvidere skal udlændingen dokumentere sit virke inden for det religiøse ordenssamfund, eksempelvis ved fremlæggelse af en erklæring fra ordenssamfundet, hvori det tilkendegives, at udlændingen skal virke inden for ordenssamfundet.

Det må kræves, at udlændingens virke inden for ordenssamfundet har et religiøst sigte. Udlændinge, der inden for et ordenssamfund alene skal varetage en række praktiske eller administrative opgaver, falder uden for bestemmelsen. Det forhold, at udlændingen ved siden af sit religiøse virke tillige varetager en række praktiske eller administrative opgaver, er ikke til hinder for, at der meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Der kan ikke efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 1, meddeles opholdstilladelse til udlændinge, der alene skal virke som undervisere her i landet, herunder på religiøse skoler, i fag, der ikke har karakter af forkyndelse af det religiøse budskab. Derimod vil udlændinge, der skal undervise kommende religiøse forkyndere m.v., i tilfælde hvor undervisningen har direkte tilknytning til de rituelle og kultiske (religiøse) handlinger, i overensstemmelse med gældende praksis kunne meddeles opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 1.

Ligeledes kan der ikke efter bestemmelsen gives opholdstilladelse til udlændinge, der skal modtage undervisning i religiøse forhold, eller som skal uddannes som religiøse forkyndere eller missionærer m.v.

Eventuelle familiemedlemmer vil i overensstemmelse med den gældende praksis fortsat skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 2, 1. pkt., skal opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 1, betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at retten til at modtage forkyndere fra udlandet alene tildeles egentlige trossamfund, hvis formål er af kultisk karakter, dvs. egentlig gudsdyrkelse efter en nærmere udformet lære og ritus, og ikke mere interesseprægede filosofiske eller religiøse foreninger, der samler sig om andet end en guddom, f.eks. ateistiske eller rent

spiritistiske sammenslutninger eller ritus-prægede logefællesskaber.

Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at en udlænding, der ikke på nogen måde har tilknytning til Danmark via et herværende trossamfund, ikke vil kunne gives opholdstilladelse som religiøs forkyn-der m.v.

Ved siden af folkekirken anvender Kirkeministeriet to betegnelser for forskellige typer af egentlige trossamfund, nemlig anerkendte trossamfund og godkendte trossamfund. Fælles for disse trossamfund er, at Kirkeministeriet kan bemyndige personer, herunder udlændinge, inden for trossamfundet til at foretage vi-elser med borgerlig gyldighed (trossamfund med viel-sesbemyndigelse).

Der vil blive givet opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 1, hvis udlændingen har tilknytning til et af disse trossamfund, og hvis udlændingen godtgør denne tilknytning, jf. nedenfor.

Fælleskirkelige organisationer, der udgår fra et eller flere anerkendte eller godkendte trossamfund, side-stilles med det eller de trossamfund, organisationen udgår fra.

Kirkeministeriet afgør, om en sammenslutning eller forsamling kan anses for et trossamfund. Udlændingemyndighederne lægger Kirkeministeriets afgørelse til grund ved vurderingen af, om et trossamfund, som udlændingen har tilknytning til, er et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet.

Antallet af anerkendte trossamfund udgør 11, og antallet af de af Kirkeministeriet godkendte trossamfund udgør cirka 70, kristne såvel som ikke-kristne.

Som eksempel på situationer, hvor der efter forslaget vil være den fornødne tilknytning til et trossamfund i Danmark, kan nævnes de tilfælde, hvor udlændingen kommer hertil på baggrund af en aftale med eller efter en invitation fra et bestemt trossamfund.

Det er et krav, at udlændingen godtgør sin tilknytning til trossamfundet ved fremlæggelse af en aftale eller ved en erklæring afgivet af trossamfundet.

Der vil efter forslaget ikke være den fornødne tilknytning, hvor udlændingen nok repræsenterer en religion eller tro, der allerede har fodfæste i Danmark, men hvor udlændingen ikke forud for eller under opholdet i Danmark har haft eller efter planen vil få kontakt til de herboende repræsentanter for trossamfundet.

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse til en udlænding efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 1, med henblik på mere generelt at udbrede en bestemt religion m.v., hvis den pågælden-

de religion eller tro ikke i forvejen er repræsenteret i Danmark.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 2, 2. pkt., er meddelelse af opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 1, betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 1, inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse som religiøse forkyndere eller missionærer m.v. inden for et godkendt eller anerkendt trossamfund ikke er uforholdsmæssigt stort set i forhold til trossamfundet størrelse. Herved sikres, at opholdstilladelse til udenlandske forkyndere m.v. begrænses til de tilfælde, hvor hensynet til trossamfundets – og dermed også den enkeltes – religiøse praksis taler derfor.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 3, skal opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 1, betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Bestemmelsen har til formål at bidrage til, at udlændinge, der opholder sig i Danmark med opholdstilladelse som religiøse forkyndere eller missionærer m.v., ikke som led i deres religiøse virke formidler værdier og holdninger, der strider mod de grundlæggende værdier i et demokratisk samfund. En kvalificeret uddannelses- eller erfaringsmæssig baggrund for at kunne fungere som religiøs forkynder eller missionær m.v. må antages kunne bidrage til at mindske de tilfælde, hvor en religiøs forkynder eller missionær m.v. handler eller ytrer sig på en måde, der strider mod de grundlæggende værdier i et demokratisk samfund.

Med henblik på at imødegå sådanne uacceptable aktiviteter skal religiøse forkyndere, missionærer og udlændinge, der skal virke inden for et religiøst ordenssamfund, derfor godtgøre at have en relevant baggrund eller uddannelse som betingelse for opholdstilladelse.

Ved vurderingen af, hvilke krav til baggrund og/eller uddannelse der skal stilles, skal det indgå, om udlændingen ved uddannelse, studier, erhvervs erfaring, praktisk erfaring eller deltagelse i trossamfundets religiøse betingede handlinger m.v. har tilegnet sig en særlig viden og basis for at kunne virke som religiøs forkynder eller missionær m.v.

Det vil i den forbindelse navnlig være af betydning, hvorvidt udlændingen skal fungere som religiøs forkynder, eller om den pågældende skal fungere som

missionær på traditionel vis. Således vil der normalt skulle stilles større krav til uddannelsens art og omfang samt dokumentation herfor for så vidt angår udlændinge, der skal fungere som forkyndere, mens udlændinge, der skal fungere som missionærer, efter omstændighederne alene skal dokumentere tilhørsforhold til et trossamfund, der efter fast praksis udsender personer som missionærer.

For forkyndere skal der således efter omstændighederne stilles krav om gennemførelse af en særlig præsteuddannelse eller et andet tilsvarende – for denne religion sædvanligt – forløb for nyuddannelse af forkyndere. Udlændinge, der i øvrigt har til opgave at undervise i trossamfundets gudsdyrkelse, herunder i troens manifeste praksis i form af religiøst betingede handlinger som bøn, gudstjeneste m.v., skal tillige dokumentere særlige forudsætninger herfor, herunder ved dokumentation for tidligere undervisnings- og/eller erhvervs erfaring m.v.

Udlændinge, der skal virke inden for et religiøst ordenssamfund, skal på lignende vis dokumentere tilhørsforhold til et ordenssamfund i udlandet eller anden baggrund eller erfaring m.v.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 4, skal opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 1, betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at ordningen med meddelelse af opholdstilladelse til religiøse forkyndere og missionærer m.v. og deres eventuelle medfølgende familiemedlemmer ikke medfører udgifter til offentlig forsørgelse af de pågældende.

Offentlig hjælp til forsørgelse omfatter bl.a. konstanthjælp, folkepension, førtidspension, dagpenge, efterløn, dagpenge ved sygdom eller fødsel, børnetilskud, boligstøtte etc. Enhver ydelse, der har karakter af offentlig hjælp til forsørgelse, er således omfattet. Derimod er eksempelvis sundhedsmæssige ydelser eller sociale ydelser, der ikke har karakter af forsørgelse, ikke omfattet. Det vil være den til enhver tid gældende sociallovgivning m.v., der fastsætter rammerne for, hvad der udgør offentlig hjælp til forsørgelse.

Hvis udlændingen eller udlændingens eventuelle medfølgende familie modtager offentlig hjælp til forsørgelse, indebærer dette, at udlændingens opholdstilladelse som udgangspunkt vil skulle inddrages, jf. lovforslagets § 1, nr. 30, og bemærkningerne hertil.

I tilknytning hertil skal udlændingen eller et trossamfund her i landet, jf. den foreslåede bestemmelse i

§ 9 f, stk. 2, skriftligt erklære, at udlændingen eller trossamfundet vil forsøge sig selv/udlændingen og sin/udlændingens eventuelle medfølgende familie under opholdet her i landet.

Erklæringen skal indeholde en henvisning til den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 4, og skal underskrives af udlændingen eller trossamfundet.

Det vil være tilstrækkeligt, at et herværende trossamfund eller et religiøst ordenssamfund, der er oprettet af eller virker under et anerkendt eller godkendt trossamfund, afgiver en erklæring om at ville forsøge udlændingen og udlændingens eventuelle medfølgende familie i form af kost og logi m.v. Dette indebærer bl.a., at udlændinge, der skal virke inden for et religiøst ordenssamfund, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 1, nr. 3, og som ikke modtager betaling for et sådant virke ud over kost og logi, opfylder kravet.

Udlændingen skal tillige skriftligt erklære, at hverken den pågældende selv eller dennes eventuelle medfølgende familie vil modtage offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet. Erklæringen skal indeholde en henvisning til den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 4, samt den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 1, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 30, og skal underskrives af udlændingen.

Såfremt udlændingen ikke ønsker at tilvejebringe og/eller underskrive erklæringerne, antages det, at udlændingen har til hensigt at søge om offentlig hjælp til forsørgelse, hvorfor der skal meddeles afslag med henvisning til den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 4.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 5, kan opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 1, ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at en udlænding, hvis opholdstilladelse som religiøs forkynner eller missionær m.v. er inddraget på grund af et strafbart forhold, jf. herved den ved lovforslagets § 1, nr. 31, foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, ikke umiddelbart efter udrejsen skal kunne søge og opnå opholdstilladelse på ny, uanset at betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 31.

Endvidere har bestemmelsen til formål at sikre, at der ikke meddeles opholdstilladelse som religiøs forkynner eller missionær m.v., hvis der foreligger oplysninger om tilsvarende handlinger foretaget her i landet, uden at det har ført til inddragelse, eller i ud-

landet, der giver grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Bestemmelsen indebærer således, at der stilles en form for værdighedskrav som betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som religiøs forkynner eller missionær m.v.

Det er ved vurderingen af, om udlændingen udgør en trussel mod den offentlige tryghed m.v., afgørende, om der er grund til at antage, at udlændingen for fremtiden og i tilknytning til sit virke som religiøs forkynner m.v. vil udgøre en sådan trussel. Det er derimod ikke i sig selv afgørende, om det forhold, som henføres til truslen, er begået i tilknytning til udlændingens virke som religiøs forkynner m.v. Også forhold, der begås på et tidspunkt eller i en sammenhæng, hvor udlændingen ikke virker som forkynner, vil således kunne være omfattet. Tidspunktet for det begåede forhold skal tillige indgå i vurderingen af, om udlændingen i fremtiden – og i tilknytning til sit virke som forkynner – vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed m.v.

En trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter foreligger herefter som udgangspunkt i de tilfælde, hvor udlændingens opholdstilladelse er blevet inddraget efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 31. Det indebærer, at der som udgangspunkt skal meddeles afslag på en ansøgning efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 5, hvor udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 136, § 140, § 266, § 266 a eller § 266 b, og hvor udlændingens opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f som følge heraf er inddraget. Tilsvarende gælder, hvor udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet som følge af udvisning for overtrædelse af de nævnte straffelovsbestemmelser, jf. udlændingelovens §§ 22-24 og § 32, stk. 1.

Endvidere foreligger der efter omstændighederne en sådan trussel efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 5, hvor udlændingen i udlandet er dømt for tilsvarende forhold. Også i de tilfælde, hvor udlændingen før lovens ikrafttræden er dømt for tilsvarende forhold her i landet, indebærer forslaget, at udlændingen som udgangspunkt ikke kan meddeles opholdstilladelse som religiøs forkynner eller missionær m.v. med henvisning til værdighedskravet i den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 5.

Udlændingelovens § 10 om udelukkelse finder i øvrigt sædvanlig anvendelse ved afgørelser om, hvorvidt der kan meddeles opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 21 og 22.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige bl.a. til bedømmelse af, om en tilladelse til en udlænding som religiøs forkynder m.v. kan gives. Også andre personer kan pålægges at meddele sådanne oplysninger, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 4. pkt. Udlændingemyndighederne kan kræve, at en person, der afgiver erklæring til oplysning i sager, der henhører under udlændingeloven, afgiver erklæringen på tro og love; jf. udlændingelovens § 40, stk. 4.

Til brug for afgørelsen af, om der skal gives opholdstilladelse til en udlænding som religiøs forkynder m.v., vil Udlændingestyrelsen anmode den pågældende om på tro og love at afgive erklæring om, hvorvidt den pågældende er idømt straf her i landet eller i udlandet for forhold omfattet af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 136, § 140, § 266, § 266 a eller § 266 b.

Oplyser udlændingen på tro og love, at dette ikke er tilfældet, lægger udlændingemyndighederne dette til grund, medmindre der foreligger konkrete omstændigheder, som peger i retning af, at udlændingens oplysning er urigtig.

Meddeles udlændingen herefter opholdstilladelse, og viser det sig efterfølgende, at den pågældende urigtigt har oplyst ikke at have været idømt straf for de angivne former for kriminalitet, kan opholdstilladelsen efter omstændighederne inddrages, idet grundlaget for opholdstilladelsen var urigtigt, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Dette vil udlændingen blive informeret om i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f.

Foreligger der for udlændingemyndighederne oplysninger, der peger i retning af, at udlændingen er idømt straf for de angivne former for kriminalitet, uanset at udlændingen på tro og love har afgivet erklæring om det modsatte, skal Udlændingestyrelsen foretage en nærmere undersøgelse heraf.

Hvor det strafbare forhold af den beskrevne art formodes at være begået her i landet, sker undersøgelsen ved, at Udlændingestyrelsen med udlændingens samtykke indhenter en udskrift vedrørende udlændingen fra Det Centrale Kriminalregister. Hvis det fremgår af Det Centrale Kriminalregister, at udlændingen er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 136, § 140, § 266, § 266 a eller § 266 b, rekvirerer Udlæn-

dingestyrelsen efter omstændighederne og med udlændingens samtykke de relevante domsudskrifter med henblik på nærmere at undersøge baggrunden for domfældelsen.

Hvor det strafbare forhold af den beskrevne art formodes at være begået i udlandet, kan Udlændingestyrelsen indhente samtykke fra udlændingen til, at politiet foretager en nærmere undersøgelse heraf.

Udlændingens manglende samtykke vil efter omstændighederne kunne tillægges processuel skadesvirkning.

Også udlændingens egne oplysninger eller oplysninger fra det herværende trossamfund, som udlændingen har tilknytning til, om strafbare forhold af den beskrevne art, der er begået uden for landet, kan indgå i Udlændingestyrelsens vurdering af, om der er grund til at antage, at udlændingen udgør en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Hvis en udlændings opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f inddrages efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 31, og udlændingen på ny søger om opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, er det forhold, at udlændingens opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f er inddraget, som udgangspunkt tilstrækkeligt grundlag for at meddele afslag på ansøgningen om opholdstilladelse som religiøs forkynder m.v.

Udlændingestyrelsen vil endvidere anmode udlændingen om på tro og love at afgive en skriftlig erklæring om, at den pågældende ikke under opholdet her i landet vil foretage sig noget, der udgør en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter. Erklæringen skal indeholde en henvisning til den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 5, og skal underskrives af udlændingen.

Såfremt udlændingen ikke ønsker at underskrive erklæringen, antages det, at udlændingen har til hensigt at foretage sig noget, der udgør en trussel af den beskrevne art, hvorfor der skal meddeles afslag på opholdstilladelse med henvisning til den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 5.

Med henblik på at sikre, at udlændingen er bekendt med danske normer og værdier, således at udlændingen ikke uforvarende foretager sig noget, der udgør en trussel mod andres rettigheder og pligter m.v., herunder eksempelvis i relation til spørgsmål om religionsfrihed, demokratiopfattelse og kønnenes ligestilling m.v., vil udlændingen i forbindelse med meddelelse af

opholdstilladelse få udleveret skriftligt materiale, der indeholder en kortfattet orientering herom.

Til nr. 21 og 22

Der er tale om konsekvensændringer som følge af indførelsen af den foreslåede bestemmelse i § 9 f, jf. lovforslagets § 1, nr. 20. Ændringerne indebærer, at udelukkelsesbestemmelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, 2 og 4, finder sædvanlig anvendelse i forhold til udlændinge, der ansøger om opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 1.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 5, også kan medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, stk. 1. Der henvises herved til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 23

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslaget § 1, nr. 20.

Til nr. 24

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 25.

Til nr. 25 og 33

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 15, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af en familiesammenføringssag efter udlændingelovens § 9, stk. 1, om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen. Bestemmelsen vedrører alene førstegangsansøgninger om familiesammenføring.

Efter de almindelige forvaltningsretlige regler kan der i dag i de fleste tilfælde ske videregivelse af oplysninger til brug for en inddragelses- eller forlængelsessituation ud fra en konkret vurdering af, at videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser – her hensynet til overholdelsen og håndhævelsen af udlændingelovens betingelser for opholdstilladelse – der klart overstiger hensynet til den person, som oplysningerne angår, jf. nærmere herom nedenfor.

Med henblik på at sikre, at kommunalbestyrelserne ikke er i tvivl om, at der uden samtykke kan videregives oplysninger, der vil være af betydning for en inddragelses- eller forlængelsessag hos udlændingemyndighederne, foreslås det, at der tilføjes en tilsvarende

bestemmelse som udlændingelovens § 9, stk. 15, i § 11, stk. 10, og § 19, stk. 9.

Det foreslås således i § 11, stk. 10, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen kan afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse eller om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det foreslås endvidere i § 11, stk. 10, 2. pkt., at i tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 10, 1. pkt.

Efter de foreslåede bestemmelser i § 11, stk. 10, vil en kommunalbestyrelse have mulighed for at videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for, hvorvidt en tidsbegrænset opholdstilladelse kan forlænges, eller om der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, således at udlændingemyndighederne kan tage højde herfor ved behandlingen af en sag herom.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 9, 1. pkt., kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter udlændingelovens § 19, stk. 1 eller 2.

Det foreslås endvidere i § 19, stk. 9, 2. pkt., at i tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 9, 1. pkt.

Efter de foreslåede bestemmelser i § 19, stk. 9, vil en kommunalbestyrelse – uanset udlændingens opholdsgrundlag og uanset om udlændingen er meddelt tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse – have mulighed for at videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen, som kommunalbestyrelsen skøn-

F. t. l. vedr. udlændingeloven og integrationsloven

ner vil være af betydning for, hvorvidt en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse skal inddrages, således at udlændingemyndighederne kan tage højde herfor ved behandlingen af en sådan sag eller ved vurderingen af, om der er grundlag for at indlede en inddragelsessag.

Det er således ikke efter de foreslåede bestemmelser i § 19, stk. 9, en betingelse for videregivelse af oplysninger fra kommunalbestyrelsen til Udlændingestyrelsen, at der allerede er indledt en inddragelsessag hos Udlændingestyrelsen.

De foreslåede bestemmelser i § 19, stk. 9, vil f.eks. kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen er i besiddelse af oplysninger, som peger i retning af, at grundlaget for den pågældende udlændings opholdstilladelse var urigtigt eller ikke længere er til stede, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. De foreslåede bestemmelser vil endvidere kunne finde anvendelse i familiesammenføringstilfælde, hvor kommunalbestyrelsen er i besiddelse af oplysninger, som peger i retning af, at den herboende person ikke opfylder forsørgelses- eller boligkravet, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4-7. Herudover vil de foreslåede bestemmelser f.eks. kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen er i besiddelse af oplysninger, som peger i retning af, at udlændingen har opnået sin opholdstilladelse ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1.

Der kan såvel efter den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 10, som efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 9, f.eks. være tale om oplysninger, som direkte angiver eller peger på, at en flygtning med tidsbegrænset opholdstilladelse med bopæl i kommunen har været tilbage i hjemlandet, eller oplysninger om, at et familiesammenført ægtepar er flyttet fra hinanden, eller at parret i øvrigt ikke længere opfylder betingelserne for familiesammenføring.

Der kan ikke med hjemmel i de foreslåede bestemmelser videregives løse rygter og uunderbyggede oplysninger om personer i kommunen.

Efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 1, og § 29, stk. 2, nr. 1, kan oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold videregives, hvis den person, oplysningerne angår, har givet samtykke hertil. Efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 3, og § 29, stk. 2, nr. 3, kan der endvidere videregives oplysninger af den nævnte karakter, hvis det sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den person, oplysningerne angår (værdispringsreglen). Anvendelse af værdispringsreglen kræver, at der i det enkelte tilfælde foretages en

konkret vurdering af hensynene til de offentlige eller private interesser, der varetages ved videregivelsen, i forhold til de konkrete hensyn til hemmeligholdelse.

Efter de foreslåede bestemmelser i § 11, stk. 10, og § 19, stk. 9, kan kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger ske uden samtykke fra den pågældende udlænding og eventuelt den herboende person. Ligeledes kan videregivelse ske, uden at der forinden skal foretages en konkret vurdering af de hensyn, der taler for henholdsvis imod videregivelse. Dette indebærer en lovhjemlet fravigelse af de almindelige regler om videregivelse af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold fra en forvaltningsmyndighed til en anden forvaltningsmyndighed, jf. herved forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2, og § 29, stk. 2, nr. 2.

Det bemærkes i den forbindelse, at formålet med de foreslåede bestemmelser dels er at mindske risikoen for omgåelse af udlændingelovens regler i forbindelse med forlængelse, meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og inddragelse, dels at sikre det bedst mulige grundlag for samarbejdet mellem udlændingemyndighederne og kommunerne i udlændingesager.

Adgangen til videregivelse uden udlændingens samtykke indebærer ikke en fravigelse af reglerne om videregivelse af følsomme oplysninger omfattet af persondatalovens § 7 (oplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, om politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, om fagforeningsmæssigt tilhørsforhold eller om helbredsmæssige eller seksuelle forhold), idet sådanne oplysninger som altovervejende hovedregel ikke vil være relevante at videregive efter de foreslåede bestemmelser.

Hvis der konkret viser sig anledning til at videregive oplysninger, der er omfattet af persondatalovens § 7, vil dette kunne ske med hjemmel i persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4, på baggrund af en konkret vurdering af, om videregivelsen er nødvendig for en inddragelses- eller forlængelsessag eller for en sag om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Oplysninger, der kan være relevante at videregive, vil typisk være omfattet af persondatalovens § 8 om videregivelse af andre følsomme oplysninger. Videregivelse fra kommunalbestyrelsen til Udlændingestyrelsen vil i mange tilfælde kunne finde sted efter persondatalovens § 8, stk. 2, nr. 3, hvorefter fortrolige oplysninger kan videregives, hvis videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

For så vidt angår oplysninger fra forvaltningsmyndigheder, der udfører opgaver på det sociale område, herunder kommunale socialforvaltninger, indebærer

de foreslåede bestemmelser imidlertid en fravigelse af persondatalovens regler herom. Det følger således af persondatalovens § 8, stk. 3, jf. stk. 2, nr. 1 og 2, at oplysninger fra forvaltningsmyndigheder, der udfører opgaver på det sociale område, kun må videregives, hvis den, oplysningerne vedrører, har givet sit udtrykkelige samtykke hertil, eller hvis videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrundet hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningerne angår. Sidstnævnte kræver, at den myndighed, der er i besiddelse af oplysningerne, i hvert enkelt tilfælde foretager en konkret vurdering af de hensyn, der taler for henholdsvis imod videregivelse.

De foreslåede bestemmelser indebærer en fravigelse af de strenge betingelser for videregivelse i persondatalovens § 8, stk. 3, jf. § 8, stk. 2, nr. 1 og 2. Videregivelse af oplysninger fra forvaltningsmyndigheder, der udfører opgaver inden for det sociale område, vil således kunne ske i medfør af persondatalovens § 8, stk. 2, nr. 3, idet videregivelsen normalt vil være nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

Det bemærkes hertil, at formålet med de foreslåede bestemmelser dels er at mindske risikoen for omgåelse af udlændingelovens regler i forbindelse med forlængelse, meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og inddragelse, dels at sikre det bedst mulige grundlag for samarbejdet mellem udlændingemyndighederne og kommunerne i udlændingesager. Der ønskes i den forbindelse en smidig adgang for videregivelse af oplysninger, som efter regeringens opfattelse bør være udlændingemyndighederne bekendt i forbindelse med en inddragelses- eller forlængelsessag eller en sag om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Dette formål ville være vanskeligt opnåeligt, hvis den enkelte kommune blev pålagt i hvert enkelt tilfælde at skulle iagttage de strenge betingelser for videregivelse i persondatalovens § 9, stk. 3, jf. § 9, stk. 2, nr. 1 og 2.

Ligeledes ville formålet være vanskeligt opnåeligt, hvis kommunalbestyrelsen skulle indhente samtykke fra den pågældende udlænding og eventuelt den herboende person, eftersom den eller de pågældende herved ville have mulighed for på forhånd at tage højde for de videregivne oplysninger i forhold til Udlændingestyrelsens sagsbehandling.

Det forudsættes, at kommunalbestyrelsen ikke udrerter udlændingen og eventuelt den herboende person om, at kommunalbestyrelsen har afgivet en ud-

talelse om den eller de pågældendes forhold til Udlændingestyrelsen.

Udlændingen og eventuelt den herboende person vil have adgang til aktindsigt i kommunalbestyrelsens udtalelse efter reglerne herom i forvaltningslovens kapitel 4, ligesom Udlændingestyrelsen om fornødent vil sende kommunalbestyrelsens oplysninger i partshøring hos den eller de pågældende, inden der træffes afgørelse i sagen, jf. reglerne herom i forvaltningslovens § 19.

Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af forvaltningslovens § 19, stk. 1, 2. pkt., at kravet om partshøring kun gælder, hvis oplysningerne er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse. Det følger endvidere af forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 1, at partshøring efter § 19, stk. 1, kan undlades, hvis det efter oplysningernes karakter og sagens beskaffenhed må anses for ubetænkeligt at træffe afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag.

Det forudsættes imidlertid, at udlændingemyndighederne i de tilfælde, hvor partshøring er ufornødent efter bl.a. disse bestemmelser, under alle omstændigheder sender kommunalbestyrelsens udtalelse til udlændingen og eventuelt den herboende person senest i forbindelse med afgørelsen af sagen. I de tilfælde, hvor partshøring er udelukket, fordi parten ikke har ret til aktindsigt efter forvaltningslovens regler, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 4, skal udlændingemyndighederne dog ikke sende kommunalbestyrelsens udtalelse til udlændingen og eventuelt den herboende person.

Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger til brug for en inddragelsessag, forlængelsessag eller en sag om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse kan ske på eget initiativ eller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen.

En udtalelse fra en kommunalbestyrelse skal altid afgives til Udlændingestyrelsen, uanset om sagen måtte være under behandling i første instans eller eventuelt er under påklage. Herved sikres det, at Udlændingestyrelsen har mulighed for at gøre sig bekendt med kommunalbestyrelsens udtalelse, og at Udlændingestyrelsen, når sagen er under påklage, har mulighed for i forbindelse med videresendelse af udtalelsen til rette myndighed i relevant omfang at fremsætte bemærkninger om Udlændingestyrelsens vurdering af betydningen af de afgivne oplysninger i forhold til sagen.

Det bemærkes, at Udlændingestyrelsen ikke har pligt til at anmode kommunalbestyrelsen om den i de foreslåede bestemmelser nævnte udtalelse. Udlændin-

gestyrelsen kan imidlertid anmode kommunalbestyrelsen om en sådan udtalelse, hvis konkrete omstændigheder i en sag tyder på, at kommunalbestyrelsen vil kunne bidrage med oplysninger af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Kommunalbestyrelsen har ej heller pligt til at afgive en udtalelse efter de foreslåede bestemmelser, uanset om Udlændingestyrelsen har anmodet herom.

Det vil være en betingelse for kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger til Udlændingestyrelsen, at oplysningerne efter kommunalbestyrelsens vurdering vil være af betydning for en afgørelse af, om en opholdstilladelse skal inddrages eller nægtes forlænget, eller om der skal meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. Kommunalbestyrelsen skal derfor i forbindelse med fremsendelsen af oplysningerne til Udlændingestyrelsen angive, hvorfor oplysningerne skønnes at være af betydning for afgørelse af en sag vedrørende inddragelse, forlængelse eller meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det bemærkes, at kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger ikke nødvendigvis medfører, at en opholdstilladelse inddrages, nægtes forlænget, eller at tidsubegrænset opholdstilladelse ikke meddeles, da det er udlændingemyndighederne, der afgør sagens udfald på baggrund af en samlet vurdering af alle foreliggende oplysninger. Tilsvarende vil kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger i tilfælde, hvor der endnu ikke er indledt en sag i Udlændingestyrelsen, ikke nødvendigvis medføre, at der indledes en inddragelsessag mod den pågældende udlænding.

Til nr. 26-29

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 6 og 9.

Til nr. 30

Efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. den ved lovforslagets § 1, nr. 20, foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 4, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at det har konsekvenser for en udlændings opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v., hvis udlændingen eller udlændingens eventuelle medfølgen-

de familie modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet. Offentlig hjælp til forsørgelse omfatter bl.a. kontanthjælp, folkepension, førtidspension, dagpenge, efterløn, dagpenge ved sygdom eller fødsel, børnetilskud, boligstøtte etc. Enhver ydelse, der har karakter af offentlig hjælp til forsørgelse, er således omfattet. Derimod er eksempelvis sundhedsmæssige ydelser eller sociale ydelser, der ikke har karakter af forsørgelse, ikke omfattet. Det vil være den til enhver tid gældende sociallovgivning m.v., der fastsætter rammerne for, hvad der udgør offentlig hjælp til forsørgelse.

Bestemmelsen indebærer således, at kravet om, at udlændingen eller udlændingens medfølgende familie ikke må modtage offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, ikke alene skal være opfyldt på tidspunktet for tilladelsen, men også efterfølgende indtil det tidspunkt, hvor udlændingen eventuelt meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved vurderingen af, om opholdstilladelsen skal inddrages, skal udlændingemyndighederne inddrage de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 6. Det indebærer, at udlændingemyndighederne skal tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af bl.a. udlændingens tilknytning til det danske samfund og udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold.

Det bemærkes, at inddragelse skal ske med respekt af artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der kan ikke ske inddragelse af en opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., når udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 1, nr. 8, 2. pkt., afgiver kommunalbestyrelsen efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at kommunalbestyrelsen i alle tilfælde, hvor dette skønnes nødvendigt til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., efter anmodning fra Udlændingestyrelsen afgiver en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller dennes eventuelle medfølgende familie under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse i strid med den ved lovforslagets § 1, nr. 20, foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 4.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 20.

I det omfang der efter forvaltningslovens §§ 28 og 29 og persondatalovens § 8 kræves samtykke til indhentelse af oplysninger om, hvorvidt udlændingen eller dennes eventuelle medfølgende familie under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse, indhenter Udlændingestyrelsen et sådant.

Udlændingestyrelsen træffer afgørelse i sagen på baggrund af en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger i sagen, herunder kommunalbestyrelsens udtalelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 1, nr. 8, 2. pkt. Udlændingestyrelsen er således ikke bundet af kommunalbestyrelsens udtalelse ved afgørelsen af sagen, men kommunalbestyrelsens udtalelse indgår – ligesom sagens øvrige oplysninger – i grundlaget for afgørelsen.

Til nr. 31

Efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, 1. pkt., kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter den ved lovforslagets § 1, nr. 20, foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 f inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 136, § 140, § 266, § 266 a eller § 266 b.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at det har konsekvenser for en udlændings opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v., jf. den foreslåede bestemmelse i § 9 f og bemærkningerne hertil i lovforslagets § 1, nr. 20, hvis udlændingen ved handlinger eller ytringer foretager sig noget, der er til skade for grundlæggende demokratiske principper m.v.

- De nævnte bestemmelser i straffeloven omhandler
- forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed, jf. straffelovens kapitel 12,
  - forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v., jf. straffelovens kapitel 13,
  - den, som uden derved at have forskyldt højere straf end fængsel indtil 4 år offentlig tilskynder til forbrydelse, jf. straffelovens § 136, stk. 1,
  - den, der offentligt udtrykkeligt billiger en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v.), jf. straffelovens § 136, stk. 2,
  - den, der offentligt driver spot med eller forhåner noget her i landet lovligt bestående religionssamfunds

troslærdomme eller gudsdyrkelse, jf. straffelovens § 140,

- den, som på en måde, der er egnet til at fremkalde alvorlig frygt for eget eller andres liv, helbred eller velfærd, truer med at foretage en strafbar handling, jf. straffelovens § 266,
- den, der, uden at forholdet omfattes af §§ 136 og 266, offentligt fremsætter udtalelser, der tilstræber at fremkalde voldshandlinger eller hærværk, jf. straffelovens § 266 a, eller
- den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering, jf. straffelovens § 266 b.

Dømmes en udlænding med opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f for forhold af den beskrevne art, kan opholdstilladelsen inddrages.

Udvisningsreglerne finder i øvrigt sædvanlig anvendelse.

Det forhold, at en udlænding udvises for strafbare ytringer m.v., indebærer, at den pågældendes opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen meddeles et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32. Det vil derfor ikke i disse tilfælde være relevant at overveje, hvorvidt udlændingens opholdstilladelse skal inddrages efter den foreslåede bestemmelse herom.

Ved vurderingen af, om opholdstilladelsen skal inddrages, skal udlændingemyndighederne inddrage de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 6. Det indebærer, at udlændingemyndighederne skal tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af bl.a. udlændingens tilknytning til det danske samfund og udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold.

Det bemærkes, at inddragelse skal ske med respekt af artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, 2. pkt., kan politiet til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, 1. pkt., uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, 1. pkt., nævnte bestemmelser i straffeloven.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at Udlændingestyrelsen bliver bekendt med, at en udlænding med

opholdstilladelse som religiøs forkynder m.v. ved endelig dom er idømt straf for et forhold af den i den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, 1. pkt., beskrevne art med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan tage stilling til spørgsmålet om inddragelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, 1. pkt.

Efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 1, og § 29, stk. 2, nr. 1, kan oplysninger om bl.a. enkeltpersoners strafbare forhold videregives, hvis den person, oplysningerne angår, har givet samtykke hertil. Efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 3, og § 29, stk. 2, nr. 3, kan der endvidere videregives oplysninger af den nævnte karakter, hvis det sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den person, oplysningerne angår (værdispringsreglen). Anvendelse af værdispringsreglen kræver, at den myndighed, der afgiver oplysninger, i hvert enkelt tilfælde foretager en konkret vurdering af hensynene til de offentlige eller private interesser, der varetages ved videregivelsen, i forhold til de konkrete hensyn til hemmeligholdelse.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, 2. pkt., kan politiets videregivelse af oplysninger om strafbare forhold ske uden samtykke fra udlændingen. Ligeledes kan videregivelse ske, uden at der forinden skal foretages en konkret vurdering af de hensyn, der taler for henholdsvis imod videregivelse. Dette indebærer en lovhjemlet fravigelse af de almindelige regler om videregivelse af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold fra en forvaltningsmyndighed til en anden forvaltningsmyndighed, jf. herved forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2, og § 29, stk. 2, nr. 2.

Den foreslåede bestemmelse indebærer ikke en fravigelse af reglerne om videregivelse af følsomme oplysninger omfattet af persondatalovens § 7 (oplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, om politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, om fagforeningsmæssigt tilhørsforhold eller om helbredsmæssige eller seksuelle forhold). Hvis der viser sig anledning til at videregive oplysninger, der er omfattet af persondatalovens § 7, vil dette kunne ske med hjemmel i persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4, på baggrund af en konkret vurdering af, om videregivelsen er nødvendig for en sag om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 f, jf. den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, 1. pkt.

Der er endvidere ikke tale om en fravigelse af reglerne om videregivelse af andre personfølsomme oplysninger efter persondatalovens § 8. Efter persondatalovens § 8, stk. 1, må der ikke for den offentlige

forvaltning behandles – herunder videregives – oplysninger om bl.a. strafbare forhold. Efter persondatalovens § 8, stk. 2, nr. 3, kan videregivelse således ske, hvis videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

Udlændingen vil have adgang til aktindsigt i politiets videregivelse af oplysninger om udlændingens strafbare forhold efter reglerne herom i forvaltningslovens kapitel 4, ligesom udlændingemyndighederne om fornødent vil sende politiets oplysninger i partshøring hos udlændingen, inden der træffes afgørelse i sagen, jf. reglerne herom i forvaltningslovens § 19.

Udlændingestyrelsen træffer afgørelse i sagen på baggrund af en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger i sagen, herunder politiets videregivelse af oplysninger efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, 2. pkt.

Til nr. 32

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 30.

Til nr. 34, 39 og 41

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 35

Efter udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt., skal afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, beslutning om udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter udlændingelovens § 27 b indeholde en frist for udrejse.

Med den foreslåede ændring af § 33, stk. 1, 1. pkt., præciseres det udtrykkeligt i lovteksten, at også afslag på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse skal indeholde en frist for udrejse.

Til nr. 36

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 37.

Til nr. 37

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., har klager over bl.a. afgørelser om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, såfremt afgørelsen påklages inden syv dage efter, at den er meddelt den pågældende, bl.a. hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse her i landet.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 3, 4. pkt., har en udlænding, der hidtil har haft en opholds-

tilladelse her i landet med henblik på midlertidigt ophold, som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere, ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen er afgjort.

Forslaget indebærer, at den automatiske adgang til opsættende virkning ved påklage inden for syv dage af visse afgørelser ophæves i de tilfælde, hvor en udlænding med opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold meddeles afslag på forlængelse af opholdstilladelsen, idet tilladelsen efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere, hvorfor den pågældende ikke kan forvente en yderligere forlængelse.

Den automatiske adgang til opsættende virkning ophæves alene for så vidt angår opholdstilladelser, som efter de materielle regler kun kan gives for en bestemt og nærmere angiven periode, og som ikke kan forlænges yderligere, fordi udlændingen allerede har haft opholdstilladelse i hele denne periode. En påklage af et afslag på forlængelse af en sådan opholdstilladelse vil således ikke kunne føre til yderligere forlængelse af tilladelsen.

Ophævelsen af den automatiske adgang til opsættende virkning omfatter derimod ikke de situationer, hvor en udlænding med en opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som ikke kan forlænges yderligere, indgiver ansøgning om opholdstilladelse på et andet retligt grundlag, end det som den pågældendes hidtidige opholdstilladelse hviler på, f.eks. hvis en au pair-person indgiver ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af ægteskab.

Den foreslåede bestemmelse vedrører personer, der opholder sig her i landet med en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 1, jf. udlændingebekendtgørelsens § 22, stk. 2, og hvor der efter fast praksis højest kan gives opholdstilladelse til en bestemt periode, f.eks. opholdstilladelse som praktikant, au pair eller lignende. Der henvises herved til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 9.

Det forudsættes, at Udlændingestyrelsen – som hidtil – i forbindelse med en afgørelse om meddelelse af en opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold vejleder udlændingen om, i hvilket omfang der er mulighed for at få opholdstilladelsen forlænget. Det bemærkes, at denne vejledning ikke er en forudsætning for ophævelsen af den automatiske adgang til opsættende virkning ved påklage inden for syv dage af et afslag på forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold, som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere.

Til nr. 38

Efter den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 8, 1. pkt., behandles en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller efter § 9 e, ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Den foreslåede bestemmelse omfatter førstegangsansøgninger om humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c til afviste asylansøgere og om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e vedrørende udlændinge fra Kosovoprovinsen i Serbien og Montenegro (tidligere Forbundsrepublikken Jugoslavien).

Efter den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 8, 2. pkt., behandles en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter udlændingelovens § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller efter § 9 e, ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Den foreslåede bestemmelse omfatter ansøgninger om genoptagelse af asylsager, sager om humanitær opholdstilladelse, sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c til afviste asylansøgere og sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e om udlændinge fra Kosovoprovinsen i Serbien og Montenegro (tidligere Forbundsrepublikken Jugoslavien).

Den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 8, 2. pkt., svarer til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 8, bortset fra, at også ansøgninger om genoptagelse af en sag efter udlændingelovens § 9 e om udlændinge fra Kosovoprovinsen i Serbien og Montenegro (tidligere Forbundsrepublikken Jugoslavien) foreslås omfattet af bestemmelsen.

De foreslåede bestemmelser i § 33, stk. 8, indebærer, at førstegangsansøgninger og genoptagelsesansøgninger i de nævnte tilfælde ikke behandles, hvis udlændingen holder sig skjult for myndighederne. Dette gælder såvel i tilfælde, hvor udlændingen er skønnet udrejst, og hvor der ikke er konkret anledning til at formode, at den pågældende opholder sig her i landet, som i tilfælde, hvor udlændingen formodes at skjule sig for myndighederne her i landet.

Det er således en forudsætning for behandling af de i de foreslåede bestemmelser nævnte ansøgninger, at udlændingemyndighederne er bekendt med den pågældende udlændings opholdssted, og at den pågæl-

dende står personligt til rådighed for udlændingemyndighedernes behandling af sagen. Det indebærer, at myndighederne skal være bekendt med udlændingens faktiske bopæl. Det er således f.eks. ikke tilstrækkeligt, at udlændingen angiver en c/o-adresse hos sin advokat eller anden partsrepræsentant.

De foreslåede bestemmelser finder anvendelse, selv om ansøgningen måtte antages at kunne føre til opholdstilladelse. Udlændingemyndighederne skal således ikke tage stilling til, om en udrejsefrist bør tillægges opsættende virkning, om en ansøgning bør føre til opholdstilladelse, eller – ved genoptagelsesansøgninger – om der er grundlag for at genoptage sagen.

Udlændingemyndighederne skal alene meddele den person, der har formidlet udlændingens ansøgning over for udlændingemyndighederne, at ansøgningen ikke kan behandles, før udlændingen giver sig til kende over for myndighederne på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står personligt til rådighed for udlændingemyndighedernes behandling af sagen.

De foreslåede bestemmelser i § 33, stk. 8, indebærer ikke, at udlændingen til enhver tid er afskåret fra at få sin ansøgning om humanitær opholdstilladelse m.v. behandlet eller fra at få sin asylsag eller en sag om humanitær opholdstilladelse m.v. genoptaget. Når udlændingen tilkendegiver sit opholdssted over for myndighederne, og myndighederne har sikkert kendskab til den pågældendes opholdssted, skal ansøgningen således behandles. Der vil således ikke være tale om, at udlændingen udsendes tvangsmæssigt af landet, uden at den pågældende får behandlet sin ansøgning.

Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse i relevant omfang tage stilling til, om ansøgningen skal tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, og efterfølgende om ansøgningen skal imødekommes.

Det bemærkes, at de foreslåede bestemmelser i § 33, stk. 8, ikke vil finde anvendelse i de tilfælde, hvor en førstegangsansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 b, 9 c eller 9 e, eller om genoptagelse af en sag om opholdstilladelse efter en af disse bestemmelser eller en asylsag, ikke er tillagt opsættende virkning, og hvor udlændingen på den baggrund er udrejst eller udsendt af Danmark. Tilsvarende gælder, hvis udlændingen udrejser af landet og informerer udlændingemyndighederne herom, medmindre den pågældende over for udlændingemyndighederne tilkendegiver, at ansøgningen ikke ønskes behandlet.

De foreslåede bestemmelser i § 33, stk. 8, retter sig således alene mod de situationer, hvor udlændinge

skjuljer sig for myndighederne her i landet eller udrejser uden at informere myndighederne herom og dermed af politiet skønnes udrejst af landet.

Til nr. 40

Efter udlændingelovens § 34, stk. 3, kan politiet bestemme, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 (asyl), men som ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter (meldepligt) med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 7, kan en udlænding, der ikke efterkommer politiets bestemmelse efter udlændingelovens § 34, stk. 3, frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse.

Det følger af forarbejderne til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 7, i lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001 om ændring af udlændingeloven (Initiativer mod terrorisme m.v. – opfølgning på FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme), jf. Folketingstidende 2001/2002, tillæg A, s. 751, at en udlænding på såkaldt tålt ophold kan frihedsberøves efter bestemmelsen i tilfælde, hvor den pågældende gennem længere tid – f.eks. nogle måneder – ikke har efterkommet politiets bestemmelse om meldepligt.

Efter den foreslåede affattelse af § 36, stk. 7, kan en udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter udlændingelovens § 34, stk. 3, frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse.

Det bemærkes i den forbindelse, at udlændinge på tålt ophold som udgangspunkt pålægges meldepligt hver 14. dag, hvis de pågældende ikke efter Udlændingestyrelsens bestemmelse skal tage ophold i Center Sandholm, og hver uge, hvis de pågældende efter Udlændingestyrelsens bestemmelse skal tage ophold i Center Sandholm. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.1.

Opholdsstedet for en udlænding på tålt ophold, der ikke er pålagt at tage ophold i Center Sandholm, kan således ved blot én manglende efterkommelse af meldepligten være ukendt for myndighederne i op til fire uger. Er udlændingen pålagt at tage ophold i Center Sandholm, vil myndighederne i en sådan situation ikke være bekendt med udlændingens opholdssted i op til to uger.

Det er regeringens opfattelse, at der i tilfælde, hvor politiet har anledning til at antage, at en udlænding på såkaldt tålt ophold i en periode, hvor den pågældende ikke har efterkommet meldepligten, f.eks. har været i udlandet, bør kunne ske frihedsberøvelse af den pågældende med henblik på at undersøge mulighederne for udsendelse, uanset om den pågældendes manglende efterkommelse af meldepligten har stået på i nogle måneder eller i en kortere periode.

Det præciseres således med den foreslåede affattelse af bestemmelsen, at der efter omstændighederne kan være anledning til frihedsberøvelse, når den pågældende blot én gang ikke har efterkommet politiets bestemmelse om meldepligt.

Den foreslåede affattelse af udlændingelovens § 36, stk. 7, ændrer ikke i øvrigt praksis i forbindelse med frihedsberøvelse efter bestemmelsen.

Det er således fortsat en betingelse, at frihedsberøvelsen skal være nødvendig for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse. Det betyder, at der alene kan ske frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse, hvis politiet har konkret anledning til at tro, at udlændingen kan bidrage med nye oplysninger til afklaring af, om udsendelse til hjemlandet eller et andet land er mulig. Manglende efterkommelse af meldepligten f.eks. ved sygdom vil således ikke kunne begrunde frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse.

Iværksættes frihedsberøvelse, skal denne ophøre, når udlændingen har bidraget med oplysninger til afklaring af, om udsendelse til hjemlandet eller et andet land er mulig. Det bemærkes i den forbindelse, at udlændingen efter udlændingelovens § 40, stk. 3, 1. pkt., skal meddele de nødvendige oplysninger i forbindelse med politiets udsendelse af den pågældende af landet.

Bidrager udlændingen umiddelbart med oplysninger til afklaring af, om udsendelse til hjemlandet eller et andet land er mulig, og vurderes det ikke i øvrigt nødvendigt for afgørelsen af, om der er opstået mulighed for udsendelse, at frihedsberøve udlændingen, skal der ikke ske frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse.

Konstateres det, at der er opstået mulighed for udsendelse, kan den pågældende frihedsberøves efter reglerne i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt.

Bestemmelserne i udlændingelovens § 37 finder anvendelse på den foreslåede bestemmelse. Det indebærer bl.a., at en udlænding, medmindre den pågældende forinden løslades, skal fremstilles for retten inden tre døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse med henblik på, at retten tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opret-

holdelse, jf. udlændingelovens § 37, stk. 1, 1. pkt. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i retens kendelse en frist for fortsat tilbageholdelse, jf. udlændingelovens § 37, stk. 3, 2. pkt. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med fire uger ad gangen, jf. udlændingelovens § 37, stk. 3, 3. pkt.

Afgørelser truffet efter udlændingelovens § 36 kan efter reglerne i udlændingelovens § 48 påklages til integrationsministeren, såfremt frihedsberøvelsen ikke kan indbringes for domstolene efter udlændingelovens § 37.

I tilfælde, hvor der ikke sker frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 7, på trods af at udlændingen ikke har efterkommet politiets bestemmelse om meldepligt en eller flere gange, kan den pågældende efter omstændighederne straffes med bøde eller fængsel i indtil fire måneder, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1.

Til nr. 42

Med den foreslåede ændring af § 44 a, stk. 1, nr. 1, videregiver Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, oplysninger om, at udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter den ved lovforslagets § 1, nr. 20, foreslåede bestemmelse i § 9 f.

Den foreslåede ændring af § 44 a, stk. 4, er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 20.

Til nr. 43

Med den foreslåede ændring af § 44 a, stk. 3, kan Udlændingestyrelsen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om, hvorvidt der ved afgørelsen af en sag om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller efter § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, er gjort undtagelse fra de ved lovforslagets § 1, nr. 6 og 9, foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 10 eller 12, nævnte betingelser for opholdstilladelse, til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvori udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen flytter fra udlandet.

Til nr. 44

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 6 og 9.

Til nr. 45

Efter udlændingelovens § 59, stk. 5, nr. 1, straffes den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at

indrejse i, rejse gennem eller opholde sig her i landet, med bøde eller fængsel indtil to år.

Det foreslås, at bestemmelsen opdeles i to numre.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 59, stk. 5, nr. 1, straffes den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet, med bøde eller fængsel i indtil to år.

Bestemmelsen forudsættes anvendt i overensstemmelse med gældende praksis.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 59, stk. 5, nr. 2, straffes den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet, ligeledes med bøde eller fængsel i indtil to år.

Som anført i lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 7, er det regeringens opfattelse, at strafniveauet for forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet bør skærpes væsentligt.

Det foreslås i den forbindelse, at bødeniveauet i sager vedrørende forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet, hvor der ikke idømmes frihedsstraf, fordobles i forhold til det bødeniveau, der hidtil har været fulgt i praksis.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse såvel i tilfælde, hvor bistanden til ulovligt ophold ydes til en afvist asylansøger uden andet opholdsgrundlag, som i tilfælde, hvor bistanden til ulovligt ophold ydes til en udlænding, der på anden vis opholder sig ulovligt her i landet. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis bistanden ydes til en udlænding, der er udvist ved dom, eller hvis bistanden ydes til en udlænding, der ikke på noget tidspunkt har haft et opholdsgrundlag her i landet.

Til nr. 46

Det foreslås i § 59, stk. 6, at det ved straffens udmåling efter den ved lovforslagets § 1, nr. 46, foreslåede bestemmelse i § 59 stk. 5, nr. 2, skal betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold, der kan henføres under bestemmelsen.

For så vidt angår gentagelsestilfælde finder de almindelige regler om gentagelsesvirkning i straffelovens 10. kapitel anvendelse.

Som anført i lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 7, er det regeringens opfattelse, at strafniveauet for bistand til ulovligt ophold skal skærpes væsentligt.

Det foreslås i den forbindelse, at der i sager om forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet, hvor der er særlig skærpende omstændigheder – dvs. hvor bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelses-

tilfælde, eller hvor der ved samme dom dømmes for flere forhold vedrørende bistand til ulovligt ophold – som udgangspunkt altid idømmes fængselsstraf.

Det bemærkes, at domstolene ikke hermed er afskåret fra ud fra en vurdering af samtlige sagens omstændigheder at fravige det anførte udgangspunkt om fængselsstraf, jf. herved de almindelige principper for straffens udmåling i straffelovens 10. kapitel.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse såvel i tilfælde, hvor bistanden til ulovligt ophold ydes til en afvist asylansøger uden andet opholdsgrundlag, som i tilfælde, hvor bistanden til ulovligt ophold ydes til en udlænding, der på anden vis opholder sig ulovligt her i landet. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis bistanden ydes til en udlænding, der er udvist ved dom, eller hvis bistanden ydes til en udlænding, der ikke på noget tidspunkt har haft et opholdsgrundlag her i landet.

Til § 2

Efter de gældende regler i integrationsloven er udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som religiøse forkyndere m.v., ikke omfattet af integrationsloven, jf. integrationslovens §§ 54-56.

Udlændinge med opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person er som udgangspunkt omfattet af integrationsloven, jf. integrationslovens § 56, 1. pkt. Dette gælder dog ikke udlændinge, hvor den person, hvortil den pågældende har en familiemæssig tilknytning, har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a eller § 9 c, stk. 1, med henblik på varetagelse af et bestemt arbejde eller lignende formål.

Familiesammenførte udlændinge til herboende personer med opholdstilladelse som religiøse forkyndere m.v. er således heller ikke omfattet af integrationsloven.

Den ved lovforslagets § 1, nr. 20, foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 f indebærer ikke, at udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse som religiøse forkyndere m.v., fremover vil være omfattet af integrationsloven, jf. integrationslovens §§ 54-56.

Med den foreslåede bestemmelse i § 2 sikres det, at familiesammenførte udlændinge til herboende personer med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f heller ikke er omfattet af integrationsloven.

Der er således tale om videreførelse af den gældende retstilstand vedrørende integrationslovens personkreds.

Til § 3

Det foreslås i § 3, stk. 1, at loven træder i kraft den 1. juli 2004.

De ved lovforslagets § 1, nr. 9, 17, 25 og 33, foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 14 og 23, § 11, stk. 10, og § 19, stk. 9, finder anvendelse fra og med den 1. juli 2004 for alle udlændinge, uanset om udlændingen har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse inden denne dato.

Den ved lovforslagets § 1, nr. 38, foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 8, finder anvendelse fra og med den 1. juli 2004, uanset om udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse eller om genoptagelse af en sag efter udlændingelovens § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en afvist asylansøger, eller efter § 9 e eller om genoptagelse af en sag efter udlændingelovens § 7 inden denne dato.

Den ved lovforslagets § 1, nr. 40, foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 7, finder anvendelse fra og med den 1. juli 2004 for alle udlændinge, der på dette tidspunkt er meddelt eller senere meddeles afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, men som ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

De ved lovforslagets § 1, nr. 45 og 46, foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 59, stk. 5, nr. 1 og 2, og stk. 6, finder i overensstemmelse med almindelige strafferetlige principper, jf. herved straffelovens § 3, alene anvendelse på lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden den 1. juli 2004.

I gentagelsestilfælde vil den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 59, stk. 6, finde anvendelse, uanset om en tidligere pådømmelse for bistand til ulovligt ophold er sket før eller efter lovens ikrafttræden, jf. herved straffelovens § 5. Er den pågældende således før lovens ikrafttræden dømt for forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet efter den nugældende bestemmelse i udlændingelovens § 59, stk. 5, nr. 1, som blev indført ved lov nr. 367 af 6. juni 2002, eller den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 59, stk. 5, 1. pkt., vil forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet ydet efter lovens ikrafttræden – og dermed omfattet af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 59, stk. 5, nr. 2 – således blive betragtet som et gentagelsestilfælde.

Det foreslås i § 3, stk. 2, 1. pkt., at udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og stk. 10, 12 og 13, § 9 f og § 19, stk. 1, nr. 8, som indsat eller ændret ved lovforslagets § 1, nr. 1, 6, 9, 20 og 30, ikke finder anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. § 3, stk. 2, 2. pkt.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at ansøgninger om opholdstilladelse på grundlag af familiesammenføring med børn, der indgives fra og med den 1. juli 2004, skal behandles efter reglerne i de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og § 9, stk. 12 og 13, jf. lovforslagets § 1, nr. 1 og 9. Ansøgninger om opholdstilladelse på grundlag af familiesammenføring med børn, der er indgivet inden denne dato, skal behandles efter reglerne i de gældende bestemmelser i udlændingeloven, herunder navnlig udlændingelovens § 9.

Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at ansøgninger om ægtefællesammenføring, der indgives fra og med den 1. juli 2004, skal behandles efter reglerne i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 10, jf. lovforslagets § 1, nr. 6. Ansøgninger om ægtefællesammenføring, der er indgivet inden denne dato, skal behandles efter reglerne i den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 10, finder anvendelse, uanset om den personfarlige kriminalitet, som den herboende er dømt for, er begået inden lovens ikrafttræden. Det bemærkes herved, at formålet med den foreslåede bestemmelse er at varetage hensynet til beskyttelsen af ansøgerens liv og personlige integritet, herunder hensynet til den pågældendes integrationsmuligheder. Det findes på den baggrund ikke betænkeligt, at også pådømt kriminalitet, der er begået inden lovens ikrafttræden, medfører en 10-årig karensperiode for ægtefællesammenføring.

Endvidere indebærer den foreslåede bestemmelse, at ansøgninger om opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v., der indgives fra og med den 1. juli 2004, skal behandles efter reglerne i de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 9 f og § 19, stk. 1, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 20 og 30. Ansøgninger om opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v., der er indgivet inden denne dato, skal behandles efter reglerne i de gældende bestemmelser i udlændingeloven, herunder navnlig udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 5, finder anvendelse, uanset om den kriminalitet, som udlændingen er dømt for, er begået inden lovens ikrafttræden. Det bemærkes herved, at formålet med den foreslåede bestemmelse er at varetage hensynet til den offentlige orden. Det findes på den baggrund ikke betænkeligt, at også pådømt kriminalitet, der er begået inden lovens ikrafttræden,

medfører afslag på opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 f.

Det foreslås i § 3, stk. 3, at udlændingelovens § 19, stk. 5, som indsat ved lovforslagets § 1, nr. 31, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som religiøse forkyndere eller missionærer m.v.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en opholdstilladelse meddelt efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en religiøs forkynner m.v., der er meddelt inden den 1. juli 2004, kan inddrages efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, på tilsvarende vis som opholdstilladelser meddelt til religiøse forkyndere m.v., der er meddelt efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, jf. lovforslagets § 1, nr. 20, fra og med den 1. juli 2004.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 5, finder anvendelse, uanset om den kriminalitet, som udlændingen er dømt for, er begået inden lovens ikrafttræden. Det bemærkes herved, at formålet med den foreslåede bestemmelse er at varetage hensynet til den offentlige orden. Det findes på den baggrund ikke betænkeligt, at også pådømt kriminalitet, der er begået inden lovens ikrafttræden, medfører, at en opholdstilladelse som religiøs forkynner m.v. meddelt efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 f eller den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan inddrages.

De ved lovforslagets § 1, nr. 36 og 37, foreslåede ændringer af udlændingelovens § 33,

stk. 1, 1. og 2. pkt., og § 33, stk. 3, 4. pkt., finder anvendelse fra og med den 1. juli 2004, uanset om udlændingen har indgivet ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse inden denne dato.

Det foreslås dog i § 3, stk. 4, 1. pkt., at udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt., og § 33, stk. 3, 4. pkt., som ændret ved lovforslagets § 1, nr. 36 og 37, ikke finder anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt afslag på en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere. For sådanne udlændinge finder den hidtil gældende bestemmelse anvendelse, jf. § 3, stk. 4, 2. pkt.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at klager over afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelser meddelt med henblik på midlertidigt ophold, som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere, der indgives inden syv dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, og hvor afgørelsen er meddelt den pågældende inden den 1. juli 2004, behandles efter de hidtil gældende bestemmelser i udlændingelovens § 33, stk. 1 og 3.

Til § 4

Bestemmelsen fastsætter lovens territoriale gyldighedsområde og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Den kan dog ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige grønlandske og færøske forhold tilsiger,

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

I det følgende gengives de relevante dele af de relevante gældende bestemmelser i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 685 af 24. juli 2003 med de ændringer, der følger af lov nr. 1204 af 27. december 2003:

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) - - -
- 2) et ugift mindreårigt barn af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
  - a) har dansk indfødsret,
  - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
  - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
  - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,

3) - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 16.

Lovforslaget

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 685 af 24. juli 2003 med de ændringer, der følger af lov nr. 1204 af 27. december 2003, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, *stk. 1, nr. 2*, indsættes efter »et ugift mindreårigt barn«: »under 15 år«.

2. I § 9, *stk. 3*, ændres »stk. 16« til: »stk. 20«.

Gældende formulering

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 14. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. skal stilles. Det i 1. pkt. angivne beløb er fastsat i 2002-niveau og reguleres fra og med 2003 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, i en periode på 1 år inden tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen og frem til meddelelsen af opholdstilladelsen ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 17.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 18.

Stk. 7-9. - - -

Lovforslaget

3. I § 9, *stk. 4, 1. pkt.*, ændres »stk. 14« til: »stk. 18«.

4. I § 9, *stk. 5*, ændres »stk. 17« til: »stk. 21«.

5. I § 9, *stk. 6*, ændres »stk. 18« til: »stk. 22«.

6. I § 9 indsættes efter stk. 9 som nyt stykke:

»*Stk. 10.* Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 216, §§ 224 eller 225, jf. § 216, § 237, §§ 244-246, § 250 eller § 261.«

Stk. 10-18 bliver herefter stk. 11-19.

Gældende formulering

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 16. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 18.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren og godtgør at være i stand hertil, jf. stk. 16. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, skal endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 18.

Loyforslaget

7. I § 9, *stk. 10, 1. pkt.*, der bliver stk. 11, 1. pkt., ændres »stk. 16« til: »stk. 20«.

8. I § 9, *stk. 10, 2. pkt.*, der bliver stk. 11, 2. pkt., ændres »stk. 18« til: »stk. 22«.

9. I § 9 indsættes efter *stk. 10*, der bliver stk. 11, som nye stykker:

»*Stk. 12.* Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren og en af ansøgerens forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, kun gives, såfremt ansøgeren har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgningen indgives senest 2 år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2, eller hvis ganske særlige grunde taler derimod.

Stk. 13. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor.

Stk. 14. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 23.«

Stk. 11-18, der bliver stk. 12-19, bliver herefter stk. 15-22.

10. I § 9, *stk. 11, 1. pkt.*, der bliver stk. 15, 1. pkt., ændres »stk. 16« til: »stk. 20«.

11. I § 9, *stk. 11, 2. pkt.*, der bliver stk. 15, 2. pkt., ændres »stk. 18« til: »stk. 22«.

Gældende formulering

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige grunde taler derfor. Har udlændingen på tidspunktet for ansøgningen lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9 e, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, dog indgives, behandles og tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 13. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, jf. stk. 2 og stk. 11, 1. pkt., og har skullet godtgøre at være i stand her til, jf. stk. 3 og stk. 11, 1. pkt., og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunalbestyrelsen pålægge garanten at yde betaling for hjælpen. Betalingen skal af kommunalbestyrelsen inddrives hos garanten efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 14. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunalbestyrelsen tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 13, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvordan tvangsinddrivelse efter 1. pkt. skal ske.

Stk. 15. - - -

Lovforslaget

12. I § 9, stk. 12, 3. pkt., der bliver stk. 16, 3. pkt., ændres »§§ 6-9 e« til: »§§ 6-9 f«.

13. I § 9, stk. 13, 1. pkt., der bliver stk. 17, 1. pkt., ændres to steder »stk. 11, 1. pkt.« til: »stk. 15, 1. pkt.«.

14. I § 9, stk. 14, 2. pkt., der bliver stk. 18, 2. pkt., ændres »Stk. 13, 3. pkt.« til: »Stk. 17, 3. pkt.«.

Gældende formulering

Stk. 16. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, er i stand hertil, jf. stk. 3, stk. 10, 1. pkt., og stk. 11, 1. pkt. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, er i stand hertil, jf. stk. 3, stk. 10, 1. pkt., og stk. 11, 1. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 17. - - -

Stk. 18. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Ministeren for flygtninge, indvandre og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 10, 2. pkt., og stk. 11, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Lovforslaget

15. I § 9, *stk. 16, 1. og 2. pkt.*, der bliver *stk. 20, 1. og 2. pkt.*, ændres »jf. *stk. 3, stk. 10, 1. pkt.*, og *stk. 11, 1. pkt.*« til: »jf. *stk. 3, stk. 11, 1. pkt.*, og *stk. 15, 1. pkt.*«.

16. I § 9, *stk. 18, 3. pkt.*, der bliver *stk. 22, 3. pkt.*, ændres »jf. *stk. 6, stk. 10, 2. pkt.*, og *stk. 11, 2. pkt.*« til: »jf. *stk. 6, stk. 11, 2. pkt.*, og *stk. 15, 2. pkt.*«.

17. Efter § 9, *stk. 18*, der bliver *stk. 22*, indsættes:

»*Stk. 23.* Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter *stk. 1, nr. 2*, åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. *stk. 14*. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.«

Bilag til f. t. l. vedr. udlændingeloven og integrationsloven

Gældende formulering

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Medmindre særlige grunde taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-9, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 13-18, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2-4. - - -

Lovforslaget

18. I § 9 c, stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 9, stk. 2-9« til: »§ 9, stk. 2-15«.

19. I § 9 c, stk. 1, 3. pkt., ændres »§ 9, stk. 13-18« til: »§ 9, stk. 17-23«.

20. Efter § 9 e indsættes:

»§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynder,
- 2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, eller
- 3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.«

Gældende formulering

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 6-9 e, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 6-9 e, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som ønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller
- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. - - -

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 6 og 9-9 e, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 e meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2-8. - - -

Lovforslaget

21. I § 10, stk. 1 og 2, ændres »§§ 6-9 e« til: »§§ 6-9 f«.

22. I § 10, stk. 4, ændres »§§ 6 og 9-9 e« til: »§§ 6 og 9-9 f«.

23. I § 11, stk. 1, 1. pkt., ændres »§§ 7-9 e« til: »§§ 7-9 f«.

Gældende formulering

Stk. 9. Medmindre særlige grunde taler derimod, er meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse betinget af, at udlændingen

- 1) har gennemført et tilbudt introduktionsprogram efter integrationsloven eller, hvis det ikke er tilfældet, har gennemført et andet forløb, der kan sidestilles hermed, jf. stk. 10,
- 2) har bestået en af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration godkendt danskprøve, jf. stk. 10, og
- 3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, jf. stk. 10.

Stk. 10. ---

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

1)-3) ---

- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge udlændingen, jf. § 9, stk. 3, stk. 10, 1. pkt., og stk. 11, 1. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 16, finder tilsvarende anvendelse.

Lovforslaget

24. I § 11, stk. 9, nr. 1, 2 og 3, ændres »stk. 10« til: »stk. 11«.

25. I § 11 indsættes efter *stk. 9* som nyt stykke:

»*Stk. 10.* Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse eller om meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.«

Stk. 10 bliver herefter stk. 11.

26. I § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., ændres »jf. § 9, stk. 3, stk. 10, 1. pkt., og stk. 11, 1. pkt.« til: »jf. § 9, stk. 3, stk. 11, 1. pkt., og stk. 15, 1. pkt.«.

27. I § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., og nr. 5, 2. pkt., ændres »§ 9, stk. 16« til: »§ 9, stk. 20«.

Gældende formulering

- 5) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at være i stand til at forsørge udlændingen, fordi ganske særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 3, og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger og den herboende person ikke kan godtgøre at være i stand til at forsørge udlændingen. Bestemmelserne i § 9, stk. 16, finder tilsvarende anvendelse.
- 6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 10, 2. pkt., og stk. 11, 2. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 18, finder tilsvarende anvendelse.
- 7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 10, 2. pkt., og stk. 11, 2. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 18, finder tilsvarende anvendelse.

Lovforslaget

28. I § 19, stk. 1, nr. 6, 1. pkt., og nr. 7, 1. pkt., ændres »jf. § 9, stk. 6, stk. 10, 2. pkt., og stk. 11, 2. pkt.« til: »jf. § 9, stk. 6, stk. 11, 2. pkt., og stk. 15, 2. pkt.«.

29. I § 19, stk. 1, nr. 6, 2. pkt., og nr. 7, 2. pkt., ændres »§ 9, stk. 18« til: »§ 9, stk. 22«.

30. I § 19, stk. 1, indsættes efter nr. 7:

»8) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 4, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.«

Gældende formulering

Lovforslaget

31. I § 19 indsættes efter *stk. 4* som nyt stykke:

»*Stk. 5.* En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 136, § 140, § 266, § 266 a eller § 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.«

Stk. 5-7 bliver herefter *stk. 6-8*.

32. I § 19, *stk. 5*, der bliver *stk. 6*, ændres »*stk. 1*, nr. 2-7« til: »*stk. 1*, nr. 2-8«.

33. Efter § 19, *stk. 7*, der bliver *stk. 8*, indsættes:

»*Stk. 9.* Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter *stk. 1* eller *2*. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.«

§ 32. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, *stk. 3* og *4*, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9 e.

Stk. 7. ---

34. I § 32, *stk. 6*, ændres »§§ 6-9 e« til: »§§ 6-9 f«.

Gældende formulering

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1. og 3. pkt.

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, og som er omfattet af EF-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort.

Stk. 4-7. - - -

Stk. 8. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b eller efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, behandles ikke, hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted.

Stk. 9. - - -

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 e, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11-13. - - -

Lovforslaget

35. I § 33, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse«: »eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse«.

36. I § 33, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »reglerne i stk. 3, 1. og 3. pkt.« til: »reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.«.

37. I § 33, *stk. 3*, indsættes som *4. pkt.*:

»En udlænding, der hidtil har haft en opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere, har ikke i medfør af 1. pkt. ret til at blive her i landet, indtil en klage over en afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen er afgjort.«

38. § 33, *stk. 8*, affattes således:

»*Stk. 8.* En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.«

39. I § 33, *stk. 10*, ændres »§§ 9-9 e« til: »§§ 9-9 f«.

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 36. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. En udlænding, der ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

§ 42 a. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter § 6 eller §§ 9-9 e.

2)-4) ---

Stk. 4-11. ---

§ 44 a. Udlændingestyrelsen videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 6-9 e eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,

2)-3) ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Meddeles en udlænding opholdstilladelse efter § 9 eller efter § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan Udlændingestyrelsen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om, hvorvidt der ved afgørelsen af sagen er gjort undtagelse fra de i § 9, stk. 1, 3-8, 10 eller 11, nævnte betingelser for meddelelse af opholdstilladelse, til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvori udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen flytter fra udlandet.

40. § 36, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.«

41. I § 42 a, stk. 3, nr. 1, ændres »§§ 9-9 e« til: »§§ 9-9 f«.

42. I § 44 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 4, ændres »§§ 6-9 e« til: »§§ 6-9 f«.

43. I § 44 a, stk. 3, ændres »§ 9, stk. 1, 3-8, 10 eller 11« til: »§ 9, stk. 1, 3-8, 10-12 eller 15«.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 6-9 e, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafalder.

Stk. 5-7. - - -

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af § 9, stk. 13 og 14, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., og § 56 a, stk. 1-4, af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2-3. - - -

§ 59. - - -

Stk. 2-4. - - -

Stk. 5. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der

1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i, rejse gennem eller opholde sig her i landet,

2)-4) - - -

44. I § 46, *stk. 1*, ændres »§ 9, stk. 13 og 14« til: »§ 9, stk. 17 og 18«.

45. § 59, *stk. 5, nr. 1*, ophæves og i stedet indsættes som nr. 1 og 2:

»1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
2) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet.«

Nr. 2-4 bliver herefter nr. 3-5.

46. Efter § 59, *stk. 5*, indsættes:

»*Stk. 6.* Ved straffens udmåling efter *stk. 5, nr. 2*, skal det betragtes som en særlig skærpene omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsættlig bistand til ulovligt ophold her i landet.«

Gældende formulering

I det følgende gengives de relevante dele af de relevante bestemmelser i lov om integration af udlændinge i Danmark (integrationsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1035 af 21. november 2003.

§ 56. Ved andre familiesammenførte udlændinge forstås i denne lov udlændinge med opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person, der ikke er omfattet af § 54. Dette gælder dog ikke udlændinge, hvor den person, hvortil den pågældende har en familiemæssig tilknytning, har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a eller § 9 c, stk. 1, med henblik på varetagelse af et bestemt arbejde eller lignende formål.

*Lovforslaget***§ 2**

I lov om integration af udlændinge i Danmark (integrationsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1035 af 21. november 2003, foretages følgende ændring:

1. I § 56, 2. pkt., ændres »eller § 9 c, stk. 1, med henblik på varetagelse af et bestemt arbejde eller lignende formål« til: », § 9 c, stk. 1, eller § 9 f med henblik på varetagelse af et bestemt arbejde eller lignende formål.«.

Spalte- og sidehenvisninger til Folketingstidende vedrørende behandlingen i Folketinget af den oprindelige udlændingelov og senere relevante ændringslove**Lov nr. 226 af 8. juni 1983 (Udlændingeloven) (Lovforslag nr. L 105 af 20. januar 1983)**

Skriftlig fremsættelse den 20. januar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 4502
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg A	sp. 2027
1. behandling den 2. februar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 5316
Betænkning afgivet den 27. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 1935
1. del af 2. behandling den 30. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12152
Tilføjelse til betænkning den 31. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 2775
2. del af 2. behandling den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12587
Tillægsbetænkning afgivet den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 2845
3. behandling den 3. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12847
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg C	sp. 609

Lov nr. 33 af 18. januar 1995 om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og lov om social bistand (Opstramninger i åbenbart grundløs-proceduren m.v.) (Lovforslag nr. L 85 af 30. november 1994)

Skriftlig fremsættelse den 30. november 1994:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 1188
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg A	s. 895
1. behandling den 6. december 1994:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 1453
Betænkning afgivet den 13. december 1994:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg B	s. 191
2. behandling den 15. december 1994:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 1817
3. behandling den 12. januar 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 2123
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg C	s. 217

Lov nr. 380 af 22. maj 1996 om ændring af udlændingeloven (Opholdstilladelse til voldsramte kvinder m.v.) (Lovforslag nr. L 150 A af 2. maj 1996)

Skriftlig fremsættelse den 17. januar 1996:	Folketingstidende 1995/96 Tillæg A	s. 2744
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1995/96 Tillæg A	s. 3176
1. behandling den 2. februar 1996:	Folketingstidende 1995/96 FF	s. 3529
Betænkning afgivet den 23. april 1996:	Folketingstidende 1995/96 Tillæg B	s. 577
2. behandling den 2. maj 1996:	Folketingstidende 1995/96 FF	s. 6100*
3. behandling den 7. maj 1996:	Folketingstidende 1995/96 FF	s. 6154
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1995/96 Tillæg C	s. 521

* Oprindeligt L 150 Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Opholdstilladelser til voldsramte kvinder m.v., fremstilling for fremmede repræsentationer med henblik på udsendelse). Lovforslag delt 2. maj 1996 i: L 150 A og L 150 B.

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) (Lovforslag nr. L 59 af 16. april 1998)

Skriftlig fremsættelse den 16. april 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg A	s. 1648
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg A	s. 1554
1. behandling den 30. april 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF	s. 977
Betænkning afgivet den 23. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg B	s. 610
2. behandling den 25. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF	s. 2420
Tillægsbetænkning afgivet den 25. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg B	s. 728
3. behandling den 26. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF	s. 2566
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg C	s. 503

Lov nr. 424 af 31. maj 2000 om ændring af udlændingeloven med flere love (Krav om egen bolig ved familiesammenføring, tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring og indsats mod ægteskaber, der ikke beror på parternes egen fri vilje) (Lovforslag nr. L 208 af 29. februar 2000)

Skriftlig fremsættelse den 29. februar 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg A	s. 5831
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg A	s. 5808
1. behandling den 16. marts 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 5162
Betænkning afgivet den 9. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg B	s. 754
2. behandling den 16. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 8003
3. behandling den 18. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 8201
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg C	s. 741

Lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven (Initiativer mod terrorisme m.v. – opfølgning på FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme) (Lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001)

Skriftlig fremsættelse den 31. december 2001:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A	s. 806
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A	s. 751
1. behandling den 31. januar 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 1354
Betænkning afgivet den 21. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg B	s. 1451
2. behandling den 28. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 7450
3. behandling den 31. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 7766
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg C	s. 653

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.) (Lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002)

Skriftlig fremsættelse den 28. februar 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A	s. 4091
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A	s. 3952
1. behandling den 21. marts 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 3885
Betænkning afgivet den 17. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg B	s. 1389
2. behandling den 23. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 7049
Tillægsbetænkning afgivet den 28. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg B	s. 1616
1. del af 3. behandling den 30. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 7575
2. del af 3. behandling den 31. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 7774
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg C	s. 678

Lov nr. 367 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven (Forslag til Rådets direktiv om definition af hjælp til ulovlig indrejse og transit samt ulovligt ophold samt ophævelse af adgangen til opsættende virkning ved påklage af visse afgørelser om administrativ udvisning af EU/EØS-statsborgere m.fl.) (Lovforslag nr. L 182 af 20. marts 2002)

Skriftlig fremsættelse den 20. marts 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A	s. 4773
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A	s. 4756
1. behandling den 9. april 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 4651
Betænkning afgivet den 14. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg B	s. 1140
2. behandling den 17. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 6685
3. behandling den 30. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 7575
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg C	s. 615

Lov nr. 291 af 30. april 2003 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udsendelsesforanstaltningerne, effektivisering af sagsbehandlingen vedrørende ansøgninger om humanitær opholdstilladelse m.v.) (Lovforslag nr. L 156 af 29. januar 2003)

Skriftlig fremsættelse den 29. januar 2003:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg A	s. 3946
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg A	s. 3881
1. behandling den 7. februar 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF	s. 4734
Betænkning afgivet den 8. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg B	s. 830
2. behandling den 22. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF	s. 7796
3. behandling den 24. april 2003:	Folketingstidende 2002/2003 FF	s. 7934
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2002/2003 Tillæg C	s. 338

Til lovforslag nr. L 171. Skriftlig fremsættelse (20. februar 2004)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Ændring af reglerne om familiesammenføring med børn, skærpelse af betingelserne for opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v., begrænsning af adgangen til ægtefællesammenføring for personer, der er dømt for vold mod en tidligere ægtefælle eller samlever, m.v.)

(Lovforslag nr. L 171).

Lovforslaget indeholder forslag til ændring af udlændingeloven, der har til formål at udmønte regeringens aftale af 18. september 2003 om udlændingelovgivning i folketingssamlingen 2003/2004 med Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti.

Lovforslaget indebærer, at

- der indføres en 10 års karenperiode for ægtefællesammenføring, når den herboende ægtefælle er dømt for vold mod en tidligere ægtefælle eller samlever,
- adgangen til familiesammenføring med mindreårige børn begrænses med henblik på at begrænse antallet af genopdragsrejser, herunder ved at nedsætte aldersgrænsen for mindreårige børns krav på familiesammenføring fra 18 år til 15 år, at indføre et krav om en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet i de tilfælde, hvor én af forældrene fortsat er bosiddende i hjemlandet, at begrænse kravet på familiesammenføring ved bortfald af tidligere opholdstilladelse som følge af barnets ophold

i forældrenes hjemland til tilfælde, hvor barnets tarv taler derfor, og at give mulighed for at meddele afslag på familiesammenføring af børn af hensyn til barnets tarv,

- der foretages en skærpet indrejsekontrol af flygtninge med rejsebegrænsning i passet med henblik på at klarlægge, om de pågældende har været tilbage i hjemlandet, for dermed at sikre, at der rejses inddragelsessager, når der er grund hertil,
- reglerne om opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v. skærpes, herunder ved at stille krav om selvforsørgelse for udenlandske religiøse forkyndere m.v. og deres familie som betingelse for opholdstilladelse, at stille krav om dokumentation for relevant baggrund og/eller uddannelse, at stille krav om tilknytning til et trossamfund i Danmark, at give mulighed for inddragelse af opholdstilladelse ved dom for strafbare ytringer m.v., samt at indføre en form for værdighedskrav som betingelse for opholdstilladelse som forkynder m.v.,
- der foretages en opstramning af reglerne om udlændinge på tålt ophold,
- kriminaliseringen af bistand til ulovligt ophold skærpes,
- adgangen til i en række tilfælde at standse sagsbehandlingen, når ansøgeren er forsvundet, udvides til at omfatte behandling af førstegangsansøgninger om humanitær opholdstilladelse m.v.,
- der ikke er automatisk opsættende virkning ved klager over afslag på forlængelse af praktikanter opholdstilladelse, når denne efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere.